

ALLERS FAMILIE JOURNAL

Sankt hans nat.

Det er trolddom i luften den nat. Heksene har travlt. De kan ikke finde ro. Baalene jager dem op. Saa sætter de sig paa sine kosteskaff og rider ad Bløksbjerg til. Godt, at de har et sted at være! Men der gaar det ogsaa lystig til. Aa, hvor de morer sig! De koker troldsuppe og spiser grankonglegrot, og alle deres venner stevner ogsaa til festen: Ravner og varulver og de delige alfepiker, som er hule i ryggen. Hei-hop, hvor dansen gaar! Og kallene med de grønne øine leverer musikken. Jo, det er en herlig tid. Sankt Hans! Sankt Hans!

En Sommerferiemiddag.

Menu.

Grøn ertesuppe.

Poteteskaker med stuede grønne erter.

Pandekaker med syltetøi.

Opskriftene er beregnet paa 6 personer, men der maa spises av dukkestel og kokes og stekes paa det kjøkkentøi. Vore smaa læserinder maa selv gaa i kjøkkenet og de av vore smaa læsere,

som beøres med en invitation til middagen, maa ikke møte med en altfor voldsom appetit.

rivjern, og ellers samme fremgangsmaate som ovenfor anført.

rørt ut i deigen gjør pandekakene særlig gode. Pandekakene stekes pent lysebrune paa begge sider, men gjøres ikke for tykke.

Stuede gulerotter.

7 a 8 gulerotter skrapes og skylles, skjæres derpaa i skiver og kokes i $\frac{3}{4}$ liter vand, tilsat litt salt.

Naar gulerotene er kokt siles de fra vandet, men vandet skal brukes igjen likesom ved ertesuppen. Her skal smeltes en barneskefuld smør og en dito hvetemel, og naar det har kokt op, heldes gulerotvand i litt efter litt, men denne jevning maa ikke bli saa tynd som den til ertesuppen, denne skal være tykkere, saa alt gulerotvand skal ikke heldes i. Her maa man prøve sig litt frem.

Bringebær- eller rips syltetøi.

1 kaffekop fuld av bringebær eller rips, drysses godt ind med litt melis, og naar det har staaet litt, heldes en spiseskefuld vand over dem, og det hele kokes. Naar bærene er kokt har man det deiligste syltetøi til pandekakene.

Grøn ertesuppe.

En kaffekop fuld av pillede grønne erter kokes i $\frac{3}{4}$ liter vand, tilsat med litt salt.

Naar ertene er kokt siles de fra suppen, for at suppen kan jevnes bedre.

Nu tar man en barneskefuld smør eller margarin og smelter det i gryten (det maa ikke bli brunt), og derefter en barneskefuld hvetemel; melet røres sammen med smørret, til det er samlet, hvorpaa der heldes litt ertevand i under stadig omrøring. Naar dette har kokt op, heldes atter mer ertevand i, og dette vedblir man med til al suppen er kommet i jevningen, og man har den deiligste grønne ertesuppe.

Poteteskaker.

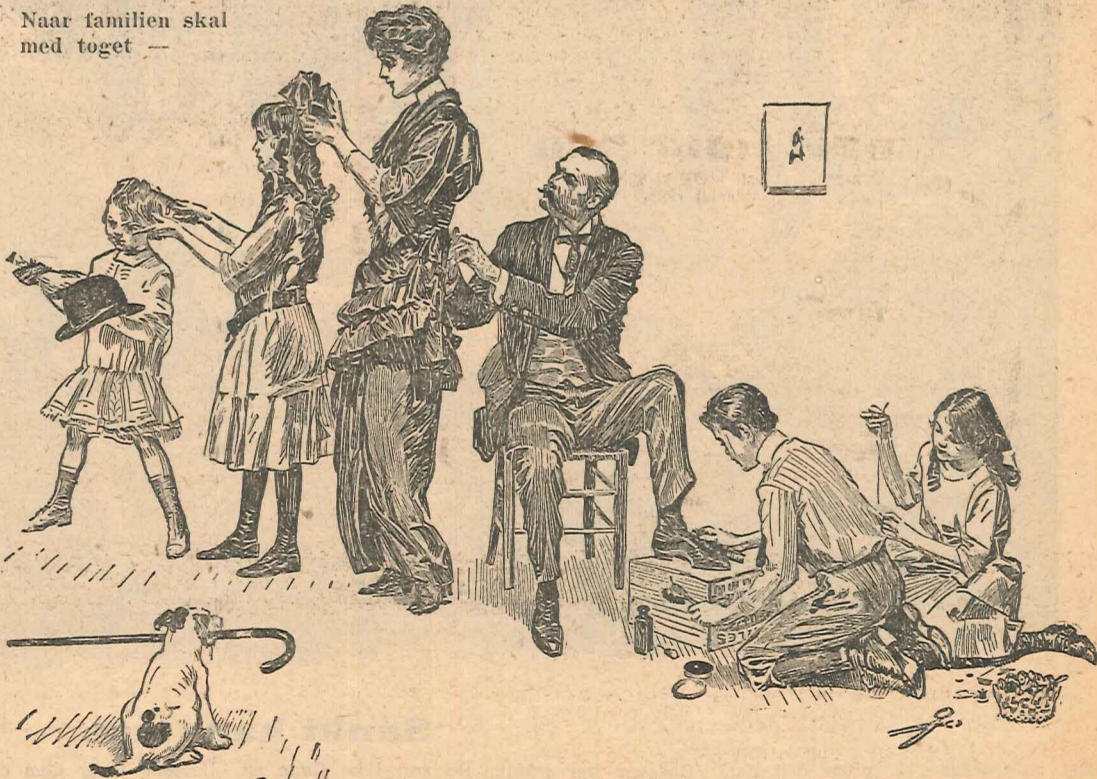
Do skrællede poteter kokes i vand, tilsat litt salt. Naar potetene er møre heldes vandet bort, og med en gaffel mases potetene ut til stapper. Derefter røres der 6 stotte eller knuste kavringer ut i stappen sammen med litt salt og pepper og tilsidst et helt egg. Det hele røres godt. Derpaa brunes litt smør paa panden, og potetdeigen sættes paa panden med en teske, saa det ligner smaa boller, og brunes nu paa begge sider. Der kan ogsaa brukes kolde, kokte poteter, men de er litt vanskeligere at faa knust; hvis det er nye poteter kan de rives paa et

Pandekaker.

7 a 8 spiseskefulde hvetemel røres litt efter litt med $\frac{1}{4}$ liter melk. Naar det er rørt sammen har man litt salt og sukker i. Et helt egg

Naar familien skal med toget —

og det gjælder ikke at komme forsent.

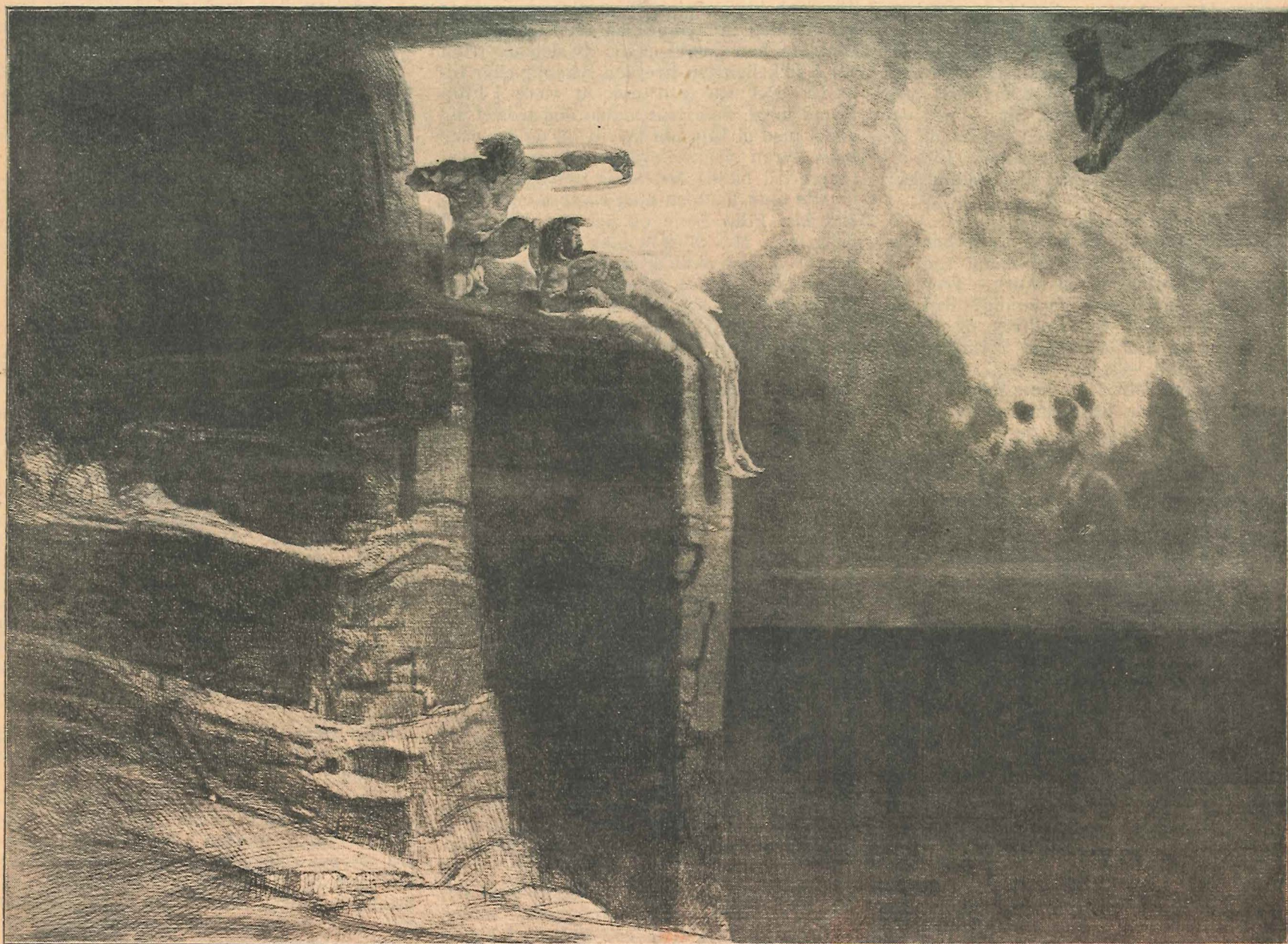
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 25

19. juni 1919.

43 aarg.

Et pileskud fra Herkules' bu befri den lænkede Prometheus. — Efter maleri Rudolf Jettmar.

Herkules befri den lænkede Prometheus.

(Til ovenstaaende billede.)

I den græske mytologi er Prometheus søn av titanen Japetos og gudinden Klymene, eller han er søn av Eurymedon og Hera, Zeus' hustru og den mægtigste av gudinderne. Likesaa uklare mythene er om hans fødsel og slegt-skap, likesaa vanskelig er det at forstå hans forhold til Olympens gudeverden. Uagtet han er i slegt med titanerne, som har gjort oprør mot guderne og stablet fjelder ovenpaa fjelder for at storme Olympen, er han Zeus' raadgiver i kampen mot dem, og uagtet Zeus dømmer ham til den frygteligste av alle straffer, hjælper han dog med til at befri ham igjen. I sin skjønneste form møter Prometheus-sagnet i den oldgræske digter Æskylos' trilogi.

Prometheus er her selv en av de udødelige guder. Da Zeus efter kamp mot titanerne er naadd til at være den almægtige enehersker over Jord og Himmel, blir han utilfreds med

menneskene og beslutter at utrydde dem for at skape en helt ny slegt paa Jorden. Men Prometheus, som er menneskenes ven, fatter medlidenhet med dem og beslutter at frelse dem. Han røver da fra Zeus en gnist av hans lyn, han indeslutter det i en hul træstok og gir menneskene ilden, hvilket letter dem i deres kamp for livet. Og han gjør mer end det. Han lærer dem at danne billedstøtter av ler, han lærer dem alle de skjønneste kunster som gjør livet lykkeligere og lysere, og han lærer dem endelig det skjønneste av alt: han lærer dem haabet. Da Zeus opdager, at menneskene, trods hans vrede mot dem holder paa at bli lykkelige, beslutter han at straffe Prometheus. Han griper ham og lar ham hænke til en klippe i Kaukasus, og hver dag kommer nu en ørn og hakker hans lever, sætet for alle ønsker og alt begjær, ut. Hver nat vokser leveren ut igjen, og hver dag kommer ørnen tilbake. Naar Prometheus saa vrir sig i smerte, skjælver Jorden. Dette varer i aartusener. Men saa kommer Herkules og befri ham. Herkules er søn av Zeus og Alkmene,

kong Amphitryons dronning, han vandrer fra Æthiopien op i Kaukasus, han bærer sin bu og sine piler med sig, og da ørnen kommer, nedlægger han den med et bueskud og befri med Zeus' billigelse den lænkede Prometheus. Zeus' vrede er forbi nu, Prometheus optas atter i de udødelige guders kreds, han blir atter Zeus' raadgiver og gudernes profet, og det er ham, som ved at slaa Zeus i hodet med sin stav faar Pallas Athene til at springe levende ut av gudens pande.

Den dypsindige mytne, som har faat utallige tydninger, har altid været et søkt emne for baade digtere og kunstnere, og fra Æskylos til Goethe og Shelley, fra antikkens billedhuggere til vore dagers kunstnere har man i digt og bildende kunst skildret Prometheus' lidelser paa Kaukasus' klipper under ørnens klør og nebb og Herkules' vandring til ham for at befri ham.

Leola Dales skjæbne.

Av

Charles Garvice.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

„Efter mit skjøn vil De kunne faa fem aars tugthus,“ sa Filip Dyce, idet han lænte sig til en stol og med tilfredshet betragtet den sammenkrøpne, rædselsslagne skikkelse, „men jeg kan jo ta veil. Det maa De jo vite; De maa jo ha tænkt over saken. La os si tre aar —“

„Barmhjertighet — ha barmhjertighet!“ tryglet den ulykkelige mand og vred sine hænder. „Det er sandt — hvert ord! Jeg har ikke villet bedra Dem, Sir — nei, det har jeg ikke villet — men jeg hadde ingen idé om at det var saa meget. Litt efter litt — har jeg — begaa disse feiltagelser —“

Filip Dyce lo haanlig.

„Barmhjertighet!“ sa han. „Jeg har ingen barmhjertighet med en mand som er baade en dumrian og en skurk. Tror De at det kan gaa saaledes bestandig? Sæt nu, Jones hadde møtt Sir Godfrey og klaget over høiet og hadde sagt at det ikke var værd fire pund —“

„Men,“ avbrøt Mr. Sline ham febrilsk, „Sir Godfrey ser aldrig paa regnskapene —“

„Men det gjør jeg,“ sa Filip Dyce, „og som Sir Gerfreys nærmeste og mest fortrolige ven maa jeg —“

Mr. Sline gled ned fra stolen paaknæ for Filip Dyce.

„Skaan, mig, Mr. Filip, skaan mig. Jeg skal tilstaa alt — hver smule — jeg skal gjøre alt for at tjene Dem, hvis De vil — se gjennom fingre med disse feiltagelser.“

„Naa ja, vil De tilstaa saa gjør det,“ sa Filip. „Ta det stykke papir der og skriv efter min diktat.“

Sline vaklet bort til bordet og tok med skjælvende fingrer pennnen.

„Jeg tilstaa,“ dikterte Filip Dyce langsomt, „at jeg til forskjellige tider har bedrat min herre, Sir Godfrey Lorme, for summer som ialt beløper sig til flere hundre pund.“

Med skjælvende fingrer skrev den ulykkelige mand disse ord, men holdt fast paa hjørnet av papiret.

„Skriv under,“ sa Filip.

Mr. Sline nølte og saa op med en stønnen.

„Men — men Mr. Filip, hvad vil de gjøre med det?“ klynket han. „Dette papir kan ødelægge mig —“

„Jeg kan ødelægge Dem uten det,“ sa Filip. „Skriv under.“

„Jeg vet det, jeg vet det,“ stønnet Sline, „men hvad vil De gjøre med det? — Hvis jeg nu negter at underskrive min egen dom —“

„Saa gaar jeg til Sir Godfrey og forklarer ham disse feiltagelser min gode ven, og saa kan De be om hans medlidenhet. Jeg gad vite hvor meget han vil gi Dem av det! De vet at han aldrig tilgir et menneske som har syket hans tillid. Skriv under paa dette papir, saa putter jeg det i lommen. Kanskje jeg benytter det, kanskje ikke. Det avhænger av Dem selv.“

„Aa, Sir, jeg skal gjøre alt — alt hvad De ber mig om — bare skaan mig — jeg skal underskrive det — se saa —“ med en stønnen skrev han sit navn.

„Godt,“ sa Filip. „Hør saa paa mig! Jeg har ikke bedt Dem om at gjøre noget og kanskje jeg aldrig kommer til at trænge Deres tjenester, men hvis jeg skulde gjøre det saa glem ikke at jeg har dette lille dokument.“

Han slog paa papiret med sin fint formede pekefinger.

Det var ikke sandsynlig at Mr. Sline skulde glemme det; han tænkte paa papiret baade dag og nat, og skjönt Filip Dyce aldrig hverken med ord eller handling hadde hentydet til hvad der var foregaat, saa var der dog i hans øine, naar de saa paa Sline, et utryk av bevisst magt som gjorde det umulig for inspektøren at glemme at Mr. Filip hadde ham i sin magt.

Aftenen efter selskapet paa abbediet sat Mr. Sline i sin dagligstue og nød efter dagens arbeide en pipe og et glas genever og vand. Men Mr. Sline saa egentlig ikke ut som om han „nød“ nogen av delene. Han var i virkeligheten hverken lykkelig eller tilfreds. Det var galt nok at være i Filip Dyces magt, men han hadde dog trøstet sig endel med at tilvende sig litt nu og da, naar hans tyrann vendte ryggen til; men i den senere tid hadde Mr. Sline opdaget at han maatte opta kampen med en som var værre end Mr. Filip Dyce og det var Mr. Cyril Kingsley. Mr. Sline syntes det var meget haardt at det skulde negtes ham at styre Home farm, og fra det øieblik, Cyril Kingsley hadde vist sig paa skuepladsen, hadde han næret uvilje mot ham; men i den senere tid hadde Cyril Kingsley hat anledning til at blande sig i nogen andre saker som Mr. Sline hadde anset for sine egne private affærer, skjönt de indirekte stod i forbindelse med farmen.

XVII.

Cyril Kingsley hadde dristet sig til at forhøre sig om prisene paa de forskjellige produkter, ja, han hadde ogsaa vovet at vise interesse for andre farmer som tilhørte godset og for deres forpagtningskontrakter og ydelser. Mr. Sline følte sig umaadelig forurettet, og da han naturligvis søkte at skaffe sig litt fordeler, hvor han kunde klare det, halet han av dypt hjerte den unge mand. Mens han nu røkte sin pipe og nippet til sit glas genever og vand — en drik, han satte litt vel megen pris paa og av hvilken han allerede hadde nytt rikelig — brøt han sin hjerne med at finde en eller anden plan til at skade Cyril Kingsley og om mulig faa ham bort fra eiendommen.

„Jeg skulde ønske, jeg kunde se ham ligge paa bunden av mølledammen,“ mumlet Mr. Sline. „Det er galt nok med hende som stikker sin næse overalt — men han — gid han var død og borte!“

Han slog med den knyttede haand i bordet, og denne støi hindret ham i at høre at døren blev aapnet, og med et sæt og et halvt forskrækket ansigt saa han pludselig Filip Dyce staa foransig paa den anden side av bordet.

Han reiste sig og trak en stol bort til bordet, idet han med næsten overdreven hjertelighet sa:

„Goddag, Mr. Filip.“

„Godaften, Sline,“ sa Filip Dyce. „Naa De nyter tilværelsen? De tar det litt let med regnskapene — hvad?“

Mr. Sline krympet sig litt under denne betydningsfulde hentydning og gned urolig sine hænder.

„Ja, Sir — en pipe og et litet glas.“

„J „Scm nok har været fyldt adskillige ganger,“ sa Filip haanlig. „Min ven, De liker nok at føre glasset til munden.“

Sline smilte urolig.

„Sir, kanskje De selv vil ha et glas? Det er en kjølig aften —“

Filip Dyce gjorde hurtig en avvergende bevægelse med haanden, og Sline vendte til-

bake til bordet uten det glas han hadde villet hente.

„Mr. Filip, er det hændt noget?“ spurte han og sendte den anden et skulende blik.

„Hændt — nei,“ sa Filip Dyce. „Jeg var ute for at spasere og da jeg saa lys i Deres værelse, fik jeg den tanke at jeg kanskje kunde hjelpe Dem med Deres regnskaper. Gjør De like mange feil som før?“

Sline skalv. Det var første gang, siden han hadde underskrevet det uhyggelige papir at Filip Dyce hadde hentydet til den hemmelighet som var mellem dem.

„Nei,“ sa han med et sykkelig smil som var halvt ærgerlig, halvt ondskapsfuldt, „det er der liter anledning til nu, Mr. Filip.“

„Hm —“ sa Filip og iagttok ham skarpt, da han igjen fylde sit glas og førte det til munden med skjælvende haand — „den nye herskerinde undersøker sine regnskaper for nøie —“

„Det er nogen som gjør det,“ sa Sline tvert. „Det er en som stikker sin næse i alt og har øinene alle steder. Hvis det ikke er frøknen, saa er det den fordømte laps over paa farmen.“

„Hvad for noget — min ven Kingsley?“ sa Filip.

„Deres ven?“ sa Sline med et fordreiet smil. „Det er vist ikke stort venskap mellem Dem og ham — saavidt man kan se.“

„Hvorledes det?“

„Det er tydelig nok,“ sa Mr. Sline, som sikkert ikke var kjed over at faa en anledning til at være ubehagelig mot den mand som hadde ham i sin magt. „Det er ikke sandsynlig at en herre som De vil like at bli fortrængt av en ubekjendt person som denne Kingsley. Mr. Filip, i gamle dager var De alt paa abbediet — men nu har bestyreren paa Home farm tat Deres plads. Man sier — det hører man alle steder — at han er den unge frøkens høire haand og at han bestemmer hvilken hest hun skal ride. Han vil ialfald ikke la hende faa lov til at ride paa den hest, De har git hende, Mr. Filip.“

Filip satte sig paa kanten av bordet og saa ned paa sin slave med et ondt smil om munden.

„Naa, er det for min skyld, De ikke liker Mr. Kingsley? Sline, jeg er Dem virkelig meget forbunden. Jeg skal ikke glemme Deres venlige deltagelse. Men,“ vedblev han og saa paa det lure, av drik rød-blussende ansigt foran ham, „De har talt om gamle dager — De mener dengang, Sir Godfrey levde? Sline, de dager husker De naturligvis meget godt, ikke sandt?“

Sline saa op med et lurt blik. Hvad mente hans herre og mester?

„Ja, jeg husker dem meget godt,“ sa han usikkert.

„Som De nok husker, hadde De og jeg endel med hverandre at gjøre dengang,“ sa Filip meget langsomt og tydelig. — „Husker De det endnu?“

Han taug, tok sit cigaretetui frem og følte i lommen efter en fyrstik. Da han ikke fandt nogen fyrstikæske tok han et stykke papir op av lommen og vilde netop til at rulle det sammen til en fidibus, da han pludselig likesom tilfældig saa ned paa det og idet han holdt det frem for Slines øine, sa han:

„Nei, ikke endnu. — Sline, jeg var like ved at brænde et interessant dokument med Deres underskrift. Det gaar ikke an. Vær saa snil at gi mig en fyrstik.“

Sline reiste sig skjælvende og idet han bandte indvendig, strøk han av fyrstik. Filip la papiret tilbake i lommen.

„Jeg vilde spørre Dem,“ vedblev Filip, da Sline sank ned paa stolen igjen og trak pusten dypt, „om De husker at De, omtrent tre uker før Sir Godfreys død blev kaldt op

Underwood & Underwood Fot.

En moderne „Onkel Tom“.

Egentlig heter han Joseph og ikke Tom, men han minder i saa meget om hovedfiguren i den berømte roman „Onkel Toms hytte“, at ungdommen paa egnen uten videre har forandret hans navn og døpt ham „Onkel Tom“. Han er stedets ældste beboer; naar han er født er det ingen i mange miles omkreds — han selv iberegnet — som husker: men at han maa være meget, meget gammel, det slutter han derav at han tydelig kan huske da negrene var slaver og blev pint og mishandlet av nogen raa og menneskelige plantageiere, og det ligger dog nu et par menneskealdrer tilbake i tiden. Det samme ugjennetrængelige mørke som hviler over Toms fødselsaar, skjuler ogsaa stedet hvor han blev født. I en eller anden av de nordamerikanske sydsteder har det været, men geografi var ikke hans foreldres sterke side, saa den lille „Jo'e“ fik aldrig rigtig rede paa navn og breddegrad, og en vakker dag havnet han i en helt anden egn paa jordkloden, oppe i Nord Carolina, hvor han bor den dag idag og lever i den selvsamme fattige hytte som han har bebodd i femti aar, og alle de rike amerikanske turister og landliggerne som kommer paa egnen, vaffarter til den morsomme gamle eneboer-original, og de betaler ham gjerne en skinnende dollar for at faa ham til at fortælle erindringer fra sin barndom og tiden for neger-slaveriets ophævelse. Men det er ikke altid at Tom er oplagt til at aapne for de skatter, han gemmer i sit indre. Han er av naturen mistænksom, det stikker ham i blodet fra de onde aar. Men overfor barn er han venlig og meddel-som, og han er aldrig lykkeligere end naar han sitter som midtpunkt for en flok lyttende smaagutter og snaa-piker. Saa kommer tungen paagli, og det gaar løs med eventyr fra „landet dernede“, hvor solen er blendende hvit og blomstene har rare og sterke farver, og saa kan det hende at „Onkel Tom“ midt under det hele glemmer alt andet og begynder at synge en av sine foreldres melankolske sanger . . . Det kan barna ikke staa for; da ler og graeter de paa en gang og synes at den sorte neger med det hvite skjeg, som sitter overfor dem, selv er det merkeligste eventyr de har oplevet. =

til abbediet. Det var sent — omtrent klokken ni om aftenen.“

Sline rystet bestemt paa hodet.

„Det var ikke mig,“ sa han. „Sir Godfrey tok aldrig mot uten om morgenen, og det endda meget sjelden.“

Han stanset pludselig ved at se et sælsomt smil paa Filip Dyces bleke ansigt.

„Jeg ansaa det for rimelig at De hadde glemt denne begivenhet, men jeg tænker jeg kan bringe den tilbake i Deres hukommelse, Sline.“

Han stanset, og Sline bøide sig frem og iagttok opmerksomt det kolde smil. Hvad vilde der komme nu? Han visste at han aldrig var blit kaldt til abbediet — og allikevel — allikevel vilde Filip Dyce øiensynlig ha det til at han hadde været der.

„Min hukommelse er bedre end Deres,“ vedblev Filip langsomt. „Der blev sendt bud efter Dem fra abbediet omtrent klokken ni om aftenen torsdag den 2. januar. De husker de nøiere omstændigheter, fordi det var første gang, De talte med Sir Godfrey om aftenen og De vet at det var torsdag den 2. januar, fordi De skrev det ind i Deres regnskapsbok. Se efter i bøkene, saa vil De finde denne notis.“

Sline sat med vidt aapne øine og mund.

„Ta regnskapsbøkene,“ sa Filip og nikket henimot det gamle skap, hvori inspektøren gjemte sine bøker.

Mr. Sline reiste sig mekanisk, lukket op skapet og la boken paa bordet.

„Den 2. januar dette aar,“ sa Filip.

Sline vendte langsomt bladene.

„La mig,“ sa Filip Dyce.

Han tok boken; der kom et hurtig glimt

av hans forgyldte plyantpen, og idet han rakte boken tilbake, sa han med et rolig smil:

„Der er merket som De ser.“

Sline stirret. Det stod et blyantsmerke ved den skrevne dato.

„Ja — jeg ser det — der er merket,“ sa han i en lav, spørgende, nysgjerrig tone.

„Jeg er glad over at De husker det,“ sa Filip Dyce. „La mig se — det var jo kusken Walker som kom efter Dem — ikke sandt?“

„Jo—o“ sa Sline som om han tænkte sig om — „det var Walker —“

„De og han gik sammen op til abbediet. Klokken var ni — det husker De, for De hørte postvognens klokker, da den kom ved enden av veien og den kommer alltid her forbi klokken ni.“

„Alltid klokken ni,“ sa Sline.

„Nuvel — saa husker De at De gik tversover terrassen istedenfor gjennom hallen, og Walker førte Dem ind i biblioteket gjennom glassdøren. Det husker De, fordi det var saa besynderlig — ikke sandt?“

„Meget besynderlig,“ sa Sline igjen.

„De fandt Sir Godfrey sittende i sin stol, han sa godaften til Dem og — ja, De husker vel resten?“

„Ikke særlig tydelig,“ sa Sline, der lot som om han anstrengte sin hukommelse.

„Saa maa jeg oppriske det for Dem,“ sa Filip.

„Og idet han bøide sig endnu dypere ned, vedblev han med hurtig, men tydelig stemme at gjenoppfriske hvad der hadde foregaat den 2. januar, da kusken Walker var kommet for at hente Mr. Sline til abbediet.“

Da han var færdig — og det varte ikke længe — bød Sline sig frem, likblek og med sine smaa, graa øine stivt fæstet paa den talendes ansigt.

„Nu husker De alt, ikke sandt?“ sa Filip Dyce smilende.

„Ja, alt,“ sa Sline med hæs stemme.

„Det gjør naturligvis ogsaa Walker,“ sa Filip Dyce, „men han er uheldigvis død.“

Det gav et sæt i Mr. Sline.

„Ja —“ sa han — „han er — u—heldigvis død.“

„Nuvel — la os saa tale om forretninger; det er meget hyggelig at passiare litt om gamle dager. Men jeg kom herved for at be Dem om et litet bidrag til arbeidernes hjelpekasse. Et par kroner er nok. Vil De skrive Deres navn paa denne liste?“

„Hvor?“ sa Sline, idet han tok en pen fra blækhuset paa kamingesimsen.

„Her — akkurat her,“ sa Filip Dyce og pekte paa en liten, ubeskrevet plet.

Sline bød sig ned, men stanset saa og betænkte sig.

„Tænk,“ sa Filip Dyce eftertænksomt, „dette er anden gang, De har undertegnet et papir for mig her i dette værelse.“

Det gav et sæt i Sline. Hurtig skrev han sit navn, kastet pennen fra sig og tørret sveden av sin pande.

„Det er nok blit litt varmt herinde,“ sa Filip Dyce og saa saa rolig og kald ut som om han ikke hadde hat en uærlig tanke like fra han kom til verden. „Naa, nu maa jeg gaa. Godnat, Sline.“

Mr. Sline tok Lyset og lyste sin gjest til døren. Regnet og blaasten trængte ind i den lille gang, men Mr. Filip Dyce lo sagte, da han kastet sin kappe om sig.

„Godnat, Sline. Gaa ind igjen og drik litt mer genever og vand. Godnat.“

Saa gik han hurtig bort.

Uten at bry sig om vinden og regnet og sin gjests avskedsord blev Sline staaende, skygget med haanden for lyset og stirret efter den bortgaaende skikkelse som snart forsvandt i mørket.

„Undres hvad han har isinde?“ mumlet Sline og bet sig i de tynde læber. „Hvad er det, han vil gjøre? Jeg forstaar det ikke endnu. Men — gid han var fordømt. — Hvad det end er han vil, saa trækker han mig med i det! Bare jeg hadde hat saa meget mod som en mus, saa hadde jeg styrtet mig over ham og slaat ham til jorden med ildtangen eller lysestaken, eller hvad jeg hadde kunnet faa fat paa — like til jeg hadde faat papiret fra ham. Og naar jeg hadde faat det,“ gispet Sline, idet han rystet sin knyttede haand ut i mørket, „saa hadde jeg set ham død og begravet, før jeg igjen hadde sat mit navn paa et papir eller hadde husket ting som aldrig har hendt — aldrig nogensinde, det tør jeg sverge paa!“ sa han med ettertryk, idet han gik tilbake til værelset.

Paa bordet laa regnskapsboken, opslaat paa det sted hvor den var datert 2. januar. Mr. Sline vaklet og blev blek.

„Hvad betyr alt dette? Merket i boken — kusken — papiret? Hvad det end er —“ han tok geneverflasken og tok en slurk ublandet genever — „saa vil han gjøre det og fullføre det og han faar nok mig blandet op i det. Sline, Sline, du har solgt dig til den onde selv.“

Imens gik Filip Dyce frem gjennom regnet, men istedenfor at følge den rette vei hjem som gik gjennom abbediets park dreide han av paa landeveien, og uten at bry sig om regnet gik han bort til gamle Marsdens hus og banket sagte paa døren. Den blev forsiktig aapnet av Polly selv og det lot ikke til at hun blev særlig forbauset over at se sin gjest.

„Er det Dem, Mr. Filip? De kommer sent i aften.“

„Gjør jeg det, kjære ven?“ sa han, idet han gik ind med en mine som om han var vant til at komme her og var en velkommen gjest, hvilket ogsaa var tilfældet. „Naa,“ han la armen om hendes liv og kysset hende, „bedre sent end aldrig.“

„Aa — hvor vaat De er!“ sa Polly og tørret sit ansigt som var kommet i nær berøring med den vaate kappe.

„Det regner voldsomt,“ sa Filip med sin bløte stemme, „men som du ser, skyr jeg ikke vind og veir naar jeg kommer for at se til dig, kjære ven.“

Polly saa fornøiet ut.

„Aa, som De snakker, Mr. Filip! Vil De ikke ta av Dem kappen?“

Hun vilde netop knappe den op, men Filip tok hendes haand i sin og rystet paa hodet.

„Nei, det kan jeg ikke. Man vil savne mig. De kommer ogsaa snart hjem fra forsamlingen.“

Polly trak sin haand til sig og surmulte.

„Saa, saa“ sa Filip, „se ikke saa misfornøiet ut. Jeg har gode nyheter til dig.“

„Til mig?“

Han nikket, varmet sine hender ved ilden og saa smilende paa hende.

„Ja — hvad tror du? Kan du gjette? Nuvel — hvad sier du til at reise til London?“

Pollys vakre ansigt blev blussende rødt og hun aapnet munden med et gisp.

„Jeg — reise til London?“

Han nikket.

„Ja, jeg tror nok, jeg har truffet de fornødne skritt til det. Du vet jo at jeg har lovet at du skulde komme dit og jeg holder alltid mine løfter.“

„Men —“ mumlet Polly tvilende.

Han smilte.

„La mig fortælle dig det altsammen,“ sa han. „Ser du, jeg har en god veninde derinde, en dame, og jeg har skrevet til hende at jeg har en anden veninde herute som er levende begravet paa dette avsides sted —“

„Hvilket jeg ogsaa er,“ sa Polly ivrig og slog med hodet.

„Hvad du er,“ gjentok han. „Jeg har meddelt denne dame at jeg gjerne vil at du skal bo hos hende.“

„Som hendes tjenestepike?“ spurte Polly ængstelig.

„Nei, som veninde,“ sa Mr. Filip.

„Naa,“ sa Polly med et tilfreds suk.

„Denne dame, som gjerne vil gjøre mig en tjeneste, svarte at det skulde være hende en glæde at ta imot den kjære piken. Jeg har naturligvis fortalt hende hvor søt og nydelig du er.“

Polly smilte og glattet sin kjole.

„Saa er den sak i orden,“ sa Filip Dyce.

„Hvad heter den damen, hvor bor hun og naar skal jeg reise?“ spurte Polly i et aandedrag.

Filip smilte.

„Snart. Men naar jeg tænker over det, saa er det kanskje bedst ikke at besvare alle dine spørsmål, for du kunde gjerne tale i sovne om det. Du blir ihvertfald tilfreds, og damen bor i et av de bedste kvarterer i byen, i nærheten av teatrene og de store forretninger.“

Med hemmelig spot la han merke til det uttrykk av glæde som laa over Pollys ansigt, men pludselig forsvandt det og gav plads for en ængstelig uro.

„Men far!“ mumlet hun bekymret. „Far vil aldrig la mig faa lov til at reise! Han blir alltid saa ærgerlig naar jeg taler om London, og han har mange ganger svoret at jeg ikke skal komme dit.“

„Naa ja,“ sa Filip Dyce og trak paa skuld-

rene,“ hvis din far ikke vil la dig faa lov til at reise, saa maa du reise allikevel.“

„Men hvorledes?“ spurte Polly ivrig.

„Overlat det til mig,“ sa Mr. Dyce, „jeg skal nok ordne det likesom jeg har ordnet resten. Stoler du paa mig?“

Polly nikket.

„Men vær forberedt paa at du kommer til at reise pludselig. Kan du være parat til det?“

„Ja, ganske,“ svarte Polly. „Jeg skal begynde at pakke straks —“

„Det maa bare være en liten bylt,“ sa Filip advarende. „Du kan kjøpe kjoler og alt hvad du behøver derinde.“

Polly nikket.

„Mr. Filip, jeg skal være parat saasnar De sender bud efter mig.“

„Det er bra,“ sa Mr. Dyce. „Og — ikke et ord om det til nogen.“

Polly lo muntert.

„Det skal jeg nok la være!“ sa hun.

„Et eneste ord kan ødelægge alt — og saa vil jeg komme til at angre at jeg har lagt denne lille plan for at gi dig anledning til at se den store byen.“

„Jeg skal ikke si et ord,“ sa Polly alvorlig. „Ikke til en sjæl.“

„Hvad er det?“ spurte Mr. Dyce.

Han hørte ikke anden lyd end vinden, men han vilde gjerne ha ende paa denne samtale.

„Aa — det er vist far!“ utbrøt Polly pludselig ængstelig. „Aa — gaa endelig!“

„Godnat,“ sa Mr. Filip og kysset hende hurtig, og i næste øieblik var han utenfor døren.

Han stod et øieblik og saa sig omkring; alt var mørkt og stille. Saa skyndte han sig videre. Han vendte sig om og saa tilbake, i retning av Home farm, og smilte ironisk.

„Mr. Cyril Kingsley,“ mumlet han, „nu er De snart færdig, haaber jeg!“

XVIII.

„En mandag morgen tidlig kom Charlie til vort bo, han var saa ung og freidig, saa glad og sjælefro. Aa, Charlie! Du er min kjære ven, min egen kjære ven, Aa — Charlie —“

Nynnende denne gamle folkesang gik Lela nedover den brede trap; hendes stemme lød saa klar og glad gjennom hallen, saa Mrs. Wetherel som var ovenpaa bød sig over rækverket og utbrøt, idet hun saa efter den, fine, slanke skikkelse:

„Gud velsigne hende! Hvor forandret hun er blit!“

Ja, hun var virkelig forandret! Hvem vilde i denne glade, straalende unge pike ha kjendt igjen den sorgmodige, bleke unge dame som hadde sittet saa nedslaat og ulykkelig i det farvelige værelse i Paradise Row?

De halvt visnede blomster løftet igjen sine hoder i det klare høstsolskin, og fuglene stanset et øieblik sin sang for at lytte, da hun gik forbi dem, og det syntes næsten som om hele naturen sang i forening med den søte pikestemme.

Det syntes i det mindste de to herrer som stod i parken og lyttet i taushet. Det var de to venner, Lord Beaumont og Cyril Kingsley. Lord Beaumont hadde møtt Cyril paa sin vei gjennom parken og de hadde stanset for at tale sammen. Et fast, ubrytelig venskap hadde vokset op mellem de to unge herrer, et venskap saa dypt og inderlig at det næsten var enestaaende. Lord Beaumonts venner forsikret at han aldrig var gladere og mer tilfreds, end naar han var

bos den unge farmer som bestyrte Home farm. Det gik neppe en dag uten at man kunde se Beaumont gaa ned til farmen for at opsøke Cyril, hvor han færdedes i sin virksomhet.

Cyril stod ikke alene i venskapsforhold til Lord Beaumont, men han hadde ogsaa vundet Lady Howths hjerte og ogsaa greven omtalte meget rosende „unge Kingsley“ som han kaldte ham.

Det var noget ved Cyril som tiltrak alle og vandt ham alles hjerter. Det var tydelig for alle at han var en fuldendt gentleman, haade hvad det ydre og indre angik, skjønt han altid optraadte yderst beskedent som den almindelige farmer og altid viste sine overordnede den ærbødigste respekt.

De to herrer stod og lyttet i stilhet til Leolas søte stemme. — Lord Beaumont stirret ivrig i retning av den syngende, men Cyril saa alvorlig ned mot jorden.

„For en yndig stemme,“ sa Lord Beaumont. „Synes De ikke, Cyril?“

„Jo,“ svarer Cyril stille.

Lord Beaumont saa eftertænksomt paa ham.

„Cyril, jeg misunder Dem ofte,“ sa han. „Misunder De mig?“

„Ja, Deres stilling her. De har saa ofte anledning til at se hende og være i hendes nærhet.“

Cyril slog tankefuldt med ridepiskan paa sine ben og saa ikke op.

„Jeg maa uleilige Miss Dale oftere end for — paa grund av Slines daarlige helse.“

„Si heller: hans drukkenskap.“

„Ja, han drikket vist vel meget,“ sa Cyril.

„Vi vet jo alle hvem den egentlige inspektør er, Cyril, og vi vet, i hvilken høi grad eiendommen vil vinde ved det.“

„Aa — jeg er bare Slines stedfortræder, mens han — er syk,“ sa Cyril rolig. „Men som sagt, jeg er nødt til at uleilige Miss Dale i forretningssaker.“

„Ja, og derfor misunder jeg Dem,“ sa Lord Beaumont.

„Jeg trodde at abbediet altid stod aapent for Dem, Lord Beaumont!“

„Det gjør det,“ sa Lord Beaumont og blev rød. „Men jeg kan ikke være her hele dagen, og det er det jeg gjerne vil. Stee her forekommer mig fylt med solskin. Hysj — hvad er det?“

For Leola hadde begynt at synge en anden sang med et gripende, alvorlig omkvæd.

For Cyril kunde svare, saas et glimt av en lys morgenkjole mellem de grønne busker, og Leola kom henimot dem. Ved at se dem forstummet hendes sang og med en forhøiet rødme paa sine kinder og sit sedvanlige smil gik hun imot dem.

„Hvad staar dere to herrer her og lægger komplott om?“ sa hun muntert.

Hun rakte Lord Beaumont haanden og bode hodet for Cyril, som løftet paa hatten og saa paa sit ur som om han pludselig kom til at tænke paa noget.

„Aa, vi talte meget uskyldig sammen,“ sa Lord Beaumont. „Jeg spurte Mr. Kingsley om han trodde veiret var godt nok til at tegne den gamle møllen.“

Leola saa op paa den klare himmel.

„Jeg tror, den vil ta sig malerisk ut idag og lyset er godt, ikke sandt?“

„Vil De gaa med og se paa den?“ sa Lord Beaumont.

„Jeg maa videre —“ sa Cyril og løftet hilsende paa hatten.

Han saa meget alvorlig og litt blek ut.

„Mr. Kingsley, kan De ikke bli et øieblik?“ sa Leola i den blide, ydmyke tone hun alltid talte i overfor ham.

Cyril stanset og stod som en statue.

„Jeg vil gjerne spørre Dem om Giles farm,“ sa Leola. „Mr. Ford har skrevet om den. Jeg har brevet i lommen.“

Hun tok det op og rakte ham det, og herav fremgik det tydelig at Cyril var blitt noget mer end bestyrer av Home farm.

„La os forene det nyttige med det hyggelige,“ sa Lord Beaumont. „La os gaa ned til møllen allesammen. Jeg har latt mit stafeli bringe ditned, og saa kan De tale med Mr. Kingsley om forretninger.“

Et smil til elleve millioner.

Det er mange maater at bli rik paa her i livet. At bli det hurtig er den vanskeligste. Hittil var det bare børsen som var veien i saa henseende. Nu er det ogsaa filmen. Om de kjæmpe-mæssige gager som mange av filmens stjerner og divaer oppebærer har man hørt adskillig og nylig blev det meddelt at den berømte Chaplin hadde sluttet kontrakt paa to aar for en gage av en million dollars. Det er 3¼ million kroner. Men alle rekorder er blitt slaat av Roscoe Arbuckle, som man ser her. Roscoe Arbuckle er bedre kjendt paa det hvite lerret under navnet „Fatty“. Det betyr tyksak, og han er ogsaa som man ser av vort biljede en trivelig herre. Men det er ikke bare hans gode hold som har skapt hans berømmelse, det er heller ikke dette alene i forbindelse med hans skuespillertalent; det er hans smil, der vidner om et vidunderlig humor som særlig har skapt hans popularitet. Naar han fra lerretet smiler ut mot publikum, overgir dette sig straks. Det er dette smil som nu betales. Med hvor meget? Tallet har forbløffet selv Amerikanerne, for det lyder paa 3 millioner dollars for tre aars tjeneste ved et filmselskap. Det er 1 million dollars om aaret. Det er elleve millioner kroner ialt. Er det da merkelig at „Fatty“ smiler her paa billedet hvor han staar med sin kontrakt i haanden. Han skal ut og tjene ti tusen kroner om dagen.

Leola saa spørrende paa Cyril som sa: „Jeg staar til Miss Dales disposition.“

„Saa la os gaa ned til møllen,“ sa Leola.

De vendte om og gik tvers gjennom parken. Leola gik imellem dem, Lord Beaumont talte paa sin naturlige, næsten barnslige maate, og Leola lo av og til muntert av hans likefremme bemerkninger og uttalelser. — Cyril gik taus ved siden av dem og talte bare, naar Lord Beaumont henvendte sig til ham og spurte om hans mening.

Snart efter kom de til elven og gik langs med den til den gamle mølle. Denne mølle var bygget av en Lorme som hadde stor forkjærlighet for mekanik og arkitektur, og møllen og et meget antikt slot som laa i nærheten var resultatene av denne hans forkjærlighet.

Ikke tilfreds med at bygge møllen hadde han opfundet et system, ved hjelp av hvilket møllen skulde kunne drives med vand og damp. Dette system kunde ha været meget genialt, hvis det bare hadde virket. Hjulet skulde gaa rundt ved hjelp av vand, som kunde rettes imot det ved at aapne en dæmning ved bredden av elven; men første gang den blev aapnet hadde strømmen nær baaret hjulet, møllen og det hele bort med sig og truet med at oversvømme et par farmer. Vandkraften hadde altsaa vist sig ubrukelig; men amatør-ingeniøren hadde opfundet en dampmaskine som skulde gjøre vidundere.

(Fortsættes.)

To digte fra engen.

1.

Engkarse.

Saa fin og luftig en blomsterklynge
ler mig imot fra den svake stengel.
For sondenbrisen de henrykt gyng,
de synes fri for al jordisk tyng.
Er hver mon ei en formummet engel?

Syv søster-engler? Saa søtt forborgen
— som der de staar i lilla klæder —
de ler mig til i den lyse morgen . . .
og duggen blinker som barneglæder,
og mildt mit hjerte av lykke græder.

2.

Sommermorgen.

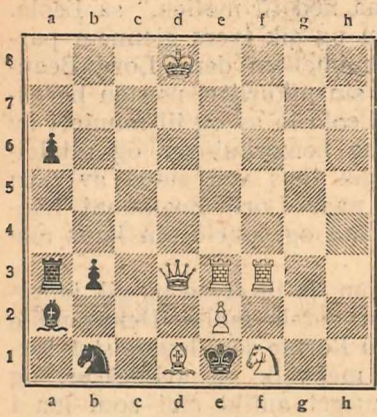
En blommesol kin, ranunke!so!skin,
og himmelsol vidt over alle enger.
Alle smaafugler er floiet av tuer;
hanen galer for sine fruer.
Op, alle smaabarn av eders senger!

Op, alle smaabarn og hurtig i klærne!
Moder venter med kys og davre,
og kjep-hingssten venter paa høi og havre.
Er i saa mætte, da grip eders verge
og spræng saa vidt over alle berge.

Ut at springe med føl og kalve!
Sov ikke hen eders barndomsorgner!
Langt skal gaa eders lyse færd.
Vinder dere ikke den hele verden,
dere vinder dog, vet jeg, forvist den halve!

Peter Vejrup.

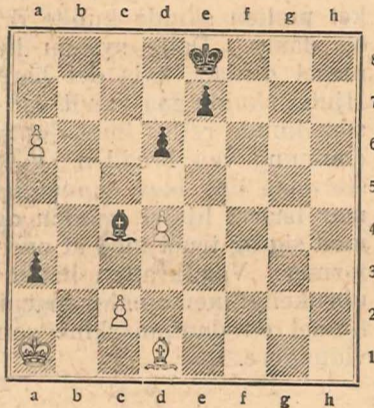
Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1695.
 8 Av W. Frk. v. Holzhaus, Tyskland (D. Woehensach, April 1919).
 3 Sort: K, T, S, L, 2 B = 6 br.
 2 Hvit: K, L, D, T, S, L, B = 7 br.
 1 Hvit begynner og gjør mat i 3 træk.

Vi bringer nedenstaaende til avveksling et slutspil, d. e. en tænkt, men meget sandsynlig avslutning paa et spillet parti. Da løsningen er ganske let, overlater vi til vore læsere selv at finde den.

Slutspil av Max Karstedt, Tyskland (D. Woehensach 1915).
 3 Sort: K, L, S B = 5 br.
 Hvit: K, L, S B = 5 br.
 Hvit begynner og vinder.

Løsning av schakoppgave nr. 1692.

1. S g 7 - e 6, d 7 x S f. 2. K d 5 x d 4, e 6 - e 5 f. 3. f 4 x e 5 Mat.
 1., d 4 - d 3 (d 7 - d 6). 2. S e 6 - f 8. 3. f 4 - f 5 Mat.

Løsning av schakoppgave nr. 1693.

1. T g 1 - g 6.
 I oppgave nr. 1688 som vi gjengav etter den offisielle turneringsberetning er senere en trykfeil rettet. Hvit B g 6 skal være sort hvorved et dobbeltspill undgaas.

Løsning av regneoppgaven i forr. nr.

Den ene gjetergut hadde fem, den anden syv faar.

Løsning av den aritmetiske oppgave i forr. nr.

Tallet 943.

Løsning av bokstavkvadraten i forr. nr.

V	E	S	T	A
E	L	L	I	S
S	L	A	N	G
T	I	N	T	E
A	S	G	E	R

Gaade.

Jeg er lysere end sølv og guld, ja end sne og kridt; mer hastig end den raske fugl kløver jeg luften med kjæmpeskridt, ingen, ingen holder med mig trit, selv ei stormens fugl. Gjennem lukte vinduer jeg med lethed gaar, bryter dog hverken segl eller slaar.

Bokstavkvadrat.

Bokstavene skal omslides saaledes, at der dannes tre ord, som er like i de lod- og vandrette rader, og som betegner: 1. En bon. 2. Et ord i dyresprog. 3. Et ældgammelt kvindenavn.

A	A	E
E	V	V
V	V	O

Kjærlighet paa landeveien.

Paa kirkegaarden i den lille by ligger der en gravsten, hvis indskrift er aldeles ulæselig nu. Bare enkelte bokstaver lar sig tyde naar det har regnet, men selv om man kunde læse alt hvad der har staaet paa stenen, vilde ingen av byens nuværende indbyggere kunne gi nogen opplysninger om dem hvis navner stenen gjemmer. Det er længe siden de to levde og var unge.

Byen er blitt meget forandret siden den tid,

og de mennesker og kjøretøier som nu færdes paa landeveien som fører til og fra byen, ser anderledes ut end dengang og veien er blitt betydelig forbedret, men den strækker sig akkurat som dengang, fører over bratte bakker og gjør nøiagtig de samme svinger, og nu og da eier de samme svinger som en landevei alltid har: fri og aopen for enhver strækker den sig langt, langt ut, man vet ikke hvor den tilsluttet fører hen, den taler om fremtid og fjernne maal, og mens man vandrer henover den, har man en følelse av at man gaar noget nyt og aldeles uventet imøte. Det er heller ikke noget sted hvor man saa godt kan bygge luftkasteller som paa den hvite støvete landevei.

Noget av dette følte en haandverkssvend som hurtlig gik bortover denne landevei i sin tid. Hans solbrændte ansigt og slitte dragt lydet paa at han maatte ha gaat langt. Det hadde han ogsaa. Han hadde været i utlandet paa sin profession, blikkenslageriet, og kom nu tilbake igjen. Han kendte seg selv og lærte endelig, men syndelig heldig hadde han ikke været. Han hadde døiet adskillig derute; men nu kom lykken ham kanskje imøte herhjemme tænkte han, mens han saa bortover landeveien som sommervind skinte paa saa den likefrem lyste. Forknytt var han ikke; hans muntre plystret blandet sig med lerkens ustanselige jubel ute over markene og gulspruvenes langtrukne kvinden i veiens trær.

Da kom en fugl flyvende paa en merkelig maate; den basket aldeles forstyrret omkring og tilsluttet likesom dumpet den ned i grasset ved veikanten like ved ham. Hurtlig slog han sin hat over den og trak den frem saa at det ikke var en almindelig gulspurv som han hadde trodd, men en kanarifugl som hadde fløiet hjemmefra; da forstod han hvorfor den hadde fløiet saa dumt. Den kom vel fra et hus i nærheten; der vilde han avlevere den. Det nærmeste hus viste sig at være et litet, ganske hyggelig vertshus. Ja, hørte den hjemme der, saa fik han vel en eller anden forfriskning i firdelen og det var ikke det daarlige som hende hände hadde tænkt han.

Hans formodning viste sig at være ganske riktig. Da han kom ind i vertshusets have, stod den korpulente vertshuskone netop og skjændte paa opvarningsjomfruen som var saa nydelig, at han ikke begrep at nogen kunde skjændte paa hende; men det gik let for vertshusholderen det.

„Det er skammelig er det, glad jeg er i dyr; dem kan man alltid stole paa; saaledes er det ikke med mennesker. Bare fordi De skulde sætte glasset ind i buret, behøvede De da ikke at la Piphans slippe ut med det samme.“

„Jeg saa efter Ferdinand,“ bemerket opvarningsjomfruen som undskyldning, idet hun undertrykte en skøieragtig smil.

„Ja, ham har De lov til at være glad i; men man skal aldrig se paa andet end det man akkurat har at gjøre med. — Aa, staa ikke der og kik op i træerne! Der er den sikkerlig ikke; den er allerede langt borte, og jeg faar aldrig mer se den, for de andre fugler hakker den naturligvis ihjel, den stakars, søte, lille Piphans. Det er skammelig!“

Saa vendte konen sig for at gaa ind i vertshuset; men i det samme la haandverkssvenden kanarifuglen forsigtig og forlrolig i opvarningsjomfruens haand.

„Aa, her er den!“ utbrøt hun, og konen snudde sig hurtig om og tok fuglen, og mens hun klappen den ømt med en finger, spurte hun fornøiet hvorledes i alverden han hadde faat den. Da det blev opklart, paa-

la hun opvarningsjomfruen at gi manden et krus øl og tre stykker smørbrød, og hvis han vilde ha mer, skulde han faa mer. Derpaa skyndte konen sig ind med desertøren.

Litt efter kom opvarningsjomfruen ut med maten og hun kom saa hurtig og ivrig at litt av ollets skum for langt bortover havegangen.

Tak! Mange tak! Der hjalp De mig sandelig godt!“ sa hun, og bad haandverkssvenden om at sætte sig ved en av bordene og spurte nærmere om, hvorledes han hadde faat fat paa fuglen, og dermed var samtalen aapnet.

Den gik meget let fra begge kanter, og skjønt den bare dreide sig om ganske almindelige ting, syntes han allikevel at han aldrig hadde deltatt i en saa indholdsrig samtale; alle hendes ord forekom ham som det rene guld, mens hun stod der i sin hvit- og blaastripete kjole, med et skinnende hvitt forklær, fiks og net og slank og rank, med et par straalende øine og et pragtfuldt, brunt haar som solen syntes at spille paa med særlig fornøielse. Hun hadde smilehuller som viste sig paa hendes friske kinder saasnart hun talte, og hun talte frit og muntert uten at la sig genere av hans synlig stigende beundring; slikt var hun vant til. Hun forstod ogsaa at let tildels var for at forlænge samtalen at han piste seks stykker smørbrød.

Om sider lod vertindens gneldrende stemme og kaldte hende ind. Saa sa hun farvel til ham, idet hun forklarte ham at hun nu fik saa meget at gjøre inde i huset at hun ikke kom ut med det første.

Det kom ham meget ubeleilig, da han netop skulde til at spørre om hvem denne Ferdinand var som vertinden hadde gi hende lov til at være saa glad i; dette spørsmål hadde pludselig faat stor interesse for ham. Men nu maatte han jo videre og begav sig igjen paa marsj, idet han tænkte at det hadde været et pent, litet reiseeventyr — men han merket snart at det hadde været mer, betydelig mer. Det blev ham helt klart, da han paa toppen av en bakke saa vertshusets røde tak for sidste gang. Det er jo for de foreiskede alltid et enkelt, bestemt øieblik, da de blir sig sin kjærlighet bevisst.

I den deiligste stemning fortsatte han sin vandring, kom til byen om aftenen og overnattet der — men uten som ellers at sove som en sten, og tidlig næste morgen var han igjen paa landeveien; men da han hadde gaat en halv fjerding, stanset han og satte sig paa grøttekanten for at holde krigsraad. Det var ganske kort, da det omtrent straks var avgjort at han maatte se skjønheten igjen og maatte faa hvite hvem den forbitrede medbeiler Ferdinand var. Altsaa, tilbake igjen! Han hadde gaat saa langt at en liten omvei ikke hadde noget at si.

Da han kom til vertshuset gik han ikke ind straks, men kikket først gjennom hækken. Jo, der stod hun ganske stille og tankfuld, med en mørkegrøn busk til bakgrund og en broget sommerfugl danset omkring hende; hendes øine straalte og smilehullene var store. Den, hun tænkte saa fornøid paa, maatte være bundløs lykkelig, mente haandverkssvenden — — undres paa om det kunde være ham!

Det var det dog ikke, men derimot den rike garvers søn som hadde fridd til hende for en time siden. Det kom saa overraskende paa hende at hun hadde bedt om betænkningstid og ogsaa faat den — dog bare til den følgende dag, længer kunde garveren ikke holde ut at vente. Nu overveide hun netop saken grundig. Ganske vist hadde hun aldrig tænkt paa garveren paa den maate som det gjaldt nu; men han var

Hugenotter, som har frelst sig ind i det engelske gesandtskap i Paris, betragter fra vinduet myrderiene paa sine trosfæller Bartholomæusnatten den 24. august 1572. — Efter maleri av H. E. Calderon.

Bartholomæusnatten i Paris 1572.

(Til ovenstaaende billede.)

Det var en av historiens uhyggeligste og blodigste begivenheter som foregik i Paris natten til den 24. august 1572. Det var den frygtelige tragedie som underliden kaldes „Det parisiske blodbryllup“, undertiden bare „Bartholomæusnatten“, og hvor over to tusen mennesker myrdedes.

Der hadde da længe i Frankrike hersket religionsstrid og ofte aapen krig mellom katolikkerne og de franske protestanter som kaldte sig hugenotter. En av de mest fremragende hugenotter var admiral Coligny; han hadde en meget stor adflydelse paa den franske kong Karl den Niende, endog saa stor at kongen gav sin søster, Margrethe av Valois, tillegte til den protestantiske kong Henrik den Fjerde av Navarra; ogsaa kongens magt-

syke mor, Katharina av Medici, frygtet for at miste al sin magt. Etterat hun forgjæves hadde forsøkt at faa myrdet Coligny, besluttet hun sammen med medlemmene av familien Guise og endel katolske parisere at anrette et stort blodbad paa hugenottene, og man utsaa natten til den 24. august hertil, fordi Henrik av Navarra bryllup med Margrethe av Valois hadde fundet sted noen dager iforveien, og en mængde fornemme hugenotter var kommet til Paris i den anledning. Den svake Karl den Niende gav sin tilladelse, og paa et bestemt signale begynte myrderiene. Den gamle Coligny blev slæpt ut av sengen sin og myrdet, og overalt blev hugenotterne trukket ut av husene og slaet ihjel. Husene, hvor de droptes over 2000, og ute i provinsene skal der de følgende nætter være myrdet over 20,000 hugenotter. Henrik av Navarra og hans unge hu-

stru og endel andre hugenotter reddet livet ved at flygte til det engelske gesandtskap som da hadde sin gaard i Rue St. Honoré, i nærheten av Louvre-slottet. I kvarteret her fandt de frygteligste av myrderiene sted, og fra vinduene maatte de hugenotter som hadde frelst sig herind med rædsel se paa, hvorledes deres trosfæller blev hugget ned.

I hele det protestantiske Europa gjorde „Pariser-blodbrylluppet“ et dypt indtryk, ikke minst i England, hvor protestanter og katolikker laa i heftig feide. Den engelske dronning Elisabeth var da forlovet med den franske hertug av Alençon, men Bartholomæusnattens rædsler bevirket at hun utsatte brylluppet stadig, til forlovelsen endelig hævedes, og at hun besluttet i støtte de protestantiske hollendere i deres frihetskamp mot de katolske spaniere.

jo en meget fiks mand og han hadde alltid optraadt rigtig pent i vertshuset, og rik, svært rik vilde han bli; hun vilde faa det storartet og hun begynte at utmale sig i tankene, hvor fint, makeløst fint hun vilde indrelle sig. Netop paa dette punkt i overveielsene befandt hun sig, mens haandverkssvenden betragtet hende. Hun blev pludselig revet ut av disse fantasier ved at vertshuskonven ropte hende bort til vinduet og gav hende en ordre, og derpaa gik hun igjen frem i haven med et ironisk smil og ropte:

„Ferdinand, du skal op til madamen og faa stekt sild!“

Det gav et sæt i haandverkssvenden; nu skulde gaaden bli løst. Litt efter kom ogsaa Ferdinand — som en stor, gnistrende sort hankat, der skred frem paa en meget bevisst maate som om den godt forstod, hvilken rolle den spilte i huset, hvilket den antagelig ogsaa var klar over.

Men for haandverkssvenden var det som om han hadde vundet en mægtig seir; alle haabets fugler sang for ham meget høiere end lerkene over marken ved landeveien, og i det mest straalende humør svingte han ind i haven, bad om et krus øl og satte sig ved et av bordene.

„Naa, er De der igjen! Vil De se fuglen?“

sa opvarningsjomfruen smilende, idet hun satte øllet foran ham.

Han saa begeistret paa hende og sa med vekt paa ordene:

„Nei, det er en anden fugl jeg har længtet saa efter at se igjen; den er større og noget meget penere.“

Hun forstod straks han billedlige tale; men den skar saa underlig skarpt tvers gjennom de rigdomstanker som vedblivende tumlet om i hendes vakre hode, at hun uvilkaarlig sendte et blik nedover hans slitte og av veiret sterkt medtatte dragt, helt ned til de gamle, utslitte støvler, og blikket blev — likeledes aldeles uvilkaarlig — meget mis-

billigende. Men det blik rammet dypt i hans hjerte som netop i dette øieblik var vidt-aapent; han sat som forstenet og stirret op paa hende med et par inderlig bedrøvede, likefrem aldeles fortvilte øine som et stak-kars dyr der har faat naadestøtet.

Hun blev meget forskrækket og vilde forklare ham at hun slet ikke hadde ment noget med det og at han misforstod hende, men før hun kunde finde passende ord til denne ikke ganske lette forklaring, lød vertshuskonens kommandorøst borte fra døren og ropte hende ivrig ind, og saa maatte hun gaa. Hun vedblev at spekulere paa de pæneste ord hun kunde si ham, mens hun skyndte sig av al magt, for snarest mulig at komme ut igjen. Men hun fik det ene efter det andet at gjøre, saa det gik en stund før hun atter slap ut i haven. Da var han gaaf og øllet stod urørt og pengene laa ved siden av. Saa sprang hun ut paa veien og opdaget ham saa langt borte at det var umulig at rope paa ham, og saavidt hun kunde se, skyndte han sig bort av al magt. Aldeles ulykkelig blev hun staaende og se efter ham. At saare nogen, nei, det ønsket hun sandelig ikke og det hadde hun aldrig gjort før, det visste hun. Hun hadde altid forskikket at være snil mot andre. Og han, den skikkelige, ærlige svend! Aa, det var frygtelig! — Nu var det ikke det mindste at gjøre ved saken og det var det værste av det hele!

Hun hadde set riktig. Han gik i stormmarsj og hans tanker stormet ogsaa: Saa, hun hørte til de som saa paa klærne og regnet efter pengene! Det hadde han ikke trodd om hende. Han syntes hun var for god til at være saaledes. Nei, hun brydde sig ikke om ham og han — ja, om han hadde set hende i filler og barbent, han vilde ha været straalende, hvis hun hadde git ham lov til at omfavne hende. — Nei, hun brydde sig ikke det mindste om ham. Hvis hun endda hadde sagt ham det, men saaledes ikke gi ham et ord, men bare se nedover og trakassere ham! Aa, det blik, hun hadde sendt ham, det vedblev at brænde ham. Nei, det var, det var —

Omsider maatte han stanse for at ta sig sammen, saa han ikke skulde bli rent forstyrret i hodet. Han satte sig paa grøftkanten og fik frem sin trøster under alle vanskeligheter, pipen. Mens dens beroligende røk hølget om ham, fik han ogsaa efter hvert ordnet tankene og kom til et resultat: Den historien var ute nu, helt ute, og saa skulde den glemmes — ved at gaa fra den, gaa, gaa, riktig skridte bortover landeveien; den kuren var god.

Han gik og gik de to, mil som det var ind til byen, men da han gik ind paa byens første brostener, merket han at den opgave han hadde stillet landeveien, hadde den ikke kunnet løse. Han tænkte bestandig paa den nydelige opvarningsjomfruen og var like elendig tilmode. Nei, det var bare en ting som kunde hjelpe mot livets elendigheter og det var arbeidet. Han vilde arbeide, arbeide av alle kræfter, saa skulde han nok komme sig, og derfor gik han ind til en blikkenslager like ved torvet og spurte sig for, og han kom som han var kaldet. Blikkenslageren laa syk, og den svend han hadde var, som han kaldte ham, en „døgenigt“, hvorfor han med stor glæde tok imot den hjelp som uventet kom ind av døren hans, især da han merket at det var en mand med alvor i. Den reisende svend blev straks sat ind i forretningsgangen, og den følgende morgen kastet han sig paa hodet ind i arbeidet.

Han ante ikke at han samtidig ogsaa optraadte et andet sted paa en maate, nemlig

i opvarningsjomfruens tanker. I dem hadde han været næsten hele tiden, siden han var gaaf fra vertshuset den foregaaende dag, ustanselig saa hun ham sitte i haven og se paa hende, som aldrig noget menneske hadde set paa hende, og hver gang hadde hun inderlig ondt av ham. Da saa garveren kom straks næste morgen for at høre sin skjæbne, da syntes hun at haandverkssvendens øine hvilte aldeles uutholdelig indtrængende paa hende og uten at være istand til at resonere det mindste, gav hun garveren et nei, hvilket han tok meget fortrydelig op; men for sig selv forsvarte hun sig bakefter med at hun ikke visste hvorledes, men hun hadde været nødt til det, og hvad man er nødt til at gjøre, det maa man gjøre.

Inde i byen arbeidet blikkenslagersvenden nu løs fra morgen til aften, han hadde alltid været glad i arbeidet for dets egen skyld, og dertil kom yderligere at forretningen var bliet saa forsømt under blikkenslagerens sygdom, og der maatte tas ordentlig fat for at bringe den i orden igjen. „Døgenigten“ kom nok med bemerkninger om at han slet altfor meget; men hans mester velsignet ham hver dag, han endnu fik lov til at leve; det blev dog ikke mange dager og efter hans bortgang overtok den unge svend kommandoen, indtil blikkenslagerens enke en dag sa at „redelighet er mellem dem. Den blev ordnet saaledes at hun avstod forretningen til ham paa en maate som vilde bli god for baade hende og ham, hvis da forretningen gik, og det gjorde den, den gik strykende, da han hadde utdannet sig til en klar og kortfattet og yderst præcis mand, som det var en fornøielse at ha med at gjøre.

Da der var gaaf fem fjerdingaar efter hans ankomst til byen, var han en dag oppe i kirkelaarnet, hvor der skulde repareres noget, og efterat han hadde set efter hvad der skulde gjøres, vilde man nyde utsigten deroppe fra. Han saa da over byens taker og langt utover marker og skoger, men særlig fulgte hans øine den hvite landevei som viste sig tydeligst av alt, og saa blev han pludselig overfaldt av en sterkt længsel etter at se opvarningsjomfruen der ute endnu en gang. I hele denne tid hadde hun bodd i en krok av hans hjerte og mangfoldige ganger var hun kommet frem fra den, alltid nydelig og indtagende. Ja, han vilde se hende, han maatte se hende, hvorledes hun saa end vilde si imot ham, og da han aldrig opsatte noget, skyndte han sig hjem og tok paa sig sine søndagsklær, for denne gang vilde han komme standsmæssig, og da det vilde ta allfor lang tid fra forretningen, hvis han gik, leiet han en vogn. Det var finere.

Da han kom til vertshuset, lot han kusken stanse med vognen utesfor og gik ind i haven og raif hende igjen, denne gang slaaende ganske stille i tanker; men han blev aldeles forskrækket over at se hende; hun lignet ikke sig selv, hun saa forknytt og forpint ut og han kunde se at hun hadde graatt. Hun kjendte ham øieblikkelig igjen; hun hadde slet ikke glemt ham; hun la knapt merke til hans fine klær, hun la bare rigtig merke til ham selv og til den deltagelse for hende som hun tydelig læste i hans ansigt, og hun blev glad og beroliget over at han var der, og da han spurte, hvad der var i veien, hvis hun da vilde si ham det, betænkte hun sig ikke paa at betro sig til ham.

Vertshusholderens kone var død for et halvt aar siden, fortalte hun, og nu hadde hun pludselig faat den idé at han vilde gifte sig med hende. Men hun hverken

vilde eie eller ha ham, den gamle lyen som hun ikke kunde fordra; hun vilde like-saa gjerne gifte sig med katten Ferdinand; han opsøkte hende ustanselig og forsøkte paa at overtale hende med de søteste talemaater fra sit tjavsete, graa skjeg; det var ikke til at holde ut.

„Men hvorfor reiser De ikke herfra?“ spurte han.

Hun forklarte, at det vilde hun naturligvis ogsaa, men hun kunde ikke slippe fra før sidst i maaneden og til det var der jo endnu tre uker, og hun visste ikke hvorledes hun skulde komme igjennem dem, saaledes som vertshusholderen hadde vært imot hende for litt siden. Da han saa spurte, om der ikke var nogen som kunde ta sig av denne sak, svarte hun at det var der ikke; den smule familie hun hadde, bodde langt borte og hun gjorde en stor, haabløs bevegelse ut i luften med haanden.

„Godd! Saa skal jeg!“ utbrøt han og gik ind i vertshuset, hvor han traf verten som han straks gik løs paa med sin sedvanlige kortfattethet. Han presenterte sig som opvarningsjomfruens frier. Overfor denne kollega følte verten hurtig at hans straa vilde bli det korteste, og da blikkenslageren derpaa tok op sin pengepung gik saken let i orden. Derpaa skyndte blikkenslageren sig ut til jomfruen og bad hende om at samle sine saker og følge med ham.

„Tak for hvad De har gjort for mig!“ sa hun og rakte ham sin haand, og han tok imot den som en stor udmerkelse, saa hendes smilehuller viste sig et øieblik.

Snart efter sat de ved siden av hverandre i vognen og rullet bortover landeveien. Til at begynde med talte ingen av dem.

„Men hvad nu?“ spurte han omsider, og da hun taug, fortsatte han: „Gid jeg kunde gjøre endnu mer for Dem — og fortsætte med det!“

Efter et øiebliks taushet saa hun paa ham med blussende kinder og glans i øinene.

„Ja, hvis De endnu —“ Saa gik hun istaa.

„Endnu? — Nei, gjennem hele livet!“ utbrøt han. „Jeg har været glad i Dem fra det første minut jeg saa Dem. Og jeg kommer alltid til at være det.“

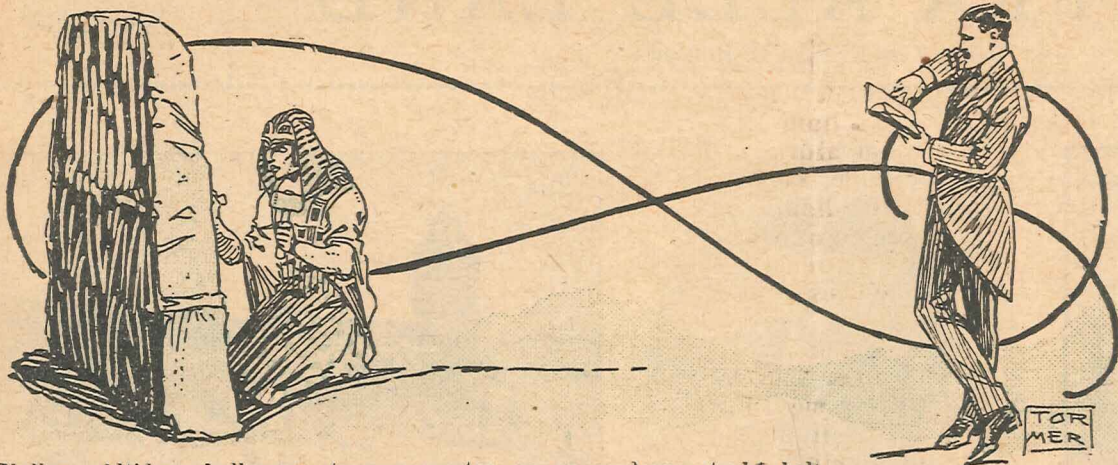
Han tok begge hendes hænder og hun lot ham beholde dem.

Hermed er historien slut. Men den fik et pent, litet efterspil, mens de med kjærlighetens oprigtighet fortalte hverandre hvad de hadde tænkt og følt, siden de saas forrige gang. Solen skinte lyst og klart ned over dem, men sommeren var forbi; træerne ved veien stod gule og lerker og gulspurver var forstummet; men det gjorde ikke noget, de to vitde allikevel ikke ha set og hørt andet end hverandre.

Hvor kommer bokstaverne fra.

Spør man, hvem som har opfundet bokstavs-kriften vil svaret i almindelighet bli at det har de gamle fonikiere gjort. Man vil endvidere vite, at dette driftige handelsfolk som allerede i det andet aartusen før Kristi fødsel bereiste hele den gamle verden, utbredte kjendskapet til skrifttegnene. De gamle grækere lærte bokstavs-kriften av fonikierne og senere, da Roms stjerne straalte over det hele fik romerne sit alfabet fra det græske. Nu er det de latinske bokstaver som regjerer verden.

Denne forklaring er imidlertid ikke den rigtige. Fønikiavne har ganske vist æren av at ha utbredt bokstavene, men disses „opfindelse“ er av betydelig ældre dato end fønikiernes stor-

Mellem oldtidens indhugne stenmonumenter og en moderne, trykt bok er der et langt mellemrum i tid, og dog danner de paa en maate en sammenhængende kjede, hvis ytterste led de er.

magtsdager. Dertil kommer desuten at en nærmere gjennomgaaelse av de enkelte bokstavvers oprindelse vil vise at det neppe kan være et saa utpræget sjøfarende handelsfolk som fonikierne, som har dannet de ældste skrifttegn.

Den første begyndelse til en skrift var den ubehjælpsomme billedskrift. Man gav et bilde av den gjenstand, man vilde optegne, og naar man saa senere læste det „skrevne“ igjennem, vilde „skriften“ i sig selv straks fortælle, hvad man mente. En saadan slags skrift kjendes hos alle ukultiverede folkeslag, og den er nogenlunde let at tyde, saa længe den holder sig til de haandgripeligere gjenstander. Vanskeligere blir det, naar man gaar over til utviklingens næste trin, hvor billedet forestiller abstrakte begreper. Saaledes uttrykker billedet av en løve begrepet tapperhet. Hurtigheten avbildes ved en hest eller antilope og langsomhet ved en snile. Imidlertid blev denne skriftart hurtig forældet, efterhaanden som kulturen og med den ordenes antal skred frem. Med fremskridtet fulgte en mængde abstrakte betegnelser som ikke direkte kunde avbildes ved hjelp av haandgripelige gjenstander, og man maatte derfor lage nye skrifttegn. Samtidig blev de gamle gjort mer enkle, og tilslut glemte man helt den oprindelige betydning. Hver stavelse fik sit tegn, men allikevel bibeholdtes enkelte tegn for guddommelige og andre mer ophøiede begreper.

At en saadan skrift er uhyre vanskelig at lære sier sig selv, idet der i virkeligheten er i tusenvis av tegn, og mange av disse kan ovenikjøpet bety forskjellig i de forskjellige sammensætninger. Saaledes er det f. eks. tilfældet i den assyriske og babyloniske kileskrift som derfor ogsaa er saa umaadelig vanskelig at tyde.

De ægyptiske hieroglyfer er hvad man kalder en ideogramskrift, idet man her anvender bilder for at uttrykke meningen, men samtidig er den tillike en stavelsesskrift. Ofte sættes et helt litet bilde bak tegnene for nærmere at forklare ordets betydning.

Anderledes er det med bokstavskriften, her samles de enkelte sproglyder, som i virkeligheten er ganske faa, og hver faar saa sit tegn. Saaledes som vi nu har det i vort sprog. En tone fra halsen gjennom halvaapen mund heter A. Støtes den ut mellem læbene kaldes den B. Hvisles den mellom tungen, og tændene heter den S og saaledes videre. Som det ses av vort alfabet, er der ikke flere lyder end at de i sig selv saa faa bokstaver formaar at dække dem. Ganske vist er uttalen meget forskjellig, men ordenes betydning er aldrig vanskelig. I de semitiske sprog, hvortil fonikisk hører, brukte man oprindelig ikke vokaler, derved blev antallet av bokstavene endnu mindre end i de europæiske sprog.

Ser man nærmere paa den oprindelige betydning av de enkelte bokstaver, fremgaar det med al ønskelig klarhet at vi her har en oprindelig begrepskrift. Og hvad mer er, det viser sig at de fremragende begreper knyttes til et folk som har levd i telter og holdt kameler og okser og som ved leilighet ogsaa har drevet fiskeri. Skulde man anta at bokstavene skyldtes fonikierne, saa vilde man sikkert ha fundet betegnelser som karakteriserte et vidtberøist handelsfolk. Sammenligner man de forskjellige semitiske alfabeter, vil man finde store indbyrdes likheter som peker tilbake mot et

oprindelig uralfabet, og det ligger da nær at søke oprindelsen i Arabien, hvorfra de semitiske folk engang i tidernes morgen har utvandret, og hvor man finder stedsnavner som nævnes i det gamle testamente.

Bokstavet A stammer fra det gammelsemitiske ord for okser, Alef. B avledes fra Beet som betyr hus, og de ældste tegn viser at hus eller bolig her har betydning. D er det første bokstav i ordet dalet som betyr teltets dør. G kommer fra gammel som betyr kamel. E er av usikker oprindelse, mens H som uttales fra strupen — altsaa nærmere ch, avledes fra cheth som betyr ransel. J hitrører fra jød som er betegnelsen for en haand, og K finder vi i kaf, d. v. s. hul haand, L har man i lamed, der er den slang, hvormed man drev oksene frem, naar der pløides. M stammer fra mim som betegner bølgeslag, mens n u n, hvorfra vi har N, er navnet paa en fisk. Det semitiske ajin betyr øie og blir til o, og mund som heter pe, gir os bokstavet P. Hullet i en oks heter quph og blir senere til det latinske bokstav Q. R stammer fra Resh som betegner hode. For S, som kan uttales mer eller mindre skarpt, har vi to betegnelser, den ene avledet av vaaben som heter sajin, og den anden kommer fra zade som betyr fiskekrok; endelig er det bokstavet T som likeledes har forskjellig uttale og avledes dels av teth, slange, og dels av thau som er korsets tegn.

Selve korsets tegn hadde i den ældste tid en særlig betydning, idet det betegnet planeten Saturn som var symbolet paa det mørke og onde. Denne planet der som bekjendt har en ring utenom sig, vil kunne ses som et kors, naar den iagttas med det blotte øie. Korset blev derfor tegn paa det som var viet til fordommelse, og derfor brukte man den ældgamle skik at nagle forbrydere til et kors.

I virkeligheten vil et næiere studium av alfabetets oprindelse vise aeldgammelt kulturfolks daglige liv. Som alle-

rede antydte fremmanes teltene og kamelene. Sandsynligheten taler for, at vi her maa stanse ved en av Centralarabiens nomadefolk, saaledes som vi kjender det saa godt fra det gamle testamente. Et folk som drog om med sine horder, men som hadde forbindelse med fast bosittende jordbrukere. De drog fra sted til sted med sin ransel paa ryggen og vaaben i haand. De satte over elver og drev fiskeri, og de hadde ikke en omfattende guddekultus med mange avguder. For en slik kultus vilde utvilsomt ha sat spor i alfabetet.

Aartusener før Kristi fødsel utvandret en stamme til Fonikien, hvor den avsondredes fra de andre. En anden vandret mot syd til de frugtbare daler i Sydarabien, hvor det gamle minæiske rike grundedes, og en tredje vandret til det sydlige av Kanaans land. Den fjerde stamme blev længst i de hjemlige egne, og den kjender vi godt fra Bibelens bøker. Paa den maate opstod fire semitiske alfabeter: det fonikiske, det minæisk-sabæiske (oldarabiske), det samaritaniske og det gammelaramæiske, hvorfra det nukjendte hebræiske stammer. Skjønt tilsynelatende forskjellige er der store likheter som avgjort viser det nære slektskap. —

Som det vil ses av billedene kan man følge hele overgangen fra billedskrift til fonikisk stavelsesskrift og derefter til det græske alfabet. Selve alfabetet har faat sit navn efter de græske bokstavnavne. Det første heter Alfa, det neste Beta. Akkurat som vi herhjemme benævner den første lærebok i skolen A-B-C'en.

Niels Meyn.

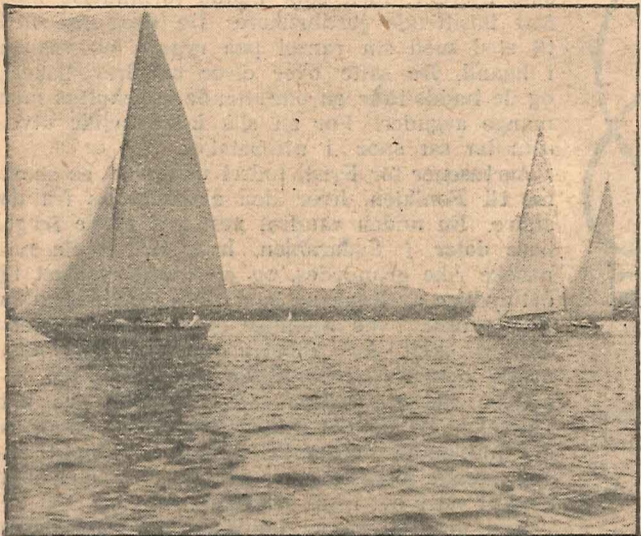
	OKSE.	 	A	A
		FØNIKISK: ALEPH. GRÆSK: ALFA.		
	BOLIG (TELT)	 	B	B
		G: BETA.		
	KAMEL	 	Γ	G
		G: GAMMA.		
	VAABEN	 	Σ	S
		G: SIGMA.		
	RANSEL	 	H	H
		G: ETA.		
	SLANGE.	 	Θ	TH
		G: THETA		
	HAAND.	 	I	IJ
		G: JOTA.		
	HULHAAND.	 	K	K
		G: KAPPA.		
	STIMULUS (PIGNEP)	 	Λ	L
		G: LAMBDA.		
	BØLGESLAG.	 	M	M
		G: MU		
	FISK.	 	N	N
		G: NU		
	ØJE.	 	Ο	Ο
		G: OMIKRON.		
	MUND.	 	Π	P
		G: PI.		
	KORSET'S TEGN.	 	T	T
		G: TAU.		
	DØREN TIL TELTET.	 	Δ	D
		G: DELTA.		

Denne tavle viser hvorledes vort alfabet har utviklet sig trin for trin ut fra visse gjenstander som grundlag og med fonikisk og græsk som mellemed, indtil de bokstavformer opstod, som alle kjender. Tavlens første kolonne fremstiller de gjenstander som danner utgangspunktet, mens anden kolonne gjengir bokstavens form hos fonikierne, tredje kolonne bokstavens utseende hos grækerne, og fjerde kolonne viser bokstavens nuværende utseende.

NYT FRA ALLE LAND.

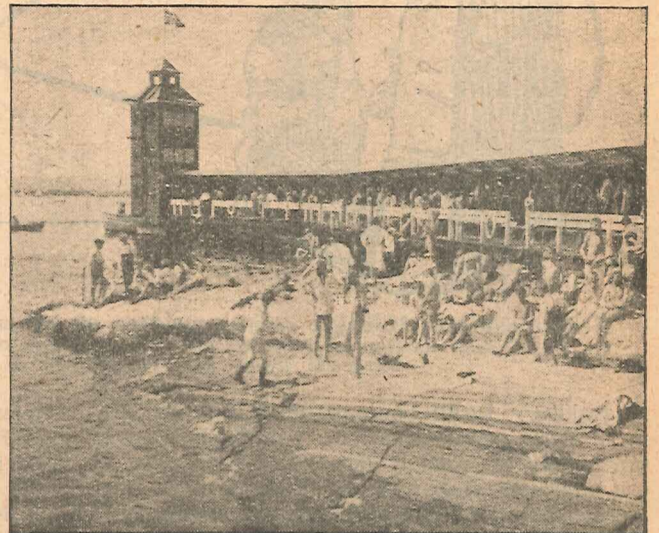
Redigert av Kristian H. Holtvedt.

Seilersæsonens aapning foregik forl. søndag med Kristiania seilforenings vaarregatta som hadde vundet stor tilslutning fra den prægtige og stadig økende lystflaate hovedstaen nu er i beiddelse av. Regattaen artet sig desvaerre væsentlig som chance.e.las. — Skarpmo n.

Agent Carl A. Nilsen som forleden døde, bare vel 49 aar gml., var en inden Kristiania handelsstands sangerverden og torretningskredser høit anskrevet personlighet.

Badelivet florerer nu langs land og strand. Her ser man et snapshot fra Hovedøens bad, Kristiania, som jaar er blitt utvidet og oppudset. Det mangler ikke besøk som man ser. Efter det salte sjøbad tar man sig solbad paa det cementerte skjær. — Amatørfot.

Den fratraadte forsvarsminister. Da byfoged Peersen i Kristiansand for nogen maaneder siden blev forsvarsminister, vakte det adskillig opmerksomhet at milita isten Holtvedts efterfølger blev en civilist. Under politiske omstændigheder som ikke har vakt mindre opmerksomhet traadte imidlertid statsraad Peersen forleden atter tilbake til civil virksomhet.

Fra den store brand paa Kjeller flyveplads som vakte saa megen opmerksomhet forleden, fordi den indtraf saa at si slag i slag med branden paa Nitedal krudtverk og paa Engene dynamitfabrik. Dens opkomst skyldtes en gnist som antændte noget bensin der var spildt paa gulvet i verkstedsbygningen. Denne, etpar hangarer, et depot og et kjøkken strok med tilikemed endel materiale og ammunition. Endel eksplosioner fandt sted deriblandt en tyvepunds bombe og nogen granater, hvorav en for ind i et av husene.

Den nye forsvarsminister, generalmajor Aava'smark, den nyutnævnte chef for Trondhjems divisjon, er en av vore mest fremragende officerer der baade som militær og som politiker har øvet stor indflydelse paa vort forsvarsvæsens utvikling. Han er født 1864, har grundig militæruddannelse og har i en aarrække været et fremtrædende medlem av stortinget.

Fra fuglehundklubbens utstilling forleden som vakte alle hundeeieres uskrømtede glæde. Ogsaa andre hundeeiskere saa med fryd de mange vakre dyr som nu ganske vist var kommen over den ifjor herskende førnød. Paa ovenst. bill. ses de fire bedste av de mange konkurrenter.

„Troll som veirer menneskeblod“. Saa kaldes ovenst. fantastiske figur som skyldes den danske billedhugger Hansen-Jacob-en og tilhører den store danske skulpturutstilling som efter Norsk brukskunsts initiativ er arrangeret paa Folkemusset for at vise at skulptur ikke bare er til for museer.

Mens man venter paa freden.

Ved bolsjevikenes vestfront. Fra et av den røde hærs generalstabskontorer. Det paaslaas at ikke faa av den keiserlige hærs officerer er gaat over til bolsjevikhæren, især paa vestfronten hvor man staar i kamp med polakker, tyskere, lithauere, estlændere og finner.

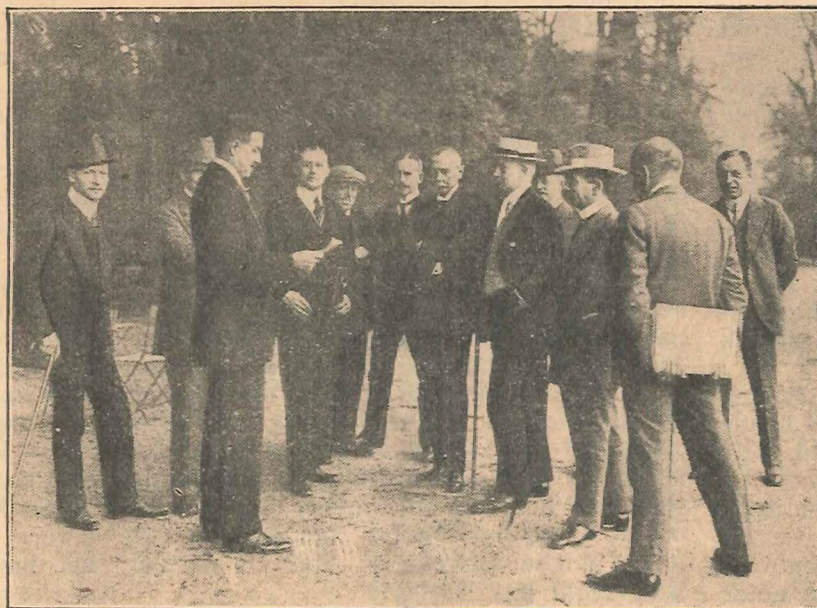

Fyrsst Metscherski, en av bolsjevikenes anførere paa vestfronten, hvor det dreier sig om at erobre Østersjøprovinsene tilbake.

Et arbeider- og soldaterraad i Rusland. De allerfleste av disse raads medlemmer sies at være av israelitisk avstammning og de er dukket op av byenes ghettoer i krigens sidste aar. Den mand som synes at presidere raadet paa ovenst. billede er ogsaa israelit.

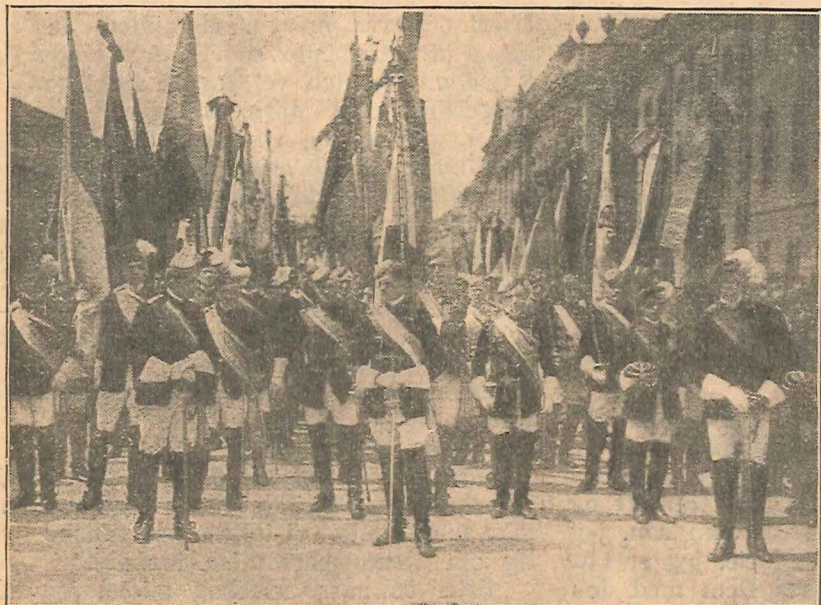
Mens man med stigende spenning utvikling paa fredfronten i dag har fulgt forholdenes vest har ogsaa situationen i Øst-europa etterhaanden mer og mer trangt sig frem i det store verdensoppgjør hvori entemagten indtar den dominerende stilling. At skape fred i Europa etter denne magtgruppes ledende principper lar sig neppe gjøre uten at ogsaa det russiske problem løses i forbindelse med de spørsmål som er opstaar ved den kjede av nydannede stater der nu flankerer Sovjet-Ruslands grænse mot vest og som likeledes omfatter spørsmålet Sibirien, Finlands grænser m. v. De alliertes forsøk paa at bringe de indbyrdes kjæmpende interesse-omraader i zaren gamle rike i kontakt med hverandre ad forhandlingsveien for dermed om mulig at faa klarhet over situationen og stridighetene paa sæt og vis bilagt strandet som man vel. Og efter overveielser i syv lange og syv brede valgte man tilslut at anerkjende den sibiriske regjerings chef, admiral Ko tshak, som fører for de antibolsjevikiske kræfter med en rekonstruktion av Rusland paa demokratisk grundlag som formaal. Kampen mot bolsjevismen, hvis bekjæmpelse jo danner et væsentlig led i de alliertes bestræbelser, er dermed traadt ind i en ny fase. Taktikken er vistnok den ved en indringning og indsnævring av Sovjet-Ruslands at tvinn-

De tyske fredsdelegerte holder møte i slotsparken bak Trianon hotellet. Baron von Lersner oplæser for dem indholdet av en av de sidste noter som Brockdorff-Rantzau har sendt Clemenceau. Det var ialt 265 personer i delegationen og tyskerne har beklaget sig over de store utgifter med dem.

ge dettes nuværende regime til at maatte opgi ævret. Og ved siden av de militære operationer av de mange brogede elementer langs Rus-

lands vestgrænse, mot Petrograd hvis fald stadig ventes, fra Murmannkysten, Sibirien og sydfra — ved siden av disse operationer som nu kraftig støttes av de allierte haaber disse, ut den indenfor ringen herskende hungersnød og angivelige desorganisasjon skal bringe sovjetregjeringen i Moskva til endelig fald. Som et bemerkelsesværdig trak i kampen mot bolsjevismen og som et hølelig støt for denne kunde de allierte i begyndelsen av juni angivelig ogsaa notere den ungarske sovjetregjeringens tilbaketreden til fordel for en koalition av socialistiske av den gamle type og borgerlige elementer. Ogsaa mot Tyskland spiller de allierte ihærdig sine kort — ogsaa utenom den triumf de har paa haanden gjennom fredsaktioner i Versailles. Fra tysk side paaslaas ialfald, at proklamationen av Rhinlandene som en selvstændig republik skyldes franske intriger. Som ventelig er har disse foreteelser vakt stor ophidselse i Tyskland, hvor riksregjeringen har lat omfattende forholdsregler for at komme løsrivelsesbevegelsen til livs. Ogsaa Østerrike vaandet og vred sig ved den tid i forbitrelse over de haarde fredsbestigelser som reducerer dette for saa dominerende rike til en liten stat paa 6 mill. mennesker og som i mange henseender mindet om de vilkaar Tyskland hadde faat sig forelagt.

Sorgefest i Berlin for de i krigens faldne studenter og privatdocenter ved Berlins universitet. Studentene som her ses opstillet til procession utenfor universitetet, for med florumvundne faner at gaa til domkirken, er klædt i sine brogede, middelalderiske festdragter.

Da Miss Cawells lik blev ført hjem til England. Paa en kanonlavet eskortert av soldater og under uhyre deltagelse blev kisten kjørt fra Victoria station til Westminster Abbey hvor sørgegudstjenesten fandt sted. Senere blev Miss Cawells baare ført til hendes hjemstavn.

Viet til venstre haand.

Av

H. Courths-Mahler

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Hun ante ikke at fyrst Rastenberg gik frem og tilbake i skyggen under hendes vindu og at han nu saa op ved at høre vinduet bli aapnet.

Han blev staaende og lot sine øine hvile paa det vakre syn.

Hvor vakker hun var! Vakker og god, modig og offervillig — og dertil saa stolt i sin beskedenhet! — Han elsket hende jo — og nu stod han her som en længselsfuld yngling! Han — den modne mand — som en ivrig beiler! — Hun vilde vel avslaa hans haand — rolig og bestemt som hun avviste al tak. Hvad vilde hans søn Herbert si til det? Aa, han vilde med glæde kalde hende mor; for hun hadde været som en mor for ham i al denne tid. „Ikke søster Marie — mor Marie skulde hun hete,“ hadde Herbert en dag sagt til sin far. Da var blodet steget op i hendes ansigt som en flammehølge. Vakker var hun — og fra det øieblik visste fyrsten at han elsket hende.

Næste formiddag bad søster Marie fyrsten om en samtale. Han tok straks imot hende i sit arbeidsværelse. Da hun kom ind, satte han straks en stol bort til hende.

Hun foidet hænderne og trak pusten dypt. Saa sa hun uten at se op:

„Deres høihet tillater vel nu at jeg vender tilbake til professor Berndt og optar min virksomhet der? Prins Herbert er jo, Gud ske lov, nu saa frisk at han ikke lenger trenger min pleie, og jeg er overflødig her.“

Fyrst Rastenberg hadde vanskelig for at bevare sin ro. Søster Maries ønske om at forlate slottet Lehnsdorf traf ham aldeles utforberedt.

„Nei, søster Marie, det kan ikke være Deres alvor!“ sa han bestemt. „Hvad er der hændt, siden De længter bort fra Lehnsdorf? Er det noget, De savner? Har De et eller andet ønske? Si mig det — det skal straks bli opfyldt.“

I hans stemme lød der en tilbaketrængt bevægelse som ikke undgik Marie. Hun løftet avvergende haanden og rystet med et sorgmodig smil paa hodet.

„Aa nei,“ sa hun, „jeg har jo alt hvad jeg ønsker. Deres høihet er meget god. Jeg savner intet andet end visheten om at der virkelig er bruk for mig og min hjelp. Og det er ikke tilfældet. Deres høihet vil selv indse at jeg er aldeles overflødig nu. Jeg burde jo allerede være vendt tilbake til min virkekreds for længe siden, men — jeg tilstaar det aapent — jeg har været ræd for det. Det vil falde mig tungt at skilles fra prins Herbert.“

De sidste ord uttalte hun meget lavt og hendes stemme skalv ved det. Fyrst Rastenberg hadde reist sig og var gaat et par ganger frem og tilbake i værelset. Saa blev han slaaende og støttet armen paa kamingesimsen. Hans øine søkte søster Maries ansigt. Aldrig var hun forekommet ham vakrere

og mer attraaværdig end i dette øieblik. Han pustet dypt og ogsaa hans stemme lød bevæget, da han sa:

„De sier at De ikke savner andet end visheten om at Deres nærvær her endnu er nødvendig? Søster Marie, har De virkelig ikke rænger denne visshet? Vel De ikke at De færdes paa Lehnsdorf som en god engel? Jeg kan ikke mer tænke mig livet uten Dem.“

Hun knuget sine hænder tæt sammen som om hun behøvde et støttepunkt.

„Deres høihet tillægger min nærværelse paa slottet Lehnsdorf en allfor stor betydning. Naar jeg først er borte, vil det snart vise sig at jeg ikke efterlater noget savn.“

Fyrsten rystet paa hodet.

„Det tror De ikke selv! Siden den dag, da professor Berndt bragte Dem til Lehnsdorf er der utgaat en stille velsignelse fra Dem. Ved Deres opofrende handling har De reddet min eneste søn, min arvings liv. Jeg vel jo at De ikke vil høre tale om det. Men engang maa De la mig faa lov til at si hvor taknemlig jeg er Dem. Uten Deres offervillige handling vilde min søn nu være død — og fra den dag er De rykket mig saa nær som intel andet menneske paa Jorden med undtagelse av min søn. Jeg kan ikke fatte og forstaa at De tænker paa at forlate os. Føler De ikke at De tilhører os? Jeg trodde altid at Deres kjærlighet til Herbert — jeg vet jo at De holder av ham som en mor — vilde holde Dem fast her. Og nu kommer De og taler om at reise bort herfra som om det var noget aldeles selvfølger! Har De da slet ikke tænkt paa Herbert?“

Søster Marie var blit blek.

„Deres høihet maa ikke pine mig saaledes — skilsmisnen falder mig tung nok allikevel,“ sa hun tonløst. „Bare med bløtende hjerte forlater jeg min patient. Men engang maa det jo ske, og saa er det bedst at det sker nu — saasart som mulig! Deres høihet maa tro mig — jeg har sørget meget ved tanken paa at skulle skilles fra prins Herbert. Men det maa saa være — han behøver mig ikke mer.“

Hun laug likesom utmattet.

Fyrsten gik igjen i sterk bevægelse frem og tilbake i værelset. I denne time blev det ham klart at han ikke kunde leve uten i Maries nærhet. Uten hende vilde hans liv bli tomt og øde.

Med en hurtig pludselig beslutning blev han staaende foran hende.

„Søster Marie,“ sa han med møsommelig behersket stemme. „De maa ikke forlate os — det maa ikke ske.“

Hun saa med glansløse øine ind i hans bevægede ansigt.

„Det maa bli saaledes, Deres høihet,“ svarte hun med klangløs stemme.

„Nei, det maa ikke,“ vedblev han, „hvis De ikke vil. Marie — bli hos Herbert og mig. Jeg ber ikke alene for min søn, jeg ber ogsaa for mig selv! Marie, jeg er blit glad i Dem — jeg elsker Dem med den modne mands hele inderlighet og dybde. Bli hos mig som Herberts anden mor — som min hustru!“

Søster Marie sprang op. Alt blod vek fra hendes ansigt og vendte saa tilbake igjen

som en mørk bølge. Et øieblik lukket hun øinene som om hun blændedes av et straalende lys. Hendes hænder strakte sig ut som om hun søkte efter et støttepunkt — saa sank de kraftesløst ned.

„Deres høihet, det kan ikke ske,“ fremstøtte hun.

„Hvorfor ikke, Marie? Ja, jeg er vel i Deres øiner en ældre mand — men allikevel haaber jeg at kunne tiltvinge mig Deres kjærlighet. Vil De berøve mig alt haab?“

Hun saa paa ham med et blik som fik hans hjerte til at banke hurtig.

„Deres høihet, jeg vil være ganske ærlig mot Dem; der skal ikke være saa meget som skyggen av usandhet mellem os,“ sa hun med en av bevægelse skjælvende stemme. „Derfor vil jeg ærlig tilstaa at jeg vil bort fra Lehnsdorf, fordi mit hjerte gjemmer en dyp, sterk kjærlighet til Deres høihet — trods alle fornuftsgrunder — og fordi jeg ikke lenger kan bli paa Lehnsdorf med denne kjærlighet i mit hjerte uten at miste mig selv.“

Med straalende øine gik fyrsten bort til hende og vilde trække hende ind til sig. Men hun rystet sorgmodig paa hodet og gik et skridt tilbake med et sorgmodig smil.

„Deres høihet — det kan ikke ske,“ sa hun lavt.

Han saa spørrende paa hende.

„Kan ikke ske? De sier jo selv det som har gjort mig saa granseløst lykkelig — at De elsker mig!“

„Deres høihet glemmer den store standsforskjel!“

Fyrsten gjorde en avvergende bevægelse.

„Det tar jeg ikke noget hensyn til. Jeg er, Gud ske lov, en fyrste uten krone, jeg er min egen herre og behøver ikke at spørre nogen om noget. Herberts mor som jeg var inderlig glad i er blit mig frarøvet. Men hun har skjænket mig den arving som min slekts traditioner fordrer. Det gjør mig fri — helt fri til at vælge min anden hustru eller mit hjerte. Mit valg har faldt paa Dem. Mit hjerte vendte sig først til Dem i varm taknemlighet og denne taknemlighet har i aarenes løp vokset sig til en sterk og dyp kjærlighet. Jeg turde ikke vove at haabe at De besvarte min kjærlighet. At De gjør det, Marie. — De aner ikke hvor lykkelig denne tilstaelse har gjort mig. Hvad skal saa adskille os?“

„Deres høihet, De vet jo saa litet om mig.“

Der gled et smil henover hans ansigt.

„Jeg vet nok til at tilby Dem min haand. Jeg vet fra professor Berndt at De er datter av en av hans studiekammerater, at Deres far var doktor, men døde meget tidlig og efterlot Deres mor uten midler. Jeg vet ogsaa at Deres mor snart fulgte Deres far i døden. Desuten vet jeg at De fører det borgerlige navn Marie Raimund, men at De i sjælens og sindets adel staar høit over mange stolte aristokrater. Hvortil saa alle Deres betæneligheter? Motta mit tilbud, gi mig Deres haand, denne trofaste, sterke, prøvede haand som arbeider saa offervillig. Si ja, Marie, jeg ber om det for min søns skyld.“

Men Marie rystet sorgmodig paa hodet og saa alvorlig paa fyrsten.

„Deres høihet vet ikke at jeg allerede har været gift — at jeg er enke.“

Han saa forbauset paa hende.

„Gift? Har De været gift? — Nei, Marie, det visste jeg ikke. Det har professor Berndt ikke fortalt mig. Vi talte ogsaa ganske flygtig om Deres personlige forhold.“

„Efter to aars ægteskap mistet jeg min mand — og en liten datter. For jeg har ogsaa været mor.“

Marie var blit meget blek idet hun sa det, og sank ned paa en stol. Fyrsten saa med inderlig deltagelse paa hende.

„Det ser ut til at De har gjennomgaat meget — betro Dem til mig — si mig alt,“ bad han hjertelig.

Hun strøk sig over øinene.

„Ja, Deres høiheet skal faa vite alt om min forlid.“

Fuld av uoprigtig deltagelse lyttet fyrst Rastenbergs til søster Marie, da hun begynte at tale om sit tidligere liv. Allerede i sin tidligste ungdom hadde hun mistet begge sine foreldre og lært livets alvor at kjende. Da hun stod helt uten midler saa hun sig tvungen til at tjene sit brød. I professor Bernd, en ven av hendes avdøde far, som likeledes hadde været doktor, hadde Marie fundet en faderlig ven som gjorde det mulig for hende at bli sykepleierske.

Gjentagne ganger hadde fyrsten nikket indrømmende med hodet, forsaavidt var søster Mariens liv ham kjendt. Men da hun fortalte videre lyttet han med stor spænding.

„Kort før jeg skulde ansættes fast paa professor Berndts klinik, krydset en gammel barndomsven min vei. Vi hadde været naboer og hadde altid følt tilhøielighet for hverandre. I aarenes løp hadde han forsvundet fra min synskreds, men dukket nu ganske uventet op igjen paa min livshorison. Josef Raimund — saaledes het han — var etter fuldendelsen av sine studier reist til utlandet etpar aar, hvor han hadde virket som en dygtig ingeniør, og nu vendte han tilbake for at spørre mig om jeg for fremtiden vilde dele hans lod. I Florida hadde han fundet et engagement under tilsynelatende heldige forhold og kunde nu grunde sin egen husstand.

Min glæde var stor, da jeg saa ham igjen, og da han nu spurte mig om jeg var villig til å reise til utlandet med ham, betænkte jeg mig ikke længe, men rakte ham med et glad hjerte haanden til en pagt for livet. Jeg var den gang ikke ræd for i fremmede land at grunde en ny eksistens sammen med min unge egtefælle.

Men sorgene lot ikke længe vente paa sig. Alle de glimrende løfter som var blitt git min mand gik litet i opfyldelse, saa vi maatte kjæmpe haardt i de første aar av vort ægteskap. Men det betyr jo intet, naar det er to unge mennesker som er knyttet til hverandre i kjærlighet. Vi haabet paa en bedre fremtid, og jeg husker tydelig den dag, da min mand kom hjem med den glædelige etterretning at han hadde faat en god plass i Kanada ved et stort foretagende der, og nu skulde vor nød være forbi.“

Søster Marie stanset et øieblik, fordypet i tanker, med haanden over panden, men saa fortsatte hun:

„Da min mand og jeg med vor lille datter som var født for etpar aar siden gik ombord paa dampere som skulde føre os til vort nye hjem, ante jeg litet hvilken tung skjæbne jeg gik imøte. Der var omtrent hundre passagerer ombord, og dampere, vi reiste med, var et gammelt skib og frembød faa bekvemmeligheter; men hensyn til de indskrænkede midler, vi raadet over, hadde vi maattet opgi at reise med en av de store dampere.

I de første dager hadde vi godt veir og en god reise; men saa blev det pludselig tyk taake og saa indtraf den frygtelige katastrofe, paa hvilken jeg endnu tænker med gru og rædsel. Allerede dagen før var det blitt bekjendt blandt passagererne, at der i den kurs vort skib holdt, skulde drive isbjerge om, og en slik svømmende kjæmpe blev skjæbnesvanger for os.

Det var bortimot aften, min mand var oppe paa dækket med vor lille datter, mens

jeg var gaat ned i kahytten for at hente min kaape, da et frygtelig støt rystet vort skib. Hvad de næste minutter bragte, staar endnu som en forvirret drøm for mig. Jeg styrtet op paa dækket sammen med de andre passagerer og blev vidne til de forfærdeligste scener som foregik i kampen for at komme med i de faa redningsbaater. Midt i en gruppe som vildt trængte sig frem saa jeg en mand som holdt vort barn paa armen; men allerede i næste øieblik sank dampere om paa siden, og bølgerne skyllet henover dens dæk.

Hvad der videre hændte mig vet jeg ikke. Først flere timer senere vaaknet jeg op av en dyp bevisstløshet og befandt mig paa en engelsk dampere som hadde optat nogen av vort skibs passagerer og deriblandt mig. Jeg fik ikke vite noget om min mands og mit barns skjæbne; det het sig, at den ene av redningsbaatene var kommet lykkelig og vei bort fra det synkende skib, men at den anden var kantret, da den var overfyldt. Man bragte os til en nordamerikansk havnestad, og etter nogen dager i kvalfuld uvished forsvandt ogsaa for mig det sidste glimt av haab, da listen over de av vor dampers passagerer som var blitt reddet blev offentliggjort, og min mand og mit barns navner stod ikke blandt dem. — De hadde begge fundet døden i bølgerne.“

Overvældet av smerte taug søster Marie, og fyrst Rastenbergs tok hendes haand og trykket den deltagende.

„Søster Marie, De har oplevd tunge tider, men etter en mørk nat følger solskin, og mindet om al denne lidelse maa ikke kaste skygge over Deres fremtid. Vi har alle ret til lykken, og ogsaa for Dem vil solen skinne igjen.“

Søster Marie rystet paa hodet som om hun ikke lenger kunne tro paa lykken. Saa sa hun lavt:

„Den gang trodde jeg at jeg aldrig vilde overvinde sorgen og mente at livet hadde mistet al værd for mig. Jeg laa paa et hospital av en heftig nervefeber i mange uker, indtil det endelig lyktes lægenes kunst at redde livet mit.

Da jeg kom tilbake til mit fædreland opsokte jeg straks professor Bernd, den eneste ven, til hvem jeg kunde henvende mig i min nød. Som altid var han god og venlig mot mig og tilbød mig at bli sykepleierske paa hans klinik. Taknemlig tok jeg imot hans tilbud, for i arbeidet for de syke og hjelpeløse kunde mit liv, som var blitt saa tomt og indholdsløst for mig, igjen finde nyt indhold.“

Søster Marie taug og hendes læber skalv i smerte. Saa sa hun langsomt:

„Siden den dag er der gaat fem aar. Litt etter litt lægtes saaret. I al denne tid har jeg set megen nød og elendighet, har staat ved mange sykesenger og dødsleier, men bevisstheten om at kunne hjelpe og lindre andre hjalp mig over min sorg. Mit liv som var viet til mine syke, nødlidende medmennesker hadde faat nyt indhold, og jeg visste at selv om alt omkring os vaklet og bryter sammen, saa findes der alltid noget, for hvilket det er værd at leve.

Hvad der saa hændte, det vet De jo, og de to aar jeg har levd her paa slottet Lehnsdorff, er de lykkeligste i mit liv. — Pleien av Deres søn, hvem jeg som De selv sier har turdet trø i mors sted har fyldt mine dager med glæde og solskin, og den kjærlighet, med hvilken gutten henger ved mig, har rikelig belønnet mig for alt det, jeg har kunnet gjøre for ham.

Men ogsaa i denne stille lykke faldt en mørk skygge, da jeg følte at mit hjerte endnu ikke var helt dødt, men endnu fordret andet av livet end opofrende virksomhet for andre mennesker. I denne tunge

kamp som har foregaaet i mit hjerte, flyttet jeg til Herbert og ved hans leie fandt jeg igjen min sjælsro. Men jeg indsaar at min kraft var forbi, at mit hjerte talte høiere, end det bør gjøre, og derfor kommer jeg idag til Dem for at be om Deres samtykke til at forlate Lehnsdorff. Det er det, Deres høiheet, jeg hadde at si Dem.“

Fyrsten hadde hørt paa Marie uten at avbryte hende. Da hun nu hadde endt, reiste han sig og gik bort til hende. Han saa paa hende med kjærlig ømhet og sa:

„Marie, jeg takker Dem, fordi De har talt saa aapent til mig. Jeg kan føle med Dem og forstaar at etter alle de sorger, De har oplevd, er tanken om nu ogsaa at finde bitre skuffelser her paa Lehnsdorff kanskje det tungeste av alt. Men De selv sier mig jo at Deres hjerte har talt og dermed gir De mig ret til at gjenta min bøn. Det er ikke forsont at bli lykkelig. Det har jeg jo selv erfart i disse uker. Jeg ventet hos Dem bare at finde agtelse og tilid, men finder ogsaa kjærlighet — og denne kjærlighet er mig en borgen for en skjøn og lykkelig fremtid.“

Det var ikke bare taknemlighet der lyste ut av Mariens øine, da hun nu saa op paa fyrsten, men gjenskinnet av en inderlig, dyp kjærlighet. Fyrsten trak hende varsomt ind til sig og sa med dypt bevæget stemme:

„I dine øine læser jeg hvad dit hjerte har at si mig. Tak, Marie, fordi du ikke alene vil bli en anden mor for min søn, men ogsaa en anden hustru for mig!“

Skjælvende klynget hun sig til ham.

„Det er som en drøm, jeg ikke tør haabe at tro paa — jeg kan ikke fatte at det er virkelighet!“ hvisket hun.

Næste dag kjørte fyrst Rastenbergs til slottet „Skoglyst“ som laa en times kjøretur fra hans. Slottet eides av hans ven, hertug Ferdinand. Han skulde være den første som fik meddelelsen om fyrstens forlovelse med Marie.

Slottet „Skoglyst“ som laa midt i hertug Ferdinands utstrakte skogbesiddelser var enkesæte for grevinde Regina Solms, til hvem hertug Ferdinand hadde været viet til venstre haand i flere aar. Hun hadde skjænket hertugen tre barn som han elsket høit og som han fjernt fra verdensbyens larm lot opdra i landlig ensomhet under sin hustrus opsig.

Før grevinde Regina blev hertug Ferdinands hustru, hadde hun været en feiret sangerinde som var berømt overalt under navnet Regina Heyden. Ved en velgjørenhetsbasar hadde hertugen tilfeldigvis lært hende at kjende og hadde fattet en dyp kjærlighet til den vakre, aandfulde, unge dame. Da de hertugelige hus' lover forbød at han som en regjerende hertug kunde ta sig en hustru av borgerlig stand, saa fattet han den beslutning at ophæve Regina Heyden i grevestanden og la sig vie til hende til venstre haand. Trods den motstand han i den anledning møtte hos sin familie, gjennomførte hertugen allikevel sin beslutning og hadde nu i flere aar levd i det lykkeligste ægteskap med grevinde Regina. Saa ofte han kunde forlot han sit residensslot for at kunne leve som frit menneske i sin families kreds paa slottet „Skoglyst“. Hans søn, Lothar, der var paa samme alder som prins Herbert, var en trofast ven og lekekammerat av prinsen og var ofte paa slottet Lehnsdorff hos fyrst Rastenbergs, likesom ogsaa hans yngre søstre.

I mange aar hadde hertugen kunnet glæde sig over sin stille lykke; men i de sidste maaneder var der faldt en skygge over den. Mer og mer indtrængende forlangte folket hans en legitim tronarving, og ogsaa hans ministerium la hertugen alvorlig paasinde, at det var hans pligt mot fol-

ket at sikre hertugdømmet en tronarving og indgaa et „standsmæssig“ egteskap. Men hertugen hadde hittil lukket sine ører for disse forestillinger.

I de sidste uker var denne fordring blit sterkere og høiere og høiere lød kravet om at han skulde skilles fra grevinde Regina og indgaa et standsmæssig egteskap. Ja, i toneangivende kredser var der allerede dukket op giftermålsprojekter som skulde forelægges hertugen. Det dreide sig om en prinsesse av gammel legt som man gjerne vilde se paa tronen ved siden av hertug Ferdinand. Men saa længe han paa nogen maate kunde det, undgik hertug Ferdinand at konferere med sine ministre om dette anliggende, og særlig paa slottet „Skoglyst“ i hans families kreds skulde intet minde ham om de skygger som truet hans lykke. Der levde han som den mest enkle privatmand helt for sin hustru og sine barn, til hvilke han hadde testamentert denne eiendom for at holde dem skadesløs, fordi han ikke kunde stille dem ved sin side som likeberettigede. Hans grundsætning var den at „hvad Gud har sammenføiet skal intet menneske adskille“. Den evige kjærlighets Gud kunde umulig godkjende nye standlover som bare utgik fra menneskene og bare var uttænkt av standspersoner.

Fyrst Rastenberg visste at han vilde træffe hertug Ferdinand paa slottet denne dag; han vilde heller træffe ham her end opsøke ham i hans residens. Han visste at han hos hertugen i motsætning til sine øvrige standsfæller — vilde finde fuld forstaaelse av det skridt han stod i begrep med at gjøre.

Da vognen kjørte op foran døren, og fyrst Rastenberg lot sig melde, blev han straks mottatt av hertugen. Han fandt vennen i sit arbeidsværelse ved skrivebordet, og den haug av dokumenter som laa foran ham vidnet om at hertug Ferdinand heller ikke her paa slottet „Skoglyst“ var fri for regjeringsforretninger. Hertugen reiste sig og hiiste paa vennen.

„Velkommen, Botho! Hvor glad jeg er over at se dig netop idag! Vil du ta plass eller først hilse paa min hustru? Hun er ute i parken med barna.“

„Ferdinand, jeg vil gjerne først tale med dig!“

Hertugen satte en stol til vennen ved siden av skrivebordet og satte sig like overfor ham.

Fyrsten begyndte uten nogen omsvøp.

„Ferdinand, for at fatte mig i korthet, saa vil jeg straks si at jeg er kommet til dig for at meddele dig at jeg er blit forlovet med søster Marie, min søns sykepleierske, som du jo kjender. Du skal være den første som faar vite det, for jeg vet at du vil forstaa mig.“

Hertugen sprang glad op og trykket vennens haand.

„Botho, jeg ønsker dig av hjertet tillykke! Jeg har jo længe ant at søster Marie var mer for dig end din søns sykepleierske. Du vet at jeg føler med dig og derfor behøves der ikke mange ord. Ogsaa min hustru vil bli inderlig glad, for hun sætter søster Marie meget høit. Som du jo selv maa vente, vil denne forlovelse møte overraskelse og hoderysten i vore kredser, og man vil si at jeg selv har været den som først har brutt med forældede fordomme.“

„Du vet jo, hvor liten vegt jeg lægger paa vore standsfællers dom,“ sa fyrst Rastenberg smilende. „Mit hjerte har talt, og jeg skyder ingen regnskap! Marie har reddet min søns liv, men av bare taknemlighet hadde jeg aldrig gjort dette skridt, skjønt min søn Herbert henger ved søster Marie som om hun skulde være hans mor. Jeg

har allerede elsket Marie længe, men har ikke vovel at tilby hende min haand av hensyn til den aldersforskjel der er mellem os. Jeg besluttet mig først til at gjøre det, da Marie bad mig om at faa lov til at forlate huset mit i den nærmeste fremtid, da Herbert ikke længer trængte hendes pleie. Det rammet mig som et slag, og jeg tilstod hende min kjærlighet.“

Hertug Ferdinand smilte og sa alvorlig:

„Botho, du er en lykkelig og misundelsesværdig mand! Du kan helt og holdent følge dit hjerte og ingen fremmed haand tør røre ved din lykke.“

Fyrst Rastenberg saa forskende ind i vennens ansigt. Var ikke hertug Ferdinand likesaa lykkelig som han? Hadde ikke ogsaa han latt sit hjerte tale uten hensyn til andre?

„Ferdinand, du betoner saa særlig min frihet! Hvad mener du med det?“

„At jeg oprigtig misunder enhver mand, der som du frit tør vælge efter sit hjerte og ikke kjender konflikten mellem pligten og hjertets tilbøielighet. Du vet hvor lykkelig jeg lever her med mine kjære; men det er altid bare timer, i det høieste dager, hvori jeg tør glemme at jeg er regjerende hertug. Hittil har ingen skygge faldt paa min lykke, men i den senere tid er det blit anderledes.“

Fyrst Rastenberg svarte ikke, men saa eftertænksom ret frem. Ogsaa han visste jo at den dag vilde komme, da hertugen maatte bøie sig for de hertugelige huslover og formæle sig „standsmæssig“. Men han ante ikke at dette tidspunkt var rykket saa nær som hertugen hentydet.

Hvad skulde han svare vennen? Det var naturligvis et stort offer for grevinde Regina, naar hun skulde træ tilbake for at gi plass for en anden ved den elskede mands side. Men det var et offer som hun maatte bringe i landets interesse efter de menneskelige lover.

Det var som om hertug Ferdinand hadde gjættet sin vens tanker.

„Kjære Botho, du tier,“ sa han, „fordi heller ikke du vet nogen utvei og fordi ogsaa du bare kan gi mig det ene raad at jeg maa bære det som en mand, saaledes som det nu engang maa bæres.“

Hertugen sa dette med et smertelig uttrykk og fortsatte:

„Tilgi mig, Botho, at jeg i dette øieblik som du bringer mig budskapet om din lykke, taler til dig om mine sorger! Men du er min eneste fortrolige, den eneste, til hvem jeg trygt kan fortælle alt hvad der gjør mit hjerte saa tungt. Jeg tror, du forstaa mig som ingen anden, da du ogsaa sætter grevinde Regina saa høit og vet hvad hun er for mig! Aa, bare disse huslover som vil sætte mig i lænker ikke eksisterte! Da jeg giftet mig med Regina, nærer jeg endnu det stille haab om at overvinde alle hindringer.“

Hertug Ferdinand taug og gik frem og tilbake i værelset noen ganger. Først efter nogen øiebliks forløp begyndte han igjen:

„For etpar dager siden talte jeg med min minister, eksellencen Dahlhorst, og fik det indtryk, at der bestaar en sterk motstrømning i hertugdømmet. Han antydte for mig at situationen kunde bli høist pinlig, hvis jeg ikke nu til næste landdags aapning besluttet mig til at indgaa et standsmæssig egteskap. Jeg indser jo selv at det ikke kan undgaas. Wienerhoffet har ogsaa allerede forelagt mig et bestemt giftermålsprojekt og foreslaa prinsesse Beate av Iffingen som en passende brud for mig — alt naturligvis gjennom minister Dahl-

horst som er persona grata hos keiseren. Jeg kjender ikke prinsessen, jeg vet ikke noget om hende, hun er mig aldeles likegyldig, likesaa likegyldig som alle de andre damer, man i aarenes løp har gjort mig opmerksom paa. Minister Dahlhorst paa staar at hun er en passende gemalinde for mig. Kjære Botho, kanske du kjender hende?“

Fyrst Rastenberg rystet paa hodet. Han hadde bare hørt prinsessen ganske flygtig omtale. Det var ogsaa kommet ham for øre at man i Wien allerede hadde sondert terrængen hos prinsessens far. Men han hadde ikke haft anledning til at tale om det med hertugen, før vennen nu selv omtalte det for ham.

Hertug Ferdinand var gaat bort til vinduet og saa utover den sommergrønne park, fordypet i tanker. Han kjæmpet med sig selv, om han skulde si fyrst Botho alt det som optok ham saa sterkt.

Saa vendte han sig resolut om og gik bort til vennen og sa alvorlig:

„Jeg forstaa at man trenger ind paa mig — det kan vel ikke være anderledes. Men at ogsaa min hustru og mine barn skalt rækkes med ind i dette intrigespil som i den sidste tid er begyndt fra ukjendt side, det oprører mig i mit inderste.“

„Ferdinand, tal helt ut til mig,“ bad fyrst Rastenberg. „Du vet, det er det eneste der kan lette dig. Hvor gjerne jeg end vilde, saa kan jeg i den tunge kamp ikke hjelpe dig paa anden maate end ved at staa ved din side som din fortrolige ven, til hvem du trygt kan si alt.“

„Jeg takker dig, Botho,“ sa hertugen varmt. „Altsaa kort og godt: i de sidste dager har man endog forsøkt at mistenkiggjøre Regina hos mig. Jeg faar anonyme brever som ilrar hendes troskap i tvil. Ja, man har endog dristet sig til at trekke dit navn ind i affæren.“

Fyrst Rastenberg vilde oprørt fare op, men hertugen la sin haand paa vennens skulder og sa i en fuldstændig rolig tone:

„Kjære Botho, spar dig alle ord! Vi vet jo begge hvor høit Regina er hævet over al sladder. Jeg vilde bare vise dig, med hvilke foragtelige vaaben man nu begynder at kjæmpe mot mig. Du forstaa, hvor træt man blir av en saadan kamp! Du vet ogsaa at jeg er den sidste som vil unddra mig min pligt. Det har jeg ogsaa erklært overfor minister Dahlhorst. Bare det sidste skridt vil falde mig uendelig tungt — det gruer jeg for! — Vistnok vet ogsaa Regina at vor lykkes sidste time maa slaa nu, men hun aner ikke at timen er rykket saa nær. Indtil idag har jeg tiet overfor hende for ikke at kaste skygge over de faa lykkelige timer som endnu er os beskaaret. Men ogsaa det er nu forbi. De nærmeste dager skal bringe avgjørelsen!“

Hertug Ferdinand taug. Gjennem de aapne vinduer strømmet solskinnet klart og varmt ind i værelset og kastet brede skygestriper over det tykke, persiske teppe som dækket gulvet. De gamle træs topper bevæget sig i sommervinden; fra parken lød hertugens barns klare stemmer.

Fyrst Rastenberg hadde reist sig (og var gaat bort til vennen. Han trakte ham haanden og sa bevæget:

„Hvis det findes en trøst for dig i disse tunge timer, saa er det den at grevinde Regina har tilstrækkelig sjælsstorhet til at finde sig i et uundgaelige. Bevistheten om at tjene hertugdømmets vel vil gi hende kraft til at bære forsagelsens tornekrone.“

„Ja, hun vil bære sin skjæbne som den høihjertede kvinde hun er! Jeg vet jo at hun hittil har betragtet hver dag som er blit os skjænket som en naadegave — og

jeg har aldrig elsket hende høiere end nu! Og saa mine barn! Lothar er allerede gammel nok til at ane at hans mor ikke indtar den stilling som med rette tilkommer hende. Han kommer av og til med spørsmål som tyder paa det. Hvor gjerne vilde jeg ikke ha set ham som min tronarving!"

Der gled et svakt smil over fyrst Bothos ansigt, da han spurte:

„Ferdinand, anser du det for en saa stor lykke at være arving til en trone?"

Hertugen strøk sig over panden som om han vilde jage bort en pinlig tanke.

„Nei, sandelig ikke! Tak for disse ord, kjære Botho! Den største slave i et land er dets fyrste — det indser jeg nu. Men nu nok om dette. Tilgi at jeg har plaget dig med mine sorger nu, da du kom for at bringe mig et glædesbudskap. La os nu ikke mer tale om mig, men om dig. Naar skal brylluppet staa?"

„Saasnat som mulig; jeg er ikke ung nok til at trække min sene lykke i langdrag," svarte fyrst Botho smilende. „Allerede imorgen flytter jeg til Rastenbergs og blir der til brylluppet, for at Marie kan bli hos sønnen min paa Lehnsdorf. Hun slaar jo ganske alene i verden, og jeg vil nødig at hun skal opholde sig hos fremmede mennesker til vor forening kan finde sted. Vi vil i al stilhet feire brylluppet paa Rastenbergs og saa vende tilbake til Lehnsdorf, særlig for Herberts skyld som har saa godt av den sunde luft der. Bare om vaaren reiser vi etpar uker til Rastenbergs, da jeg ikke helt vil slaa haanden av det gamle hjem."

Der gled et skjær av glæde over hertugens ansigt.

„Botho, det glæder mig meget at jeg vedvarende faar dig i nærheten, — særlig for Reginas skyld. Saa har hun i den kommende tunge tid en trofast ven og et støttepunkt, til hvilket hun kan støtte sig. Jeg haaber ogsaa at den tilkommende fyrstinde Rastenbergs vil bli Regina en god veninde, hos hvem hun til alle tider kan søke tilflugt. Vi er jo saa fattige paa virkelige venner, netop vi som tilsynelatende vandrer paa livets høider."

De to venner rakte hverandre haanden.

„Grevinde Regina kan altid gjøre regning paa os, Ferdinand! La os nu hilse paa din hustru og bringe hende etterretningen om min forlovelse med Marie."

„Ja, bli med ut i parken; der træffer vi hende og barna. Hun vil likesom jeg glæde sig over din lykke."

Mens fyrst Rastenbergs bryllup med søster Marie blev feiret i den nærmeste kreds, og det fyrstelige par i stille lykke tilbragte hvetebrodsdagene paa Lehnsdorf, trak mørke skyer sig sammen over slottet „Skoglyst".

Terningene om grevinde Reginas skjæbne var kastet. Hertug Ferdinand hadde hittil undgaat at tale med sin hustru om det giftermålsprojekt som blev særlig understøttet av Wienerhoffet, for han vilde først vite, hvilken avgjørelse den ham tiltænkte prinsesse vilde træffe. Han haabet fremdeles at denne egteskapsplan vilde strande, muligens endog paa motstand fra prinsessens side. Men det var et falsk haab som hertugen hadde hengit sig til.

I de sidste uker hadde hans minister, eksellencen Dahlhorst forhandlet videre med Iffingerhoffet og var blit anmodet om at indfinde sig der personlig. Den foregaaende dag var han kommet tilbake og hadde utbedt sig en audiens hos hertug Ferdinand.

Fordypet i mørke tanker sat hertugen

ved skrivebordet og ventet paa sin minister. Han visste at av den næste time vilde den mest skjæbnesvangre avgjørelse i hans liv avhænge.

Det var hertugen særlig pinlig at det netop skulde være minister Dahlhorst som førte forhandlingene med Iffingerhoffet, for han visste at Ingen hadde været en ivrigere motstander av hans morganatiske egteskap med grevinde Regina end netop eksellencen Dahlhorst. Allikevel var denne mand uundværlig for ham. Han var hans klokeste og mest fortjenstfulde raadgiver som alltid tænkte paa ham og rikets vel og aldrig hadde ærgjerrige eller egennyttige interesser for øie. Pligtopfyldelse hadde altid været hans første lov.

Hertug Ferdinand hadde ofte kaldt ham en fanatisk pligtopfylder og han visste at slike mennesker ogsaa ubønhørlig fordrer av andre det som de selv vilde gjøre. Drevet av omsorg for landets vel hadde minister Dahlhorst ogsaa i dette tilfælde ført forhandlingene med hoffet i Iffingen, og hertug Ferdinand var overbevist om at hans minister hadde opbudt alt for at rydde mulige hindringer avveien.

Ivor litet sympatisk Dahlhorsts person end var, saa kunde hertugen ikke negte ham sin høiagtelse, for der laa en ubøielig, maalbevisst størhet i denne mands væsen. Den som lot sig lede og føre av ham hadde i han den mest virksomme og klokeste hjælper og det mest paalidelige holdpunkt, netop paa grund av hans klokskap og dygtighet og mangel paa egennytte.

Der hørtes stemmer i forværelset. I næste øieblik kom hertugens gamle kammergjenger, hans trofaste Voss, ind for at melde ministeren.

Paa et vink av hertugen kom eksellencen v. Dahlhorst ind. Han var en middels-høi, slank herre paa omkring femti aar, og ut av hans klare, blaa øine lyste en usedvanlig intelligens. Om hans skarpt skaarne mund med de tynde læber laa et umiskjendelig træk av energi og virkekraft.

Ved ministerens indtræden reiste hertugen sig og rakte Dahlhorst haanden.

„Eksellence, De kommer fra Iffingerhoffet. Hvilke etterretninger har De at bringe mig?"

Hertugen lænte sig til skrivebordet og saa ministeren like i øinene.

Dahlhorst bukket.

„Jeg kan fatte mig kort, Deres høihet," sa han, og la sterkt ettertryk paa hvert ord. „I forhandlingene med hans høihet fyrsten av Iffingen har jeg opnaadd et resultat, da prinsesse Beate viser sig villig til at ta imot Deres høihets beilen, saasnat Deres morganatiske egteskap med grevinde Regina er opløst."

Ministeren gjorde en liten pause, saa fortsatte han:

„Ganske vist stiller prinsessen en betingelse."

Der lyste et glimt av haab i hertugens øine.

„En betingelse? Hvilken, Deres eksellence?"

Ministeren rettet sig stramt op og hans klare, blaa øine fæstet sig paa hertugens forventningsfulde ansigt.

„Prinsessen saavel som hendes far gjør sit jaord avhængig av at grevinde Regina, efter opløsningen av egteskapet med Deres høihet, forlater landet med barna sine."

„Da kan det ikke bli noget av denne forbindelse, excellence," sa hertugen hurtig, og et befriende aandedrag hævet hans bryst.

Excellence Dahlhorst fortrak ikke en mine men svarte fuldkommen rolig:

„Deres høihet maa velvillig tænke paa at det maa bli noget av denne forbindelse!

Jeg ber Deres høihet endvidere huske paa at den fordring, prinsesse Beate stiller, nok er haard, men allikevel meget forstaaelig. Hensynet til Deres land og folk som for størstedelen netop ser den ønskede hertuginde i prinsesse Beate, maa være avgjørende for Deres høihet."

Hertugen reiste sig op i sin fulde høide og der lyste i hans øine noget som en trusel. Han behersket sig bare med mæie, da han med sterk og fast stemme sa til ministeren:

„Jeg skal føie mig og bøie mig for alt, det er Deres eneste raad i denne sak! Javel, jeg maa indgaa et jevnbyrdig egteskap, og efter tunge, indre kampe har jeg ogsaa erklært mig villig til det; men det er ikke min pligt at rette mig efter en saa hjerteløs betingelse. Det offer, grevinde Regina bringer landet, er sandelig stort nok, og en virkelig ædeltænkende kvinde vilde ha skaaet hende for denne sidste draape i lidelsens bæger. De vet selv, excellense, at jeg paa slottet „Skoglyst" har tilbragt de deiligste timer i mit liv; de vet hvor meget min hustru og mine barn hænger ved denne flek jord som for os alle har betydd et stille lykkes paradys. De vet ogsaa at jeg skriftlig har testamentert mine døtrer slottet „Skoglyst" og min søn Lothar grevskapet Solms. Skulde nu det bli ugyldig og tilintetgjort, bare fordi prinsesse Beate ønsker det? Excellense, De maa selv indse at jeg ikke kan gaa ind paa denne betingelse."

Ministerens ansigt forblev ubevægelig. „Deres høihet ved at prinsesse Beate er den eneste høibaarne dame som for øieblikket kan komme i betragtning som landets hertuginde."

Hertugen blev litt blekere.

„Saa blir det diplomatiets sak at bevæge prinsesse Beate til at avstaa fra denne betingelse," sa han med skarp stemme. Og i en næsten spottende tone vedblev han:

„Eksellence, vis nu engang Deres kunst. De pleier jo ellers ikke at vike tilbake for hindringer. Det blir Deres sak og Deres opgave at finde en utvei. Jeg erklærer endnu en gang at jeg er villig til at indvilge i denne forbindelse som man foreslaar mig, men en slik betingelse kan jeg umulig underkaste mig. Mer kan jeg ikke gjøre og mer har jeg ikke at si Dem, excellense."

Ministeren presset læbene endnu fastere sammen og der kom en haard glans i hans øine.

„Deres høihet maa ikke forlange det umulige av mig," svarte han. „Jeg har gjort hvad der slaar i min magt for at føre disse forhandlinger til et resultat."

„Og likesaa litet maa de forlange det umulige av mig!" ropte fyrsten med umiskjendelig utaalmodighet. „Ryd disse hindringer avveier paa hvilken maate de vil."

Hertugen gjorde en bevægelse som om han ansaa audiensen for endt.

Et øieblik saa ministeren stivt ret frem, saa lyste en pludselig beslutning op i hans øine.

„Deres høihet, er det Deres sidste ord i denne sak?"

„Ja, mit sidste."

Ministeren bukket.

„Saa vil jeg holde mig til Deres høihets ord," sa han med sælsom rolig stemme.

Hertugen vendte sig om og ministeren forlot værelset.

Det var om eftermiddagen samme dag. Grevinde Regina sat i sin salong, omgitt av sine barn som lekte glade og fornøide. Lyden av vognrammel fik hende til at lytte, og nogen minutter efter kom en tjener ind og overrakte grevinden et kort. Samtidig meldte han:

„Hans excellense minister v. Dahlhorst ber den naadige grevinde om en samtale.“

Et øieblik trodde grevinden ikke at ha ha hørt rigtig. Eksellence Dahlhorst! Med usikker haand grep hun efter kortet og overbeviste sig om at tjeneren ikke hadde misforstått det.

En pludselig angst vaaknet i hende: Eksellence Dahlhorst paa slottet „Skoglyst“? Hvad skulde det bety? Hvad vilde han?

Hun visste jo at han siden hendes forbindelse med hertugen var hendes heftigste motstander, ganske vist ikke av personlige, men sakmæssige grunder; han skulde jo repræsentere baade landets og hertugens interesser.

Med den elskende kvindes finfølelse ante hun at dette besøk ikke betydde noget godt, at hendes lykkes sidste time var kommet.

Hendes første indskydelse var at la ministeren avvise; men saa samlet hun hele sit mod for med fatning at møte eksellencen.

„Vis hans excellense ind i den røde salong,“ sa han og anstrengte sig for at gjøre sin stemme rolig.

Faa minutter efter stod Dahlhorst overfor hende. Høit og stolt opreist gik hun mot ham.

„Hvad forskaffer mig æren av Deres besøk, excellense? Det forbauser mig meget. Jeg hadde aldrig haabet at kunne ta imot Dem her paa „Skoglyst“.“

Ved disse ord saa hun usikkert ind i Dahlhorsts alvorlige ansigt.

Han bukket let og svarte i en rolig tone:

„Iltill har jeg ganske vist maattet negle mig den fornøielse, fru grevinde.“

Grevinde Regina løftet avvergende haanden og svarte hurtig:

„Deres excellense er sikkert ikke kommet for at berede Dem selv en fornøielse! Vær saa god at spare Dem alle høflige talemåter. For jeg vet, at De i mig altid har set en motstanderske.“

„Undskyld, fru grevinde, at jeg motsir Dem. Personlig har jeg aldrig negtet Dem min høiagtelse og beundring.“

Der gik en trækning over Reginas ansigt.

„De har sikkert ikke uleiligtet Dem til slottet „Skoglyst“ for at si mig det. Deres besøk maa ha en særlig grund.“

Ministeren bukket indrømmende.

„De har ret, fru grevinde. Jeg kommer ganske vist i en særlig mission. Landets nød driver mig til Dem, grevinde.“

Regina pekte paa en stol og sa:

„Vær saa god at ta plass, Deres excellense, og si mig Deres erend.“

Eksellence Dahlhorst satte sig like overfor hende. En stund saa han ned mot gulvet, saa løftet han blikket op til den

vakre frues ansigt. Overfor disse øine som saa tydelig uttrykte angst og spænding, faldt det ham ikke let at si det, han skulde si. Nøiende begyndte han:

„De maa tro mig, grevinde, naar jeg forsikrer Dem at det falder mig tungt at skulle optræ som en tilsynelatende forstyrret av Deres lykke. Men som statsmand og dette lands minister kan jeg ikke andet. Netop den omstændighet at jeg i en situation, i hvilken jeg ikke ser nogen anden utvei, henvender mig personlig til Dem, maa være Dem en borgen for, hvor høit jeg skatter Deres karakter og hvor dypt jeg agter Dem som kvinde. La mig da tale aapent. De vet jo selv at landets interesser allerede længe har krævet en hertuginde paa tronen. De kjender selv de hertugelige huslovers bestemmelser som ikke kan bringes i samklang med hans høihets personlige lykke. Jeg tør vel anta at hans høihet hertugen ikke har dølgel for Dem at den tid vil komme, da han ser sig nødsaget til at skilles fra Dem?“

Ministeren stanset et øieblik som om han vilde skaane grevinden som bare med nøie bevarte fatningen. Men det var bare et øieblik, saa tilføide han alvorlig og med eftertryk:

„Fru grevinde, den tid er kommet nu.“

Endnu en gang sænket han blikket for det utryk av kvalfuld angst, hvormed Regina saa paa ham. Saa fæstet han sine øine fast paa hendes bleke ansigt og sa:

„Fru grevinde, tillater De at jeg gaar videre? Av hans høihet hertugens ytringer er jeg kommet til den overbevisning at hertugen ikke længer vil skjule for Dem at det blir nødvendig at opløse Deres morganatiske egteskap. Jeg selv har maattet føre forhandlinger som har hans høihets standmæssige formæling til formaal. Disse forhandlinger er saa vidt fremskredne at landet har utsigt til at se en hertuginde paa tronen. Det er prinsesse Beate av Iffingen. Prinsessens far, fyrst Iffingen, har avgit den erklæring at hans datter er villig til at række hertugen sin haand, men hun knytter en betingelse til sit jaord: hun ønsker at De, fru grevinde, efter opløsningen av Deres morganatiske egteskap, forlater landet med Deres barn.“

Ved ministerens sidste ord blev Regina blek. Hendes fingre knuget sig om storrygen som om hun søkte støtte.

„Deres excellense!“ ropte hun i lidenskabelig sindsbevægelse. „Hvad sier min egtefælle — hertugen?“

Minister Dahlhorst trak paa skuldrene som om han vilde undgaa et direkte svar. Saa løftet han langsomt hodet og saa med sine bydende, haarde øine fast ind i grevinde Reginas ansigt. I dette blik laa der en

fast, urokkelig beslutning som hos en mand, der hverken ser tilhøire eller tilvenste, naar det gjælder om at gaa pligtens vei.

„Fru grevinde,“ begyndte han langsomt og la eftertryk paa hvert ord, „jeg er her her uten hans høihets vidende for at lægge rikets ve og vel i Deres hænder alene! Jeg vet at hele egteskapsplanen staar og falder med den av prinsesse Beate stillede betingelse og jeg vet ogsaa, hvilket tungt offer jeg i landets interesse fordrer av Dem. Jeg gjør det, fordi jeg er overbevist om at De tænker stort nok til i dette spørsmåal at la det personlige træ i bakgrunden. Jeg appellerer i landets navn til Deres høihertethet. For jeg har den faste tillid til Dem at De er en av de kvinder som uten klage kan forsage naar landets vei fordrer det av Dem. Netop fordi jeg frygter at hans høihet hertugen ikke selv er sterk nok til at opfordre Dem til et saadant offer, er jeg kommet til Dem. Tænk paa alle de høihertede kvinder, hvis eksempel ikke staar ene i historien og som har maattet bringe lignende og endnu tungere ofre! Fru grevinde, De maa tro, det har ikke været nogen let gang for mig at gaa til Dem! Det er den tungeste gang, jeg har gaat i livet. Det ligger i Deres haand at lette Deres egtefælle, hertugen, den tunge pligt som hans folk fordrer av ham og som han har paatat sig. Bare Deres hænder kan løse den indviklede knude saaledes som den maa løses til landets vel!“

Som forstenet stirret Regina ind i denne mands ubønhørlige øine, denne mand som ogsaa fordret det sidste av hende som kvindeskjærlighet har at ofre.

Moisommelig rettet hun sig op og stod nu, tungt støttende sig til stolen, overfor ministeren som likeledes hadde reist sig og sagte hvisket hendes skjælvende stemme:

„Deres excellense, De vet at jeg vilde dø for hertugen, hvis det skulde være, og det vilde være lettere, end det De fordrer av mig.“

Der gik et øieblik noget som medlidenhet over ministerens ansigt, da han med bevæget stemme sa:

„Jeg vet det, fru grevinde, men der er ingen anden utvei.“

Reginas kraft var uttømt. Med en sidste anstrengelse rettet hun sig op og sa:

„Deres excellense maa tilgi at jeg avbryter samtalen nu, men jeg er ikke istand til at fortsætte den længer. Eksellence, De skal høre fra mig, men i dette øieblik kan jeg ikke fatte en beslutning. Det, De har sagt mig, traf mig aldeles uforberedt, og jeg er bare en svak kvinde.“

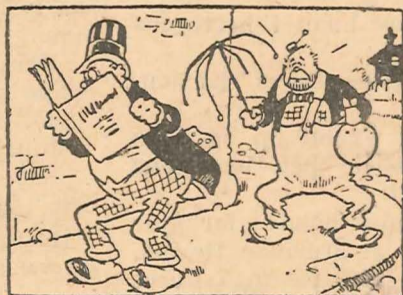
Ministeren bukket.

„Jeg har gjort, hvad pligten bød mig, og avgjørelsen ligger i Deres hænder, fru grev-

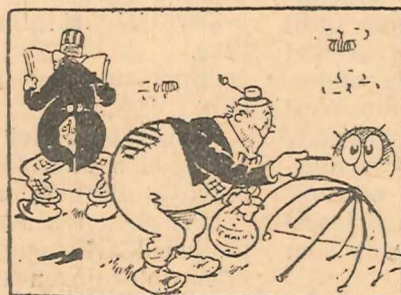
Hevnen er søt.

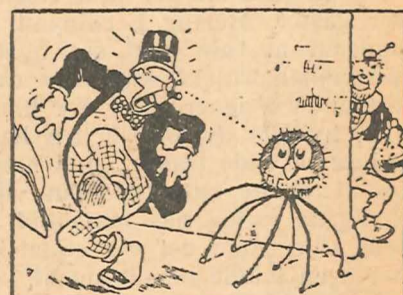
„Jeg var forleden ute for at spasere og hadde nærmest for et syns skyld tat en gammel paraply, som hadde set bedre dager, med paa turen. Overtrækket manglet min paraply ganske vist, men stellet var upaaklagelig. Fordypet i læsning kom bakefter mig den lærde professor Y, og da jeg ikke hurtig nok gik avveien, sparket den lærde herre mig tilside med sin ene fot.“

Det skal du faa betalt, min gode professor Y! sa jeg til mig selv. Vel er du en meget lærd professor, men hvis du tror at jeg er dum, saa tar du feil! Edderkopper er vist din specialitet — ikke sandt, kjære hr. professor Y! Jeg ser du gaar og læser i et lærd verk om edderkopper. Nu skal du faa se et eksemplar, som du aldrig i dine dager har set maken til.

Dermed tegnet jeg paa en mur et stort hode. Det lignet ikke noget edderkophode, men mindet nærmest om en mellemting mellem en hornugle og et trolld. Men da jeg saa satte mit paraplystativ op mot muren, lignet det hele den vidunderligste kjæmpeedderkop nogen har set for sine øine. „Hallo! Hal-lo-o-h!“ ropte jeg saa pludselig av mine lingers fulde kraft.

Professor Y vendte sig naturligvis hurtig om for at se, hvem det var som ropte paa ham, og skjønt han i sit lærde verk netop hadde læst om edderkopper som var likesaa store som mennesker, blev han dog saa forskrækket ved at se min edderkop, at han glemte al sin interesse for edderkopper overhodet og skyndte sig avsted saa fort han kunde. Det var en fin hevn, syntes jeg.“ s

inde! De vil være sikker paa et helf folks tak, hvis De gjør det som jeg nu har bedt Dem om."

Grevinde Regina løftet langsomt haanden som tegn paa at samtalen var tilende. Med et dypt luk trak ministeren sig tilbage.

Da han tungt pustende kastet sig tilbage paa sædet i sin vogn, var hans ansigt blekt og bevæget.

"Denne time kommer jeg aldrig til at glemme," mumlet han. Han visste ogsaa, at det han hadde gjort for stedse hadde berøvet ham hertugens velvilje og gjort ham til sin uforsonlige fiende.

Men heller ikke det kunde bryte den mands vilje, for han hadde bare gjort det som han efter sin overbevisning maatte gjøre. Men det bleke, av smerte fortrukne kvindeansigt som han hadde set i denne time vilde foresvæve ham til hans død — det visste han ogsaa!

Det begyndte allerede at bli tussmørkt og endnu sat grevinde Regina i den røde salon, hvor hun hadde tat imot ministeren. Barna hadde spurt efter grevinden som elers saa gjerne helliget sig dem, men grevinden hadde bare git barnepiken det korte svar at hun ønsket at være alene; hun var angrepet og trængte til ro.

Da excellence Dahlhorst var gaat, hadde hun følt sig nær en besvimelse, men med hele sin viljesterke sjæls energi hadde hun bekjæmpet sit svakhetsanfald. Ministeren som hun først hadde lært at kjende i sit livs tungeste time hadde ikke forgjæves appellert til det bedste og ædleste i hende, til kvindens stille taalmodighet og kraft til at resignere. Hun vilde være sterk og ikke la sig overvinde! Saa hadde hun tat sig

sammen og endnu en gang gjennemtænkt hvert ord av samtalen. Langsomt hadde hendes tankers og følelsers vilde storm lagt sig. Som en opslaat bok laa hele hendes liv foran hende fra den dag, da hun hadde rakt hertug Ferdinand sin haand. Den gang hadde ingen av dem ant at deres lykke skulde falde i ruiner saa snart. Dengang hadde de endnu næret det stille haab at de strenge husloves lænker kunde sprænges ved et magtsprog.

Nu stod de overfor den jernharde nødvendighet som ikke kjendte nogen barnhjerlighet.

Iaar hadde de været forberedt paa denne time og den skulde ogsaa finde dem fattel. Om end hendes hjerte skulde briste, saa vilde hun være den sterke, offervillige kvinde som ministeren hadde anset hende for at være.

Trods al sorg og smerte orket hun allikevel at være retfærdig mot denne mand som ikke kjendte andre lover end pligtens. Han skulde ikke forgjæves ha gaat denne tunge gang.

Grevinde Regina visste hvad hun skyldte hertugen og landet. Hvad var det ministeren hadde sagt? "Bare Deres hænder kan løse den indviklede knute saaledes som den bør og maa løses til landets vel." Hun vilde løse knuten — imorgen vilde hun tale med sin mand, hertugen.

En sagte banken paa døren fik hende til at fare op av sine tanker. Det var hendes gamle, trofaste kammerfrue som kom for at se til sin frue.

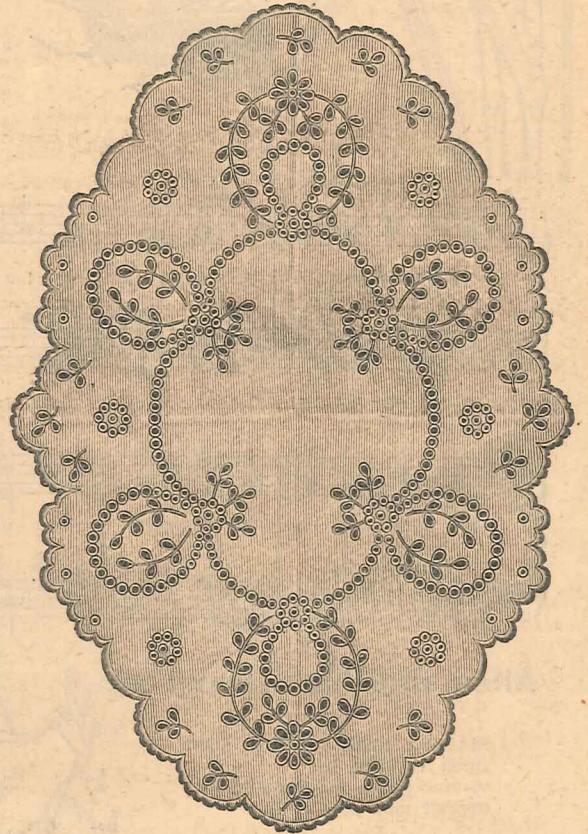
Grevinde Regina reiste sig.

(Forts.)

25de haandarbeide.

Oval serviet med let engelsk broderi.

Denne nydelige serviet som svarer til puten vi bragte i bladet nr. 20, er omtrent 90 cm. lang og 60 cm. bred. Den syes paa hvit linon med glansfuldt broder-

garn. Broderiet er let at utføre og gaar hurtig fra haanden.

Materiale: Paategnet linon og garn pris kr. 6,00 gjennem „Nordisk Mønster-Tidende's" broderiavdeling, Storgaten 19, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren" paa side 28.

Noter for de som ellers ikke kan spille: „Jeg har baaret lerkens vinge“.

Musical notation for the song 'Jeg har baaret lerkens vinge'. It features a piano accompaniment with a treble and bass clef, and a vocal line. The lyrics are written in Norwegian. A small illustration of a piano is included in the bottom right corner of the notation area.

Notebladet stikkes ned bak de sorte tangenter mens den øverste del av bladet bøies ned bak om loket. Følg zikzakstreken med ømen, anslaa tangenterne i den rækkeløse streken angir, og hold tangenten nede længere eller kortere tid, alt eftersom merkerne er bredere eller smalere, og følg sagte med i teksten stavelse for stavelse.

Liti vuggende, muntet.

Alfen som blev stængt ute.

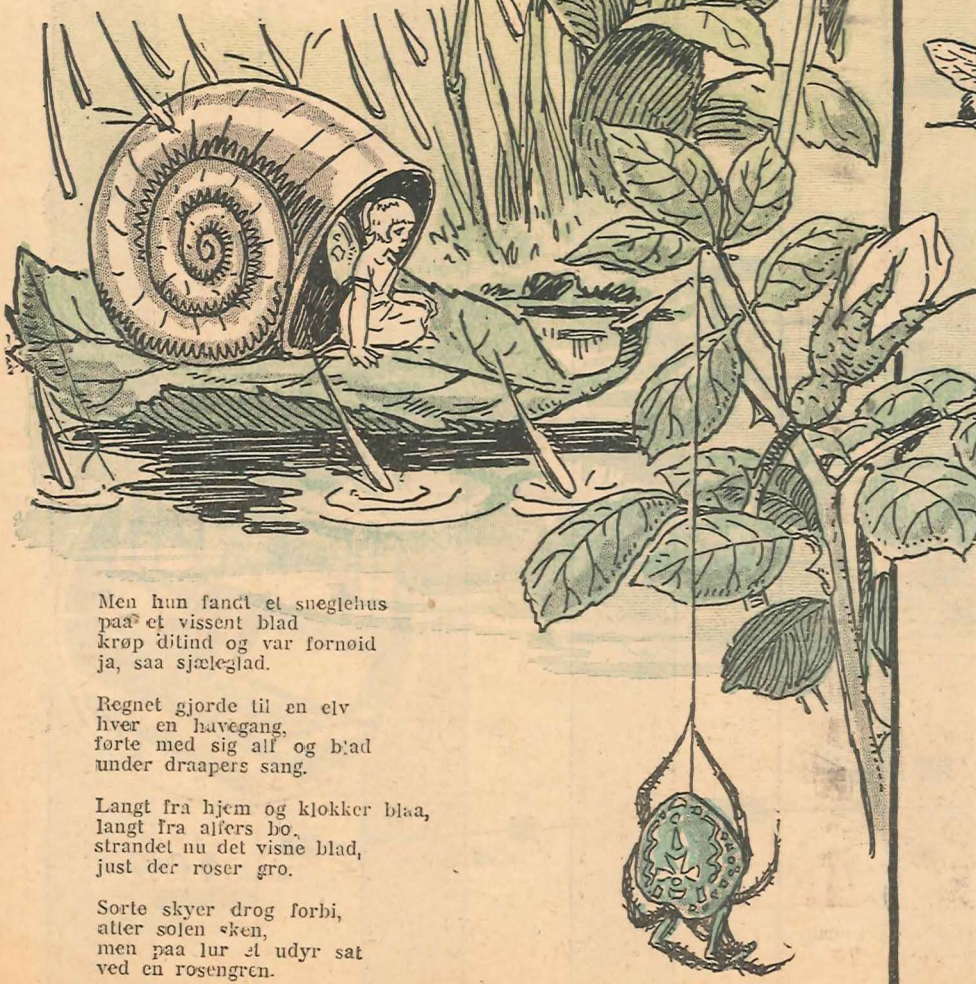
Blomster smaa i parken s'aar,
solen til dem ler,
sommerpragt og tusenfryd
overalt man ser.

Alfer smaa i blomsterbo,
der de har sit hjem,
men blaaklokken allerbedst
passer dog for dem.

Efter solskin regnet faldt
heftig, sterkt og stridt,
jaget skyndsomst hver en alf
hjemad — hver til sit.

De krøb ind i klokkene
— og vred nøklen om —
ak, men en let daarlign gik
thi forsent hun kom.

Utenfor i regn og rusk,
tænk hun maatte gaa,
medens vandet dryppet ned
paa de vinger smaa.

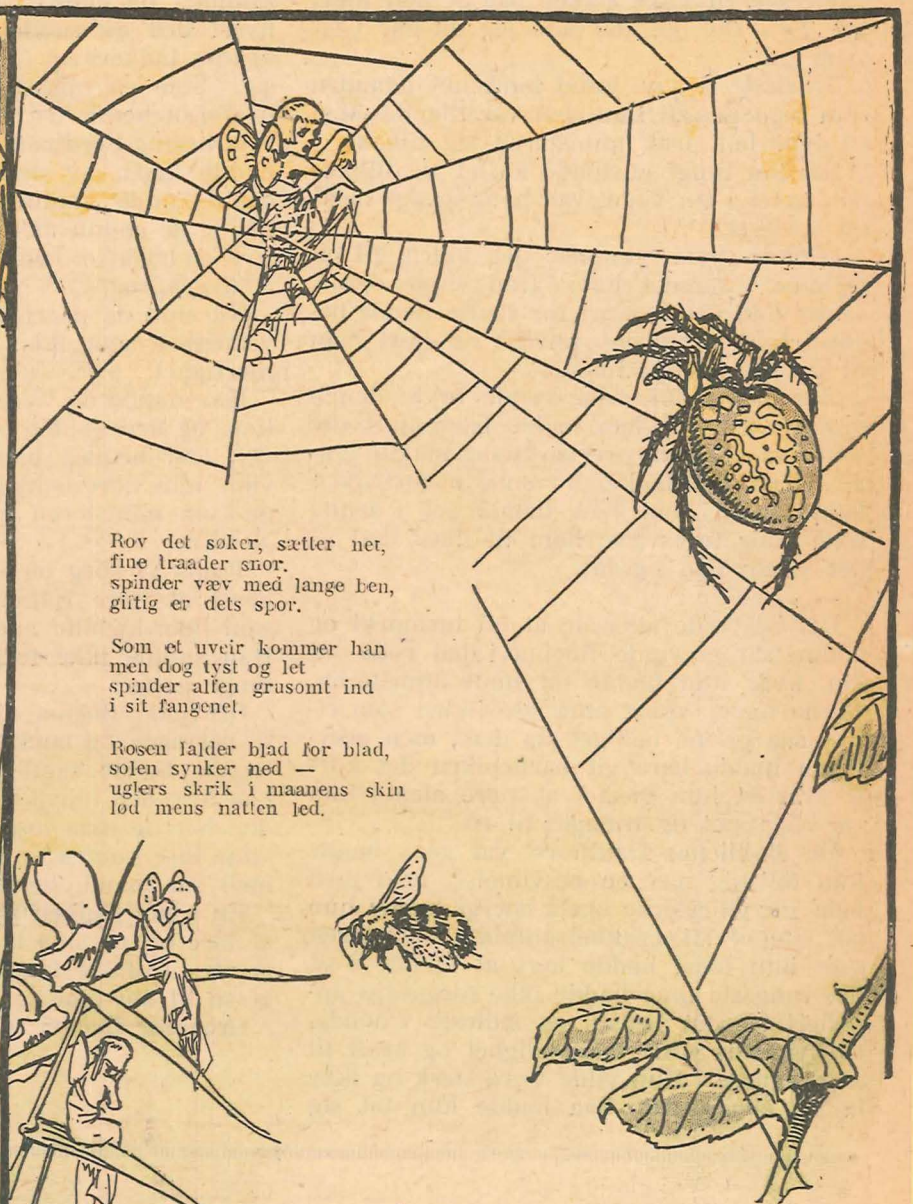

Men hun fandt et sneglehus
paa et vissent blad
krøb ditind og var fornødt
ja, saa sjæleglad.

Regnet gjorde til en elv
hver en havegang,
forte med sig alf og blad
under draapers sang.

Langt fra hjem og klokker blaa,
langt fra allers bo,
strandet nu det visne blad,
just der roser gro.

Sorte skyer drog forbi,
atter solen sken,
men paa lur et udyr sat
ved en rosegren.

Rov det søger, sætter net,
fine traader snor,
spinder væv med lange ben,
gütig er dets spor.

Som et uveir kommer han
men dog tyst og let
spinder alfen grusomt ind
i sit fangenet.

Rosen falder blad for blad,
solen synker ned —
uglers skrik i maanens skin
lød mens natten led.

Morgendug og blomsterduft
mel'er d'agens g y,
alfen kjæmper end omsonst —
ei hun bort kan fly!

Morgenfrisk fra kalk til kalk
fløi en liten bi
ak, men ved blaaklokkens kalk
var dens fred forbi.

Honning ikke mere flot
men en taæreflod,
borte var jo søsterlit,
kjær og søt og god!

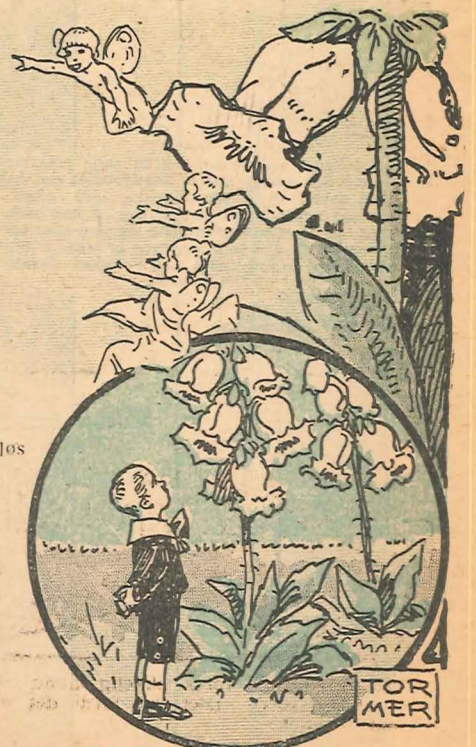
Bistert bien surrede,
truende det lød,
fløi saa ut paa speiderfærd,
rørt av denne iød.

Rosenrankers dybe glød
ledet biens vei,
som en prins i dragens land
snart den folte sig.

Traad for traad den sprænger løs
river nettet op,
tar saa alfen paa sin ryg
hjemad i galop.

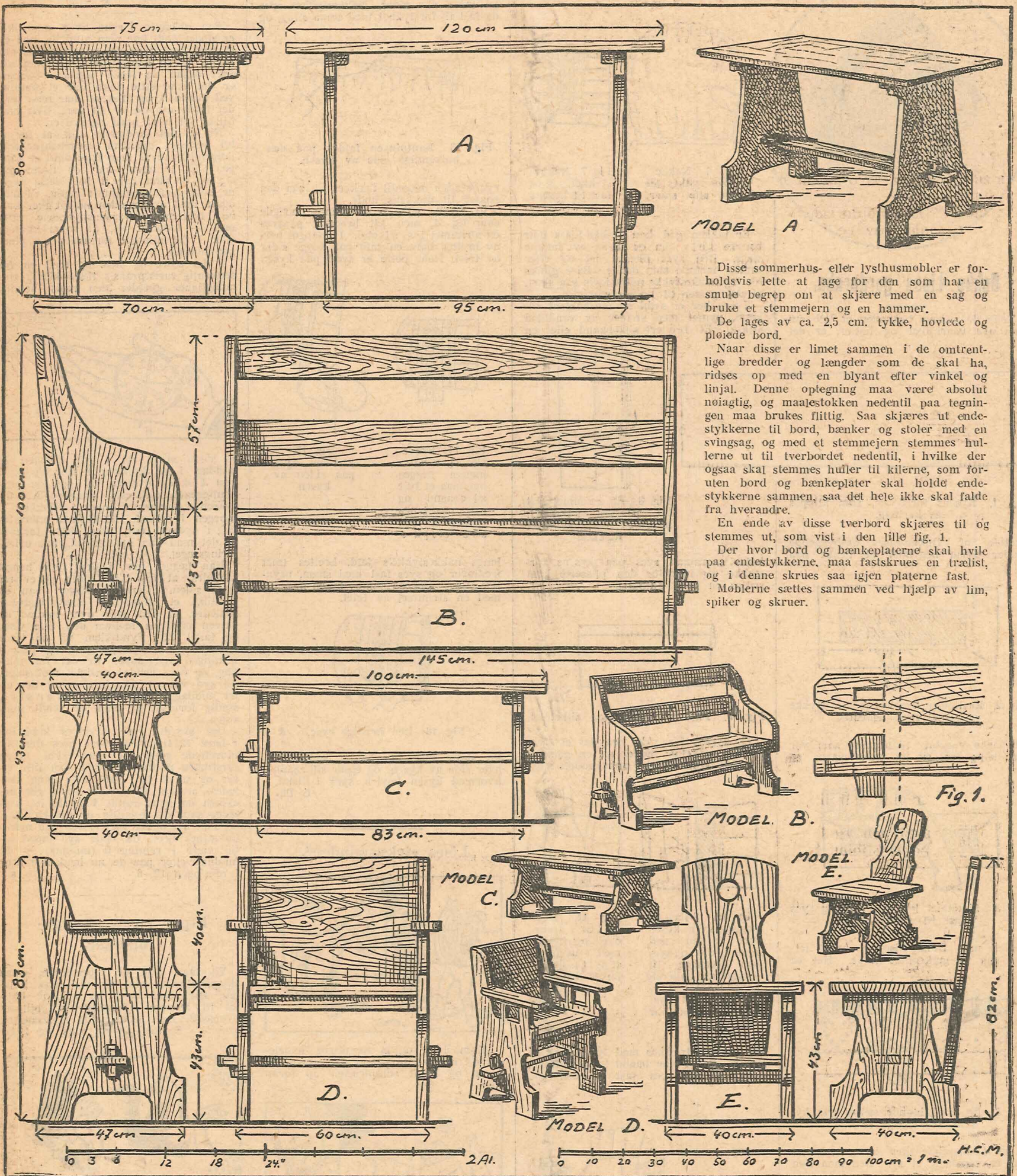
Alle de smaa affene
jubler nu omkap,
og den snille bien faar
baade kys og klap.

Ser du en blaaklokke staa
nedbøid paa din vei,
søk, om no'n er utestængt —
gjør det hver for sig.

TOR
MER

Nogle lette sommerhusmøbler.

Disse sommerhus- eller lysthusmøbler er forholdsvis lette at lage for den som har en smule begrep om at skjære med en sag og bruke et stemmejern og en hammer.

De lages av ca. 2,5 cm. tykke, hovlede og pløiede bord.

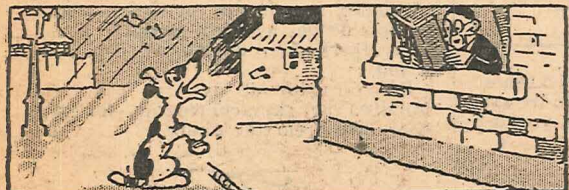
Naar disse er limet sammen i de omtrentlige bredder og længder som de skal ha, ridses op med en blyant efter vinkel og linjal. Denne optegning maa være absolut nøiagtig, og maalestocken nedentil paa tegningen maa brukes flittig. Saa skjæres ut endestykkerne til bord, bænker og stoler med en svingsag, og med et stemmejern stemmes hullerne ut til tverbordet nedentil, i hvilke der ogsaa skal stemmes huller til kilerne, som foruten bord og bænkeplater skal holde endestykkerne sammen, saa det hele ikke skal falde fra hverandre.

En ende av disse tverbord skjæres til og stemmes ut, som vist i den lille fig. 1.

Der hvor bord og bænkeplaterne skal hvile paa endestykkerne, maa fastskrues en trælist, og i denne skrues saa igjen platerne fast.

Møblerne sættes sammen ved hjælp av lim, spiker og skruer.

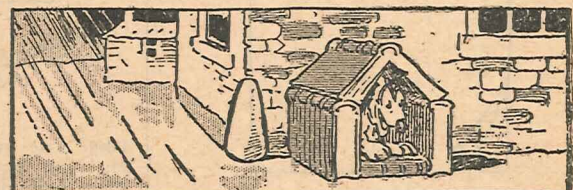
Den kloke hund bygger sig et hus.

„Det er da en forskrækkelig hund til at tute,“ tænkte professoren. (Det var fordi det var regnveir, at hunden tuted.)

For at henlede dens opmærksomhet paa andet, kastedet han store, tykke bøker efter den. Det var ikke pent gjort —

Men hunden lot sig ikke skræmme. En. to, tre bygget den sig et deilig hundehus av kasteskytset.

Dukke Lises garderobe.

Naar de voksne begynder at tale om sine nye vaarkjoler og halter, er det

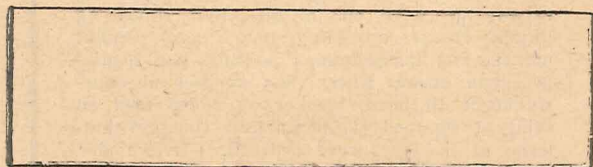

Fig. 1. Kysens forstykke, som klippes av kartong.

paatide at Dukke-Lises omhyggelige moder ogsaa begynder at tænke paa

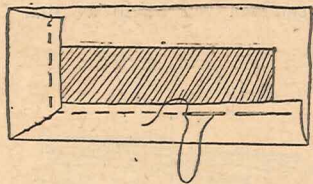

Fig. 2. Kartongen trækkes med et stykke vaskesøl eller lignende.

sit barns vaartoi. Skindteen, som var saa deilig før, er nu allfor varm, og

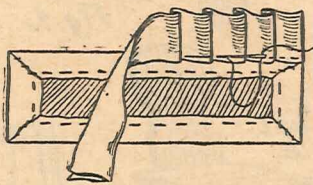

Fig. 3. Silketoiet lægges i læg og syes fast til forstykket.

isteden maa Dukke-Lise ha noget lettere paa sit gulkrøllete hode. Her er

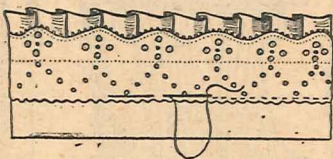

Fig. 4. En bred blønde sættes paa kysens indvendige side.

nu en bedaaerende liten kyse, som slet ikke er vaarskkelig at sy. Den maa hun

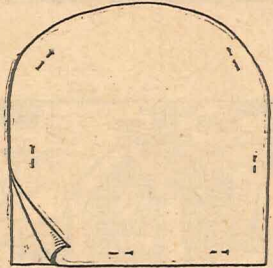

Fig. 5. Kysens nakkestykke. For og yttertoi klippes begge av denne fason og lægges derefter ovenpaa hverandre.

ha paa første gang hun igjen skal ut at kjore i solskinnel, efter at ha siddet inde hele vinteren.

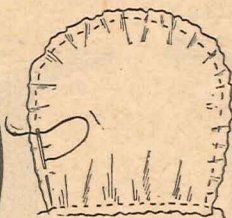

Fig. 6. Nakkestykket rynkes let langs alle sider.

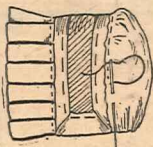

Fig. 7. Nakkestykket syes fast til kysens forstykke.

Er lykken god, kan Dukke-Lises mor kanske selv faa en kyse av samme slags. Den syes likesaa let og efter samme metode som denne. Bare gjøres for- og nakkestykke naturligvis saa stort, at det passer til hodeis størrelse.

Kysen her er sydd av mørkeblaat silketoi, pyntet med striper av vandblaa atlask. Et brodert silkebaand eller en

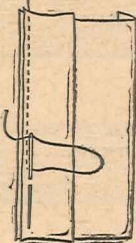

Fig. 8. En strimmel lyst toi paasyes silketoiet, hvormed forstykket skal dækkes.

kulørt agraman syes paa kysens forstykke, og indenfor den plisserede kant sættes en bred knipling.

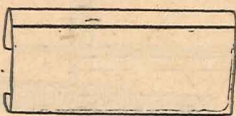

Fig. 9. Falden brettes paa silketoiet.

Til kysens forstykke benyttes et stykke kartong eller bindet av en gammel stuebok, avpasset efter dukkehodets stør-

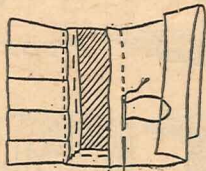

Fig. 10. Silketoiet lægges over kysen med retten ned imot denne og syes paa vrangen til forstykkets bakerste kant langs nakkestykkets fald saaledes at den blir skjult

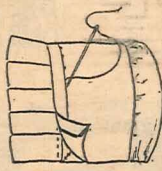

Fig. 11. Toiet brettes fremover og festes med usynlige sting til kysen langs den forreste fald.

relse. Dette trækkes med tyndt toi. Et stykke silketoi eller baand lægges i smaa, rette læg og syes fast til den ene

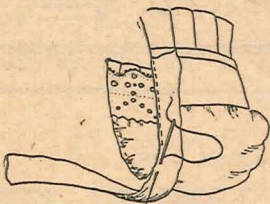

Fig. 12. Kysen kantes nedentil med et smalt silkebaand.

lange side av forstykket. Kan man faa fat i et strykejern, blir læggene penere, hvis de presses ut, før plisseene syes paa. Et stykke knipling eller blønde syes paa den indvendige side av forstykket.

Kysens nakkestykke skal være som fig. 5. Baade for og yttertoi klippes efter samme monster, hvorefter de lægges ovenpaa hverandre og rynkes let langs alle sider. Nakkestykket syes da fast til forstykket med smaa sting, og

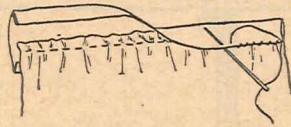

Fig. 13. Kantningen faldes paa den indvendige side av kysen.

rynkeraden nedentil trækkes til, saa den passer til dukkens hode.

Et stykke silketoi av samme længde som fig. 1, men litt bredere, paasyes en strimmel lyst silketoi. I mangel herav brettes bare en fald paa begge sider av toiet. Naar dette er sydd paa kysen

Fig. 14. Broderiet eller agramanen lægges ovenpaa et lyst silkebaand og syes paa langs midten av kysens fors kyse.

Fig. 15. Sløiene syes paa siden av kysen.

langs nakkestykkets fald, brettes toiet fremover og syes fast med smaa, usynlige sting. Derpaa kantes kysen nedentil med en strimmel av toiet.

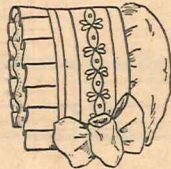

Fig. 16. Den færdige kyse. &

En sløife med tre løkker sættes paa hver side av kysen, og etpar silkebaand, hvormed kysen knyttes, syes i tilslut. I. Th.

„Lises cirkusminder“.

„Kom, Lise, og la os prøve, hvorledes dit nye sejetoi passer dig!“ sa staldkaren og holdt compeselen op foran Lise.

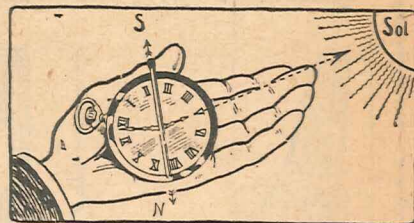
Men Lise var en gammel cirkushest og misforstod situationen — en-to-tre satte den gennem compen, som var det et tøndebaand. s

Lommeuret som kompas.

Paa utflugter i egne hvor man ikke er stedskjendt bør man altid ha med sig et godt kart over det paagjældende omraade, — en forsigtighetsregel som sikkert ogsaa de fleste iagttaar. Derimot er det ikke altid man har et kompas ved haanden, og allikevel har man først det fulde utbytte av sit kart, hvis man tillike vet hvor nord og syd er.

Nu er det imidlertid slik, at for at bli veiledet gjennom verdenshjørnernes labyrint behøver man ikke alltid et kompas. Et lommeur har de fleste paa sig, og er man bare i besiddelse av et ur, som gaar nogenlunde rigtig, vil man ogsaa med at fornøden nøiagtighet kunne bestemme verdenshjørnene efter uret — forutsat da, at solen skinner eller i det mindste forraader sin plads paa himlen.

I det store og hele og med en for sedvanlig turistpraksis tilstrækkelig stor nøiagtighet gjælder den regel nemlig,

at solen staar ret i syd klokken 12 middag, i øst klokken 6 morgen og i vest klokken 6 aften, og paa de mellemliggende klokkeslet saar solen i tilsvarende mellemstillinger: Klokken 9 morgen i sydøst, klokken 3 eftermiddag i sydvest osv. Paa dette forhold er det man kan opstille følgende orienteringsregel.

Man lægger uret i den flate haand saaledes, at den lille viser peker ret imot solen. Derefter lægger man en fyrstik, et græsstraa eller lignende saaledes, at den gaar over midten av skiven midtveis mellem den lille viser og tallet 12. Fyrstikken vil da være som kompassens magnetnaal og peke i retningen syd—nord. Er det før middag, og man vender ansigtet mot solen, vil syd være tilhøire — er det efter middag, vil syd være til venstre, stadig forutsat at man er vendt imot solen.

Det skyldes vor urskives inndeling i bare 12 timer og vore ures derefter indrettede gang, at man skal lægge fyrstikken midtveis mellem den lille viser og tallet 12. Var urets gang saaledes, at den lille viser bare gik urskiven en gang rundt i 24 timer, saaledes som det egentlig er det rigtigste, og som det ogsaa finder sted paa astronomernes ur, da vilde syd—nord altid være i retning 0 (middag) — 12 (midnat) eller paa de nu brukelige uren i retningen 12—6. s

Etpar smaa skyggebilleder.

Vil man lage de morsomme, smaa skyggebilleder som er vist paa billedet, bør man helst ha armene blotet til albuen. Forøvrig viser billedet hvorledes man skal holde fingrene og armene. Svanens hode, hals og bryst

nærmest væggen, — bakkroppen dannes av den anden haand. „Den sidste mohikaner“ — eller er det muligens „Stifinder“? — dannes for underansigtets vedkommende av den venstre haand, mens fjarbusken dannes av den høire haand.

Det tilraades at øve sig paa fremstillingen av skyggebillederne, før man viser dem frem for andre. s

Kong Ingvalds datter.

I gamle dager var det engang en konge i Sverige som het Ingvald. Han hadde bare et eneste barn, en datter. Den gang hun blev født hendte det, at der kom en fe til slottet og gikk like ind i det værelse hvor barnet var. Hun blev gjestfrit mottatt, og før hun atter drog bort, sang hun en sang over barnet, lovet hende megen lykke og skjænket hende store gaver. Men dronningen døde, kongen drog i krig og kunde ikke ta barnet med sig, saa den lille pike blev overgitt til en pleiemor, og hun vokste op og blev en vakker og forstandig pike.

Men pleiemoeren var en ond kvinde, og hun blev misundelig over at kongedatteren langt overgikk hendes egen datter, som var i den samme alder.

Saa hendte det, at kongen sendte et brev til sin datter med anmodning om, at hun og hendes pleiesøster skulde reise til det slot, hvor han nu bodde med hoffet. De begav sig paa vei. Men da de nærmet sig kongens slot, skulde de over en elv, hvorover der førte en høy bro. Da nu kongedatteren gikk over broen, grep hendes pleiesøster, som var større og sterkere, fat i hende og truet med at kaste hende i vandet, saa hun druknet, hvis hun ikke straks vilde bytte klær med hende og sverge aldrig at røbe, hvem som var den sande kongedatter. For at redde livet gjorde kongedatteren hvad den anden befalte, og efterat de hadde byttet klær gikk de begge op i slottet. Den falske pike blev ført op i kongens pragtfulde saler; men den stakkars kongedatter blev vist ned i kjøkkenet til tjenestefolkene.

Gjæssene samlet sig tæt sammen og dannet paa denne maate en slags flaafe for kongedatteren.

Den næste morgen fikk hun befaling til at følge en liten gjetergut, som vogtet kongens gjæs, ut til den grønne eng, som laa paa den anden side av elven. Da nu gjæssene var drevet ut og naadde til elven, saa vilde de svømme over denne, men da sang hun:

„Bær mig over den brede flod, jeg er kong Ingvalds datter god.“

Straks samlet gjæssene sig tæt sammen og dannet paa denne maate en slags flaafe. Kongedatteren stilte sig midt paa den, og paa denne maate blev hun ført over elven. Men gjeterguttent maalte til sin store ærgrelse løpe en stor omvei for at naa bort til en bro og derfra komme til engen, hvor gjæssene gresset. Der sat kongedatte-

ren paa en stein og hadde et litet skrin paa tanget, i dette opbevarte hun sin fars brever og sine kostbare stykker leketoi, som hendes far hadde sendt hende som gaver. Gjeterguttent Kurt trodde han hadde faal sig en god lekekammerat og kom for at se hvad det var i skrinet, men da sang hun hurtig:

„Lette sommervind, kom brat, ta fra Kurt hans gamle hat.“

Straks kom der et vindstøt og rev hans hat med sig, og han fikk nok at gjøre med at løpe efter den. Men da prinsessen endelig hadde lukket skrinet, sang hun:

„Lette sommervind, kom brat, bring nu Kurt hans gamle hat.“

Straks pustet vinden hatten like bort

til ham. Men da dagen hejdet, skulde gaaseflokket atter drives hjem, og da prinsessen kom til elven sang hun:

„Bær mig over den brede flod, jeg er kong Ingvalds datter god.“

Straks kom hun makejig over paa ryggen av gjæssene, mens gutten maalte gjøre en stor omvei. Da de kom hjem, stod kongen i gaarden, og han spurte gutten, hvad han syntes om sin lille lekekammerat. Men gutten svarte bare ved at sette op et meget grættent ansigt. Den næste dag gikk det paa samme maate. Og den tredje likesaa.

Imidlertid hadde kongen seet ikke funnet sin datter slik som han hadde forestilt sig hende, og derfor kunde han ikke være glad i hende. Men han syntes meget bedre om den lille gaasepike, og han ønsket at hun heller hadde været hans datter. Men da han nu spurte gjeterguttent, hvorledes han likte sin lille lekekammerat, saa erklærte denne, at han ikke vilde ha hende med ut for at vogte gjæs mer, og nu fortalte han hvorledes det hele gikk til.

Saa blev kongen nysgjerrig og gikk den næste dag ubemerket etter gaasepiken og overbevist sig om at gutten hadde tatt sandhet, og han gjenkjendte straks det skrin som han selv hadde forært sin datter, samt brevene og leketoi, som laa i skrinet. Da indsaa han, at han var blitt bedraget av sin datters falske pleiesøster, og han tvang hende til at gaa til bekjendelse.

Med glæde omfavnet nu kongen sin rette datter, og han vilde straffe den slemme piken, men den gode prinsesse bad for hende, og hun fikk tilgivelse; dog skulde hun til straf nu vogte gjæssene sammen med gutten. Men kongedatteren og hendes far levde længe i herlighet og glæde.

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner som lommepenger og 2 løsere 2 kroner hver.

Alle indsendte løsninger henligger uløst indtil den 30. juni. — Den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 88.

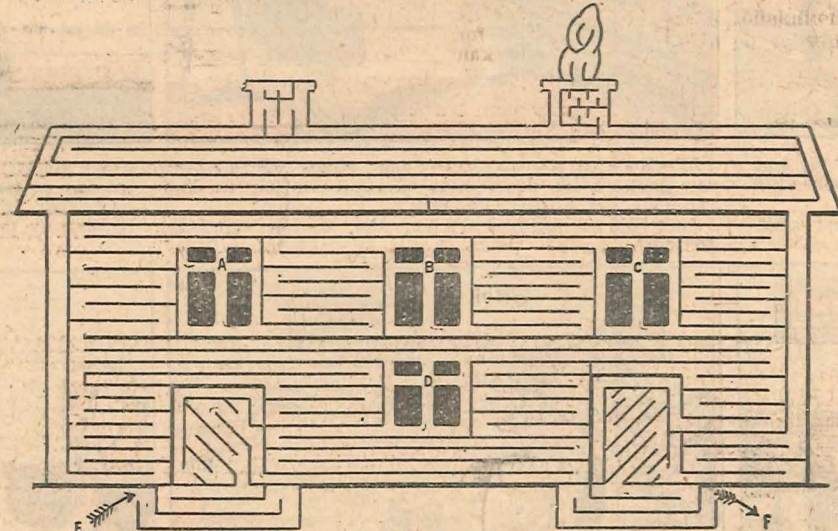

Hvorledes skal det store iod deles, saa at man kan veie alle hele kilogram fra 1 til 40 med det?

En mand hadde et iod som veide 40 kilogram. Men da han gjerne vilde ha det delt i flere mindre lodder, saa han derved blev istand til at veie enkelte, hele kilogram, gikk han til byens smed med det store iod. Og smeden laget ogsaa loddet om, saa det blev fire mindre lodder av forskjellig vekt av det, og ved hjelp av disse fire lodder kunde man veie alle hele kilogram like fra 1 til 40. Spørsmålet er nu: Hvorledes delte smeden det store iod — hvor meget veide hvert av de nydannede mindre lodder?

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „Besvarelsene“.

Lommepenge-opgave nr. 89.

Hvem kan finde vei gjennom dette hus?

Der laa elsteds i byen et meget ciondomsig tommerhus — det var bygget paa en saa underlig maate, at det bare var de færreste git at kunne finde vei gjennom det. Postbudet, som hver dag hadde brever og aviser d.t., kunde det naturligvis. Men da han en dag blev syk, og en ny mand skulde gaa med posten i hans sted, kostet det den nye mand meget hodebrud at finde vei gjennom det merkelige labyrinthus. Kanske

nogen av løserne kan hjelpe manden igjennem! Han skal rundt med post til de med A, B, C og D merkede steder, maa ikke passere nogen av veiene mer end én gang, maa aldrig krydse sin egen vei og skal gaa ind ved E og ut ved F. Hvem kan hjelpe ham igjennem?

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „Besvarelsene“.

Lommepenge-opgave nr. 90.

Hvem kan stille om disse glas, saa rækken dannes skiftevis av et fullt og et tomt glas?

Der stod seks glas paa bordet, tre fyltde og tre tomme, og en mand fikk den opgave at stille om disse glas i en anden orden, saa rækken dannedes veksevis av et fullt og et tomt glas, men han skulde — vel at merke — flytte to glas ad gangen og stadig to glas som stod ved siden av hverandre, idet han skulde ta dem mellom tommel- og

pekelfingeren. Han hadde lov til at sette de flyttede glas hvor han vilde, men han maatte ikke snu denne om. I hvor faa træk kan denne opgave løses, og hvorledes løses den?

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „Besvarelsene“.

Lommepenge-opgave nr. 91.

Et vaaben for mennesker, hurtig, adræt, med flugt og med fari saa lynsnar og let.

Et ord for et langmaal paa sjo og paa land — skjont avlægs, man endnu nok bruke det kan.

Til apoteket man helst maa gaa for efter recepten denne at faa.

I havets dyp er dens vugge redt, i levende live kun faa har den set.

Sterke krafter i denne man fandt, i store maskiner man kraften bandt.

Som herre streng, som tjener god, med vand til kjølens dens hete blod.

Han fryder vort øre, ifald han sin kunst forstaar, — hvis ikke, man ei om hans vil bede, for da blir hans virke til ve og ingen ham gjerne for øie vil se.

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „Besvarelsene“.

Løsningene paa oppgavene i nr. 22 findes i dette nr. av bladet side 25, offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladet nr. 28.

Mottagerne av lommepenger for oppgavene i nr. 22.

Opgave nr. 77: Solveig Gullichsen, Wettre P. O., 5 kr.

Opgave nr. 79: Alexander Hjerkin, Kap., 5 kr.

Opgave nr. 80: W. Giertsen, Hamar, 5 kr.

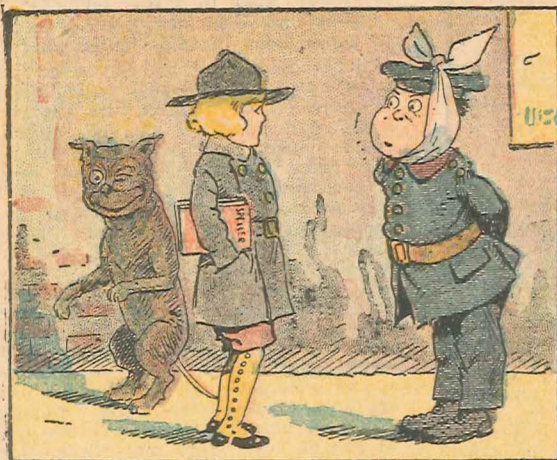
Anvisning til løsnings indsendelse:

Besvarelsene — hver løsning paa et særskilt stykke papir, men flere løsninger kan godt sendes i samme konvolut, — maa være dr. X ihænde inden 30. juni, og brever med løsninger adresseres saaledes:

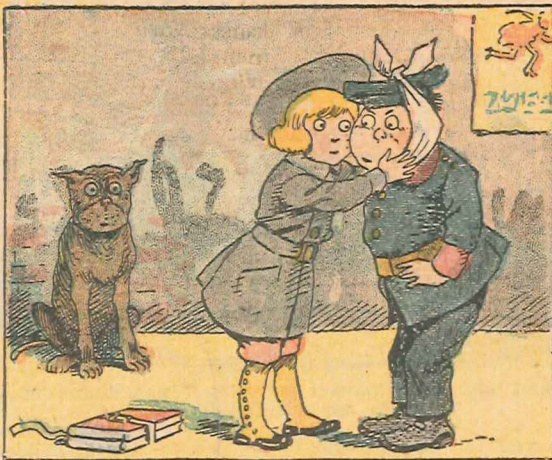
Til dr. X (nr. 25), „Allers Familie-Journal“, Kristiania.

Indsendere, som i denne uke vedlægger frimerker, faar tilsendt konvolut nr. 37: Den zoologiske have, I. Elefanthus.

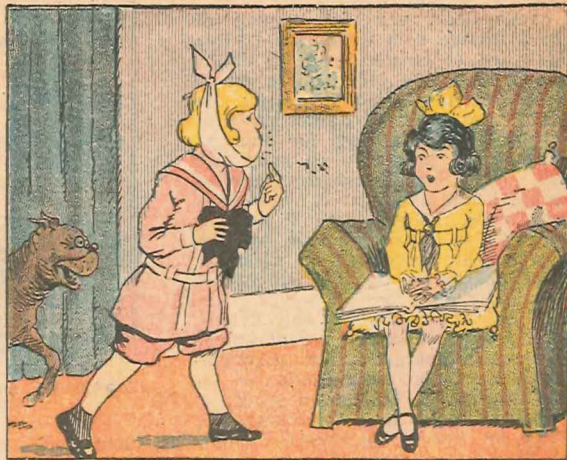
Buster Browns skøierstreker. Da Buster heller vilde ha kusma end gaa paa skolen.

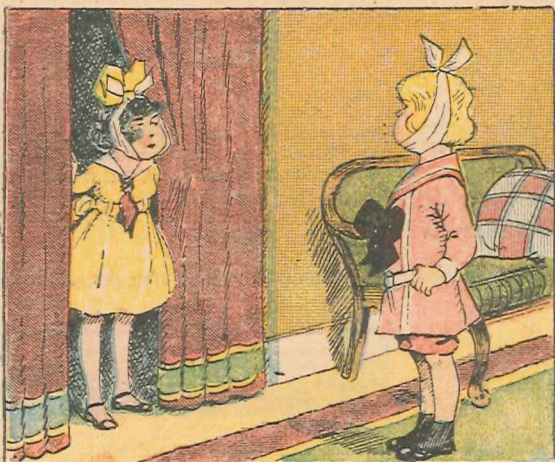
1. Buster: „Goddag Tom, skal du ikke paa skolen idag?“
Tom: „Nei jeg har faat kusma, og faar ikke lov til at gaa paa skolen saa længe den varer. Den er meget smitsom.“

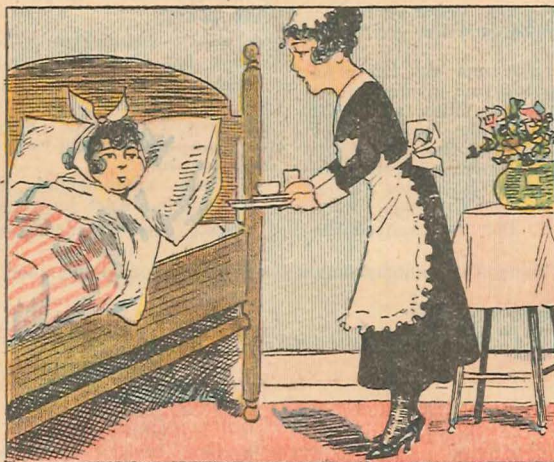
2. Buster: „Aa Tom, du er lykkelig! Bare jeg ogsaa kunde faa den dejlige sygdom. Men, Tom, nu trykker jeg mit kind imot dit, saa gaar det nok!“
Tiger: „Saa skal nu Buster ogsaa ligne et gammelt faar!“

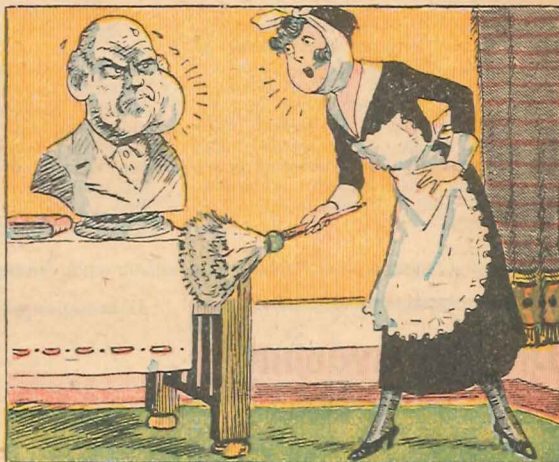
3. Buster: „Mariane, jeg har faat kusma! Tom har smittet mig; den er saa voldsomt smitsom.“
Mariane: „Bare ikke jeg ogsaa faar den, jeg synes det maa være avskyelig at se slik ut.“

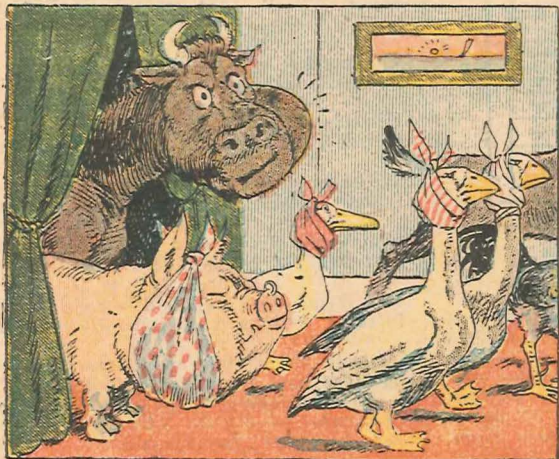
4. Mariane: „Ilvad synes du, Buster, nu har jeg ogsaa faat kusma. Se bare hvorledes mit kind hovner! Du kan tro, det gjør ondt.“
Buster: „Jeg er virkelig lei over at jeg har smittet dig, Mariane.“

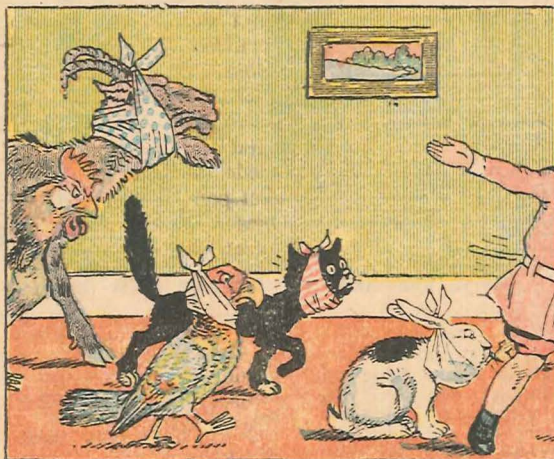
5. Marie stuepike: „Saa, kjære Mariane, det var godt vi fik dig i seng, nu skal du faa en kop kamillete saa hjælper det nok.“
Mariane: „Du kan tro, det er en vemmelig sygdom.“

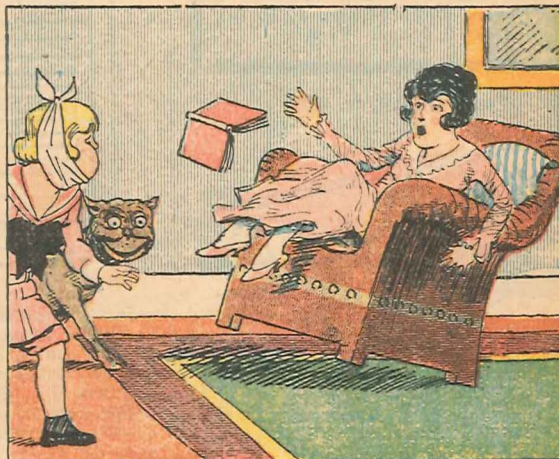
6. Marie stuepike: „Aldrig har jeg hørt om en saa smitsom sygdom. En time efterat Mariane blev syk, blev jeg angrepet og nu . . . nei, hvad ser jeg! Bysten av fruens far har ogsaa faat kusma!“

7. Buster gaar rundt i staldene, i hønse-, svine-, ande- og græsehuser og viser alle dyrene sit kusma-kind, og litt efter svulmer de op allesammen og maa ha omslag og bind paa.

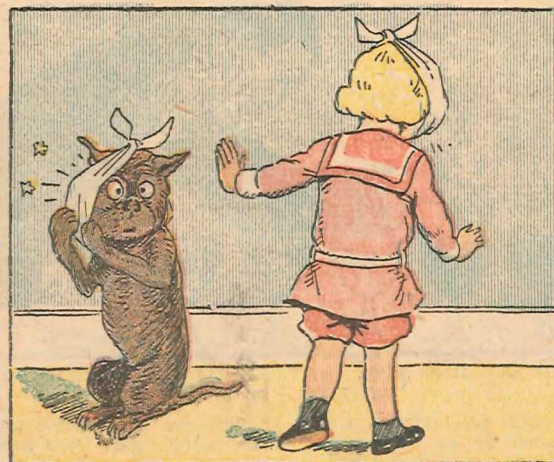
8. Ja, gjeten, papegoien, katten og den tamme kaminen maatte alle undgjelde, fordi Buster var saa glad i dem og trykket sit kind mot dem.

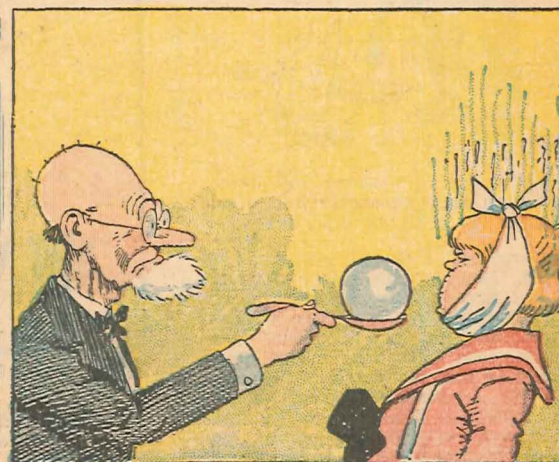
9. Buster: „Mor, se her er alle vore dyr, de har faat kusma allesammen! Jeg har bundet bind om hodene paa dem saa det gjør ikke saa ondt. Det er en meget smitsom sygdom. Undres naar du faar den, mor?“

10. Busters mor: „Aa, kjære hr. doktor, kom endelig saa snart De kan; vi er alle blit angrepet av kusma; jeg kan ikke begripe hvem som har bragt smitten ind i huset.“

11. „Buster, dit uhyre, nu har jeg ogsaa faat kusma; mit kind svulmer op til et helt fjeld. Se bare paa mig!“
Buster: „Det tør jeg ikke, for saa dør jeg av latter. Ha, ha, ha, jeg ler bare ved tanken paa det.“

12. Doktoren: „Du er meget angrepet, Buster, og maa ta en slik stor pille hver halvtime. Saa maa du maa holde dig indendørs.“
Buster: „Det skulde jeg bare ha visst i forveien! Det er slet ikke saa morsomt at ha kusma jeg trodde!“

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Rødt blæk.

De skarpe vindstøt rusket og rev i den lille villa, som om de vilde rive den løs fra selve grunden, og de raslende haglbyger susste atter og atter henover den.

Der var intet lys i den lille, firkantede villa, som næsten syntes at krype sammen i uveiret; men bak de tæt sammentrukne gardiner i biblioteket brændte en læselampe dæmpet, yderligere dækket av en skjerm. Der sat Mrs. Marlow ganske alene og gjorde et ynkelig forsøk paa at læse.

For første gang ønsket hun ganske ubestemt, at hun ikke hadde opfordret den kraftige tjenestepike til at gaa, hun hadde sikkert været en fuldt saa god beskytter som de fleste mænd. Men piken hadde pludselig faat en saa voldsom landpine, at professorens frue hadde overtalt hende til at gaa til byen og opsøke en tandlæge.

Og nu var hun ganske alene! Aa, hvad saa! Hvem vilde bry sig om et saadant ubetydelig litet hus som deres? Hvem vilde tænke sig, at noget værdifuldt laa skjult under dets hyggelige, skraa, snedækte tak?

Pludselig kom hun til at tænke paa det. I den lille, hemmelige skuf i professorens skrivebord laa opskriftene til de nye bomuldsfarver som professoren hadde opfundet.

Det var bare to-tre smaa sider papir, tæt beskrevet med hendes mands tydelige, ordentlige haandskrift, men de var næsten uvurderlige. De betydde for hende og professoren en utvei fra deres temmelig fattige tilværelse til en sorgfri fremtid, hvor de kunde reise og tillate sig meget landet, som de hittil hadde ønsket saa længe. Professorens beskedne ønsker kunde opfyldes, og han kunde faa en anledning til at ofre sig for sine yndlingsstudier. Men fremfor alt kunde de faa lov til at utrelte det utrolige for tvillingene.

Det var en hurtig, billig og praktisk farve, som alle fabrikantene ønsket, og den betydde nu rigdom og berømmelse for professor Marlow. Og alt det laa i en liten pakke papirer. Det var sandelig en fristende godbit for mænd uten skrupler.

Men det var ingen som visste at papirene var her, indvendte hun overfor sig selv. Bare hun selv visste hvorledes professoren hadde arbeidet med disse eksperimenter, bare de to visste besked med hans endelige held og med indholdet av den lille skuf.

Hun begyndte at tænke paa, om det ikke kunde tænkes et sikrere sted at gjemme dem. Det var mange andre steder som vilde være mindre mistenkelige.

Nu slog uret halv ti.

Utaalmodig grep hun telefonen. De blev naturligvis sinte paa hende paa jernbanestasjonen, men hun var virkelig nødt til at ringe og spørre, om de ikke hadde hørt noget til det forsinkede tog. Nu maatte de vel vite besked.

Men denne gang svarte centralen ikke. Der lod bare en række hvæsende lyder; hun blev forfærdet og hendes hjerte banket voldsomt.

Hun var rædselsslagen. Hun ringte heftig, idet hun svakt haabet at den unge pike ved centralen bare var sovnet. Men der kom intet svar.

Sæt nu at lysene overalt i huset fulgte telefonens eksempel og gik ut!

Vilte det ikke været meget bedre, istedenfor at sitte her i mørket kanskje, at pakke sig godt ind og kjempe sig frem til den nærmeste nabo? Der vilde i det mindste være lys og andre mennesker. Men det var omtrent en fjerdingvei til det nærmeste hus — og saa var det tvillingene. Hun hadde jo glemt dem.

De laa og sov i værelset ved siden av, de var bare tre aar gamle, og de kunde aldrig trodse denne storm, hun var heller ikke sterk nok til at bære dem. Nei, det var ganske utelukket.

Hendes angst var heller ikke ubegrundet. I denne vinter var der hædt adskillige roverier, og et av dem brydde hun sig især ikke om — utop for øjeblikket — at tænke paa. Det ene hadde været værre end et roveri.

Et pludselig glimt kom i hendes øine. Hun stak haanden ned i en skuf og trak forsigtig frem en liten revolver. Aldrig i livet hadde hun avfyrt et saadant vaaben, men det kunde ganske brukes til at skremme en eller anden.

Hun la det forsigtig i fanget. Endelig begyndte hun at bli urolig og listet sig bort til barnas dør for at overbevise sig om, at de var i god behold. Saa gik hun rundt til alle vinduene for at se efter, at gardinene var tæt sammentrukne for dem. Hun hadde tatt revolveren med sig, men hun la den fra sig underveis og glemte den saa aldeles.

Tilslidst listet hun sig tilbake og satte sig ved skrivebordet. Boken interesserte hende ikke længer. Hun kunde ikke like den raslende lyd, naar hun vendte bladene. Og uret tikket saa høitidelig. Et sted utenfor i den store ensomhet raslet en gren ned, brukket av den tunge snebyrde. Hun hadde næsten lyst til at skrike høyt. Uvilkaarlig begyndte hun at leke med professorens blæk og penneskafter.

Tilslidst begyndte hun likefrem at spille en liten komedie. Det firkantede blækhus blev en sterk ridder med en blækket pen til sverd. Hun gav ham et messinggaskeskebæger til skjold. Det grønne papir blev en grøn eng, hvor hun spilte op en dyst mellem gummiflasken og blækhus-ridderen, en kamp om en vakker dame. Til at forestille denne dame valgte hun flasken med rødt blæk, idet hun moret sig over den friske farve og den straalende etiket, som utvilsomt forestilte damens familievaaen.

Hun husket de gammeldagse uttrykk som man antok ridderne pleide at bruke, hun husket stumper av skolekomedier, da hun hadde drømt om at gaa til scenen — og hun begyndte at puste lettere, mens hun lekte og spilte sin komedie, henrykt over hvor let hendes ridder undgik motstanderens sverd.

Kampen blev heftigere. Hun stak med den ene pen efter den anden, og saa — ak! Den røde dame var besvint! Pludselig holdt hun selv pusten, og en komisk, isnende følelse krøp over hende, like op til haarøttene. Det var en lyd, mer dæmpet end en tikken, men allikevel var det jo en lyd som kom fra baksiden av huset.

Alle sanser var anspændt, hendes læber aapnet sig halvt, hun stod ubevægelig, lyttende, mens hun fremdeles holdt blækflasken i haanden.

Minuttene gik, og atter lod den dæmpede lyd. Hendes instinkt hjalp øret med at avgjøre hvorfra den kom. Det var fra spiskammervinduet.

Hvor hadde hun nu gjort av revolveren? For første gang kom hun til at tænke paa den, men hun kunde ikke huske hvor hun hadde lagt den.

Naa, det kunde ogsaa være det samme. Hun hadde alltid været ræd for skytevaaben, ikke engang i sin barndom hadde de kunnet faa hende til at avfyre en leketøypistol.

Nu ønsket hun bare mørke, men hun turde ikke la manden høre knæppet av det elektriske lys, naar hun slukket skrivebordslampen. Istedenfor skrudde hun lydøst pæren av, indtil værelset laa i mørke. Hendes tøfler var aldeles lydlose, hun traadte sikkert og stille, og hun holdt sin morgenkjoles bløte folder fast sammen, saa hun ikke rørte ved noget, mens hun bevegte sig, og derpaa listet hun sig bort til døren til barnas værelse. Der stanset hun, og et eiendommelig smil la sig om hendes læber.

Utenfor paa trappen, hvor det ikke var nogen løper, lod den umiskjendelige lyd av listende fottrin.

Peter Loomis snek sig frem gjennom den bitende vind med foroverbøid hode like mot vinden. Det eneste man kunde se av ham mellem den opbrettede frakkekrave og den nedadboide hattebrem var hans temmelig faste, graa øine. Ved hjørnet av veien stanset han.

To høie, snedækte graner skjulte næsten professor Marlow's villa for veien, og bak den ene av disse skjulte Peter sig.

Trods den snikende skikkelse lignet Peter slet ikke sin rolle. Ifølge aviser, kinematografteatre og folkeskuespil burde han være iført en sweater, en maske og en mørk lue. Isteden hadde han en pelsverkkantet frak og en grøn hat, og naar man fik et glimt av hans ansigt at se, var det glatbarbert og slet ikke stygt.

Et kvarter senere stod Peter i det lille bus i det varme mørke, uten ytterfrak, letfotet som

Hun tok forsigtig en liten revolver frem; for det var hædt adskillige roverier i denne vinter.

Like ved den lukkede dør laa en kvinde i en lysblaa kjole. Den kolde lysstraale faldt paa hendes likbleke hud.

en kat, med ørene anspændt for at høre den mindste lyd. Et ur som slog var alt hvad han hørte.

Han gik bortover en tom gang, fra værelse til værelse, mottagelig for ethvert indtrykk, ledet av sit indstjunkt.

Han visste, han var i biblioteket i samme øieblik som han dreide dorhaandtaget om. Luften

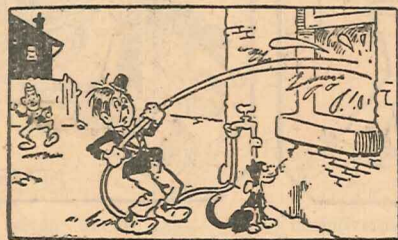
Ivrig i tjenesten.

1. Chefen opdager at det er ild paa kontoret, — en kvælende røk strømmer ut fra den store kamin.

2. Han aapner hurtig vinduet og ber kontorets yngstemand om at komme med brandslangen i en fart.

3. Den nidkjære unge mand griper straks slangen, aapner for vandet og sprøiter kraftig ind i kontoret.

4. Da han et kvarter efter ser ind av vinduet, er kontoret forvandlet til et hav. Chefen er i daarlig humor.

var mættet med en svak lugt av tobak, av bøker og av skind. Et øieblik stanset han for at lytte, saa kastet han en skarp lysstraale i en hurtig ring omkring sig. Meget tilfreds opdaget hans skarpe øjne de lukkede dører og gardinene, som var trukket tæt sammen for vinduene.

Atter lot han lommeløgten skinne, denne gang roligere og længer, men saa utstøtte han et dæmpet skrik.

Han var øiensynlig kommet forsent. En eller anden var kommet ham i forkjøpet. Skrivebordet var blitt undersøkt, skuffene var trukket ut og papirene spredt omkring paa gulvet. Den lille skuf, som han især var interessert i, laa ovenpaa skrivebordet; der gapet et hul der hvor den pleide at sitte. Og skuffen var tom.

Paa teppet borte ved vinduet faldt hans lys paa noget som han straks saa var en liten revolver. Bak den laa noget som han tidligere ikke hadde lagt merke til. Det laa ogsaa paa gulvet, i en sammensunken, unaturlig stilling, like foran den lukkede dør, som førte ind til et andet værelse — det var en kvinde i en en lyseblaa morgenkjole.

Den kolde lysstraale faldt paa hendes likebleke hud, saa den lignet marmor. En fint formet, blottet arm var halvt avvergende bøid hen foran ansiktet, den var dobbelt hvit imot den mørke bakgrund.

Da mørket igjen skjulte alt, opdaget Peter at det dog ikke helt hadde utslettet det uhyggelige billede. Før det var uhyggelig paa grund av en rød flek som syntes at bre sig mer og mer over den blaa og hvite kjole; det var en flek saa stor, at den fløt ut paa gulvet rundt om hende. „Mord!“ hvisket han lydløst.

Det var blitt begaaet en frygtelig forbrydelse,

han var her tilstede uten nogen undskyldning for sin tilstedeværelse. Stedet hadde været undersøkt og gjennomrotet. Sæt der nu kom nogen! Sæt han blev fanget! Sæt at man hadde lagt merke til ham her i nabolaget!

Et sted utenfor i mørket begynte et barn pludselig at graate. Det var altsaa andre mennesker i huset! Kanske kom de nu. Han skyndte sig bort.

Han hoppet ned i sneen utenfor med ytterfrakken paa armen og løp blindt henover markene, langsmed veien, glidende og snublende over den ujevne grund.

Skjønt den ene av tvillingene skrek, og den anden snart skrek med, saa rørte professor Marlow's hustru sig ikke. Hun hørte at spiskammervinduet blev aapnet, og lyden av trampende fottrin døde bort utenfor. Saa reiste hun sig halvt op og skrudde paa det elektriske lys i taket. Da lyset skinte gjennom den halvaapne dør blev de smaa rolige.

Hun saa angerfuldt nedover sin ødeagte kjole og den store flek paa gulvteppet, mens hendes praktiske sans allerede overveide, hvad der kunde brukes til at fjerne blækflekker. Omhyggelig tørret hun det røde blæk fra flasken, som nu næsten var tom, før hun satte den tilbake paa skrivebordet. Endelig løftet hun puten op fra sætet paa professorens gamle stol for at overbevise sig om at de dyrebare farveopskrifter endnu var i sikkerhet der. De var der.

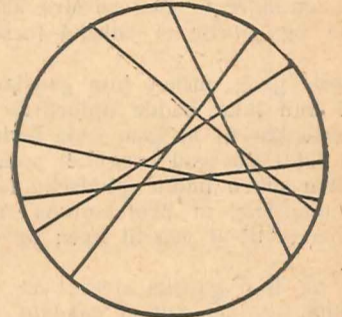
Saa burde hun igrunnen ha sat sig ned igjen og tat fat paa den lek som hun før hadde lekt med ridderen og blækflasken. Men istedet kastet hun sig pludselig paaknæ og begravde sit ansigt i puten paa stolen, mens hun huklet hjerteskjærende. For i dette øieblik hadde hun

hørt, dæmpet og langt borte, men ikke til at ta feil av, et sted nede paa jernbanelinjen den velkomne pipen fra det tog som professoren kom hjem med. G.

Løsninger paa opgaverne i dr. X' avdeling i nr. 22:

77. Det underlige brev: Brevet er skrevet med speilskrift og lyder naar det læses rigtig, saaledes: „Kjære far! Du kan tro jeg har oplevd meget merkelig siden jeg reiste hjemmefra. Først var jeg kok paa et skib, saa nedsatte jeg mig som kjøbmand paa Guldkysten, og nu har den sorte befolkning i Wajowaw valgt mig til præsident i sin republik. Lev vel, kjære far! Du skal snart igjen høre fra din hengivne søn Jonas, som nu hetter Massa Bimbo.“

78. Hvem kan læse indisk: „De gamle til raad, de unge til daad.“

79. Fødselsdagskaken: Hosstaende rids viser, hvorledes man ved seks rette snit er istand til at dele kaken i 22 stykker.

80. Hvem forestilte portrættet? Naar billedet paa væggen skulde forestille den hvis far er vertens fars eneste søn maa det være et portræt av vertens søn.

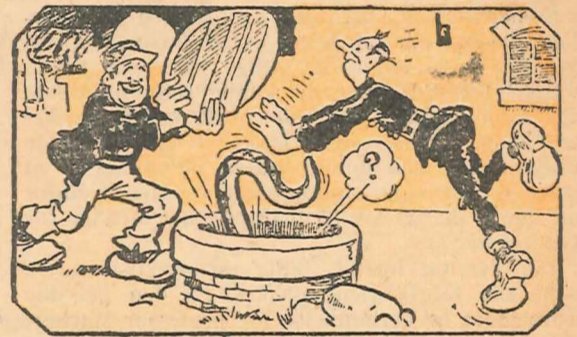
Av en dyrepassers interessante dagbok.

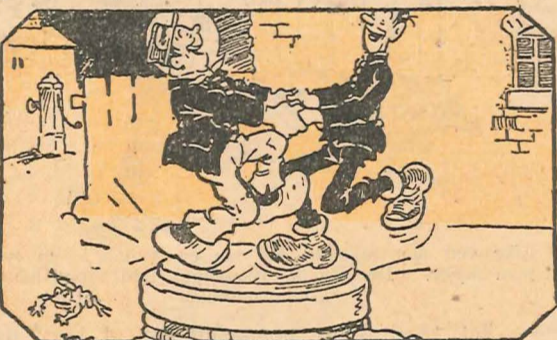
1. Fødemidlenes knaphet og prisenes stadige stigning levirket at direktionen for Zoologisk have saa sig nedsaget til at avknappe dyrenes rationer endnu mer og da dyrepasserer kom om morgenen og fandt direktionens brev, var han nærvædt at graate av sorg, og brilleslangen som læste med, fældte virkelig taarer.

2. „Hvorledes skal det dog gaa de kjære dyr tilsidst? sa dyrepasserer. „Det gjør mig virkelig ondt for min specielle ven brilleslangen. Den kan ikke taale den sterke avknapning i maallidene. Den er efterhaanden blitt saa tynd om livet som en sytraad, og tilsidst vil jeg ikke kunne se den, saa tynd vil den bli!“

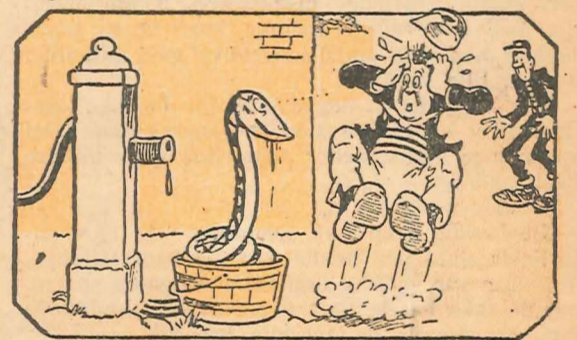
3. Dyrepasserer og manden som stod for rovdyrerne besluttet da at slippe brilleslangen ned i en stor brønd som var i garden — dernede maatte den kunne berge føden selv, mente de, og for at gjøre adskillelsen lettere for dem selv og for dyret gjorde de to sig huarde og skjøv en-to-tre slangen ned.

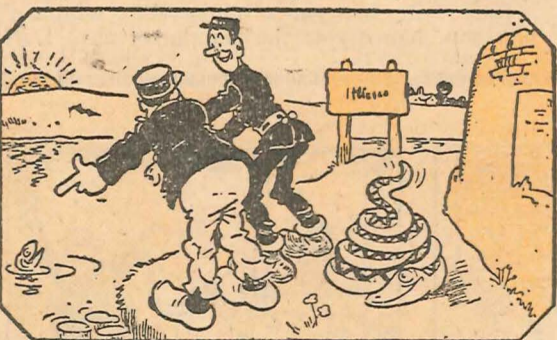
4. Da dette var vel besørget og lokket lagt over brønden var de to mænd saa glade som hadde de vundet den store gevinst i lotteriet. De tok hverandres hænder og danset rundt paa brøndlokket og sang saa høit i vilden sky at det bare var merkelig at ikke baade giraffen, strudsen og andre dyr kom til.

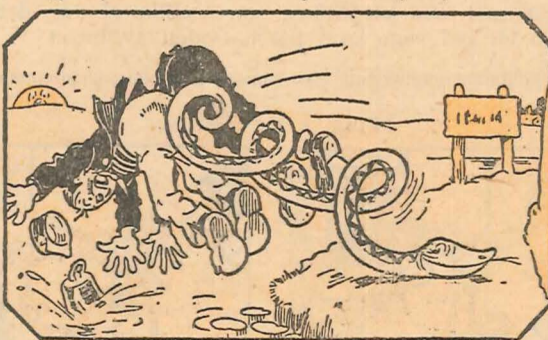
5. Imidlertid var det blitt middag og elefantungen skulde ha bad, og dyrepasserer begynte saa at pumpe vand op i et kar. Vandjædningen maa ha slaat i forbindelse med den brønd som brilleslangen før kom ned i, for pludselig saa man dens smidige krop bli „pumpet“ ut av tuten paa vandpumpen.

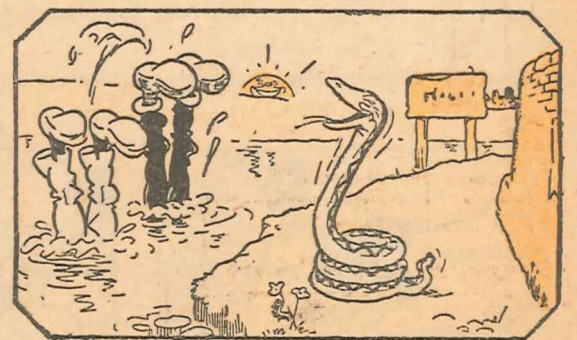
6. Det var et overraskelses møte mellem brilleslangen og de to dyrepassere. Der trodde de to geniale mænd at de hadde løst foringspørsmålet for brilleslangens vedkommende, og saa viser det sig at de i virkeligheten ikke er kommet et skritt videre. Det var næsten til at fortvile over.

7. Det var dog bare for en stund at fortvilelsen hemægtiget sig de to mænds sind. Snart fattet de sig, og samtidig indfandt en ny, original ide sig hos dem. „Jeg har læst i en bok at brilleslanger trives udmerket i sjøvand,“ sa rovdyrpasseren. „La os bære den ned til sjøen!“ Og det gjorde de saa.

8. Mens de to mænd stod og parlamenterte om hvilket sted det var bedst at kaste brilleslangen ut grep denne pludselig ind i forhandlingerne ut fra det meget rigtige ræsonnement at det var heldigst, om de ved selvsyn undersøkte forholdene litt nærmere, hvorfor den ved et „fjærprang“ sendte de to ut i vandet.

9. Nu var det ikke dypt til bunden, men bunden bestod av mudder, og i det blev de to herrer stikkende med benene rakende opover vandet som bropæler — et syn som fik baade solen og brilleslangen til at smile. Men da de to dyrepassere blev lei av at agere „bropæler“ reiste de sig og gik slukoret hjem, s

Vademecum
giver stærke, sunde
Tænder
Tuber à 1,00.
Tandvand Kr. 2,00 og 4,00

Kalypin-pastiller

A. L.

er et virksomt og behageligt middel mod irritation i aandedrætsorganerne. Renser halsen, letter slimavsondringen og gjør stemmen klar og sterk.

Faas paa Apotekerne.
Apothekernes Laboratorium.

CYCLER,
letløpende,
bedste materialer,
laveste priser.
Agenter antages.
Forlang prislister.

Bellin Andresen. Ekspd.: Carl Johansgt. 7, 1. Kr.a. (Indg.: Dronningensgt.)

Uhrmaker
VERLI

Armbaandsuhre.
Lommeuhre.

Akersgt. 26, ved Carl Johansgt. Chr.ania.

ERNEMANN CAMERAS

anses for uovertraffelige. Vore stadi-
ge Bestræbelser for yderligere at
fuldkommengøre selv de allerbedste
Modeller retfærdiggør denne Tillid
og gør enhver Køber til en overbe-
vist Ven af vort Fabrikat. Erholdes
gennem alle Forretninger for fotogra-
fiske Artikler. Prislister gratis.

ERNEMANN-WERKE A-G.
DRESDEN 269.

Mot fotsved, saar-
bentied og arm-
sved er

**Vasenol-
Armé-pudder,**

(fjerner al svedlukt),
nutidens bedste læge-anbefalte middel.
Forl. Vasenol-Armé-pudder paa apoteket.

Nordisk Musikforretning A/s

Avd. 1
Sogaten 2, Christiania. Tlf. 16834.

Norges
største spe-
cialforretning
i trækspil.

Egte
**'HB' Gera
Trækspil**

Billigste priser.
Katalog sendes gratis.
„Brukte trækspil kjøpes og tas i bytte“.

A/s Norsk Medicinsk Varehus

Akersgaten 53, Kristiania.

Telegr. adr. »Varehuset.
Alle slags toiletartikler.
» barberrekvisita.
» forbindsaker.
» bandager.

Støvsgure, isskaper. Elektr. sliperi.
Alt til syke- og barnepleien henholdende.
Utenbys ordres expederes raskt.

Specialité:

Tilvirkning av rulle-
stole, selvkjørende
vogne og trehjulede
cykler. Illustreret
prislister gratis mot
36 ore i porto.
Rullestolsfabriken, Kristianstad, Sverige.

„Da Jørgen fridde til dig ...
var det ikke det lyseste øieblik
i dit liv?“

„Jeg forsikrer dig ... der var
ikke en lysstraale i været!“

„Rego“ Seperatoren

har ved sidste prøve paa
Norges landbrukskole
beseiret samtlige konkur-
rerende maskiner.

„Rego“

leveres i 8 størrelser.

Forlang prøveberetning
og specialkatalog.

S. H. Lundh & Co. A/s Kristiania.
Trondhjem.

F. Paulis Liljemelkcrème

er navnet paa den av damer saa høit skattede crème, der altid
har vist sin vidunderlige evne til at beskytte huden mot kulde
og veiforandringer.

Parfumeri F. Pauli A/S, Kristiania.

Enhver, som lider af Blegspot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller
Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mave-
katarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre
Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har
været vanskelig at gennemføre. Guldméd.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn.
Neapel, Malmø. Guldméd.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Tangin mot Gigt
Tangin mot Ischias
Tangin mot Lumbago
Forlang
Tangin paa nærmeste Apothek

Bang & Tegner & Co.
Medicinske
Sæber
Exemsæbe

Slipning av barberknive ut-
føres av Bergs Bo-
lag Eskilstuna. Guldmédaille: Stock-
holm 1897. Paris 1900.

Cyklen „SMART“
i alle modeller stadig paa lager.
Forlang katalog.
Forhandlere
antas.
Lakering,
Fornikling og
Reparationsverksted for Cykler.
„SMART“ Cyklefabrik,
Fritjof E. Aaberg.
Møllertgt. 41. Tlf. 9180. Kristiania.

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben
Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike
med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49,
Kristiania, og De vil pr. post p o r t o f r i t, motta nedenstaaende snitmønstre
utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Jakke med belte til piker paa 7-9 aar.

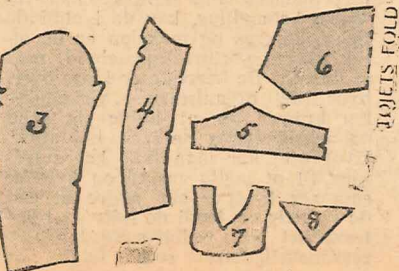
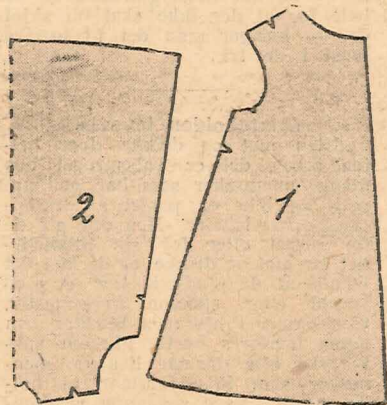

Jakken syes av lykt uldstof. Kantene som er sydd
med inderbeklædning kan enten bæres lukket, eller
opslaat. Sjikkestikninger pynter kraven og opslagene
paa de indsatte ærmer, endvidere de store, med kiler
indsatte lommer og beltet.

Det medgaar 1½ meter stof av 140 cm.s bredde. Møn-
stret bestaar som billedet viser av 8 deler.
Fig. 1. Forstykket.

- „ 2. Den halve
ryg.
- „ 3. Overærme.
- „ 4. Underærme.
- „ 5. Ærmeopslag.
- „ 6. Den halve
krave.
- „ 7-8. Lomme.

Ved tilklippingen
lægges mønstret langs-
med stoffet. Midten
av kraven og ryggen
langmed stoffets bredt.

TOETS FOLD

„Allers Familie-Journal“.

Bestillingsseddel paa

Sykurv nr. 25 Pris 15 øre.

Navn: _____

Adresse: _____

Skriv tydelig navn og adresse.

Kunsten at være tilhører.

Hvor ofte støter man ikke i
livet paa den feil der sikkert bunder
i egenkjerlighed, den feil at
være en adspredt tilhører. Nep-
pe har en eller anden uttalt sine
meninger eller uttrykt sine følel-
ser, før den anden allerede fal-
der ham i talen, ikke for at
gaa ind paa hans ytringer og
tankegang, men for det meste for
at føre sine egne oplevelser paa
tale. Hvor ubehagelig er ikke
en saadan opførsel, bare man
befinder sig i et selskap, men
hvor meget værre er den ikke
i den snevre vennekreds! Er det
da saa vanskelig at høre paa et
menneske, at kunne føle med
ham i hans sorg eller glæde, for
en liten stund at ia det kjære
„jeg“ træ i bakgrunden og med
forstaaelse og deltagelse at svare
paa det man høre tale om?

Vi kjender vel alle av erfaring
hvor ondt det kan gjøre os, naar
vi har talt til et menneske om
vort befindende eller vore tilskik-
kelser og han saa bare slaar det
hen med en eller anden frase
som „Na, det gjør mig ondt.“
„Det glæder mig at høre,“ og saa
uten at gaa nærmere ind her-

paa straks begynder at tale om
sine interesser og sine oplevel-
ser. Enten det nu er et menne-
ske, man staar i nærmere eller
fjernere venskapsforhold til, gjør
det ondt, og mangt et menneske
som har trængt til et deltagende,
forstaaende ord eller et godt raad
føler sig nedslaat og forsagt ved
denne mangel paa opmerksom-
het, som i de aller fleste tilfæl-
der skyldes tankeløshed og saa
den uheldige trang til at stille
sig selv i forgrunden.

Det blir jo i andre henseender
stillet meget større fordringer
til vor næstekjerlighed, hvorfor
skal vi saa ikke kunne opdrage os
selv til at kunne gi den lille
skjerv „at høre taalmodig ef-
ter“?

Ved likesom at tvinge sig selv
til passiv stilhet og sænke sine
tanker i den andens tanker, kan
man faa oplevelser der er av
stor verdi. „Livet er jo det dej-
ligste eventyr“, og det er i
almindelighet ikke uinteressant
hva en og anden kan ha at
berette. Selv om man ogsaa
sitter inde med et noksaa glim-
rende apropos, maa man i de
ni av ti tilfælder heller betvinge
sin lyst til at brilliere med det,

Humor!

Rasende
fornøielig!

Noveller!

Overmaade
fængslende!

Overalt i Norge
læses med stor interesse
WITH & Co.'s billige hefter.

Hos bokhandlerne, i kiosker og avisutsalg faaes

„SALT OG PEPPER“, 1., 2. og 3. samling.

„LATTER OG SPØK“, 1., 2. og 3. samling.

„I TRIKKEN“, 1. og 2. saml., og „VED PEISEN“.

„PICCOLO“ OG „ABLEGØIER“.

„MUNTRE TIMER“, 1. og 2. samling.

„EN GLAD TRAL“, I., II. og III.

„SURT & SOTT“.

„NOVELLER“, 1., 2., 3. og 4. samling.

„DRIVKRAFT“, 2. oplag, av Laura Kaurin.

„HJERTETS ILLUSIONER“, 2. opl., av L. Kaurin.

„GULDKUREN“ av Kaja Isaachsen.

„FLOKEN“, av Kaja Isaachsen.

„EN GORDISK KNUTE“.

„HAAB MOT HAAB“ av Kaja Isaachsen.

JOHNS GIFTERMAAL OG ANDRE NOVELLER.

BARNAS NUMMER.

EN BORTFØRELSE.

DEN SKJØNNE TATJANA.

Den beste reiselektüre.

Forhandlere antas overalt og indrømmes stor rabat.

Skriv efter betingelser.

WITH & Co.'s forlag, Arbeitergaden 1,
Kristiania.

DUX er den bedste sløpmaskine
til Gillette Blade

Komplet
i etui
kr. 10,00

over

18,000 i bruk

Hvis ikke tilfredstillende efter 8
dages prøve tilbakebetales beløpet

FORSENDES PORTOFRI

Hovedagentur for Norge:

Marc. Hansen & Einar Clausen A/S
Vaagsalm. 3, Bergen

Fra Norge direkte til Amerika
afgaar damperne Oscar II, Hel-
lig Olav, United States, Frederik
VIII medtagende passagerer i
alle klasser.

Generalagent **FR. LIE,**
Karl Johansgate 1,
Christiania.

Sportsartikler

for vinter- og sommersport.

Geværer og Ammunition.

Fabrikation av de anerkjendte

Thor- og Diamant-Cykler.

Motorcykler.

Forlang katalog over de artikler, der

interesserer Dem.

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK - SPORTSFORRETNING
STORGATEN 20
KRISTIANIA.

**FLØTE-LANOLIN
SÆPEN**

brukes av tusinder.

Bedste barnesæpe.

M. ZADIG A/S.

Kristiania.

„National“-Cyklen

Letlopende og solid. Rimelige priser.
Forlang katalog. Telef. 3962.
Torvgaten 29, Kristiania.

**„Gillette“
Barbermaskine,**
dobbl. forsølvet med 12 tve-
eggede blade i elegant etui
kr. 20. 12 reservebl. kr. 4.00.
Coward & Thovsen, A/S
30, Kirkegaten 30, Kristiania.

— 98 —

end avbryte samtalen, hvorved
traaden let tapes og den som
hadde noget at fortælle er
bragt ut av det.

Hvor mange har ikke overho-
det den stygge vane bare at tale
om sig selv, idet de forutsætter
det som en selvfølgelig ting at
deres beretninger maa være
umaadelig interessante for alle
andre, og hvor krænket vilde de
ikke føle sig, hvis man bar sig
ad paa samme maate overfor
dem? Derfor bør vi øve os en
smule i den kunst at være „til-
hører“, det vil utdype vort
kjendskap til vore medmenne-
sker og derved berike os selv,
og det vil bidrage til at ogsaa vi
vil finde mer oppmerksomhet og
deltagelse for vor gjøren og la-
den.

**At gjøre meget godt med
litet.**

Benjamin Franklin, den store
amerikanske filosof og stats-
mand, skrev engang til en fransk
herre, som anmodet ham om et
laan, et brev som mange fattig-
understøttelsesforeninger kunde
lære noget av:

„Hermed sender jeg Dem en
tipundsnote. Jeg vil ikke gi Dem
noget, jeg laaner Dem bare denne
sum. Naar De har vendt tilbake
til Deres fædreland, tviler jeg
ikke paa at De vil faa et eller
andet arbeide, hvorved De vil
bli istand til at kunne betale De-
res gjæld. Naar dette tilfælde
er indtraadt og De træffer et

ærlig menneske som befinner sig
i forlegenhet, saa gi ham de laan-
te ti pund paa den betingelse at
han vil betale sit laan paa samme
maate, saasart han blir istand
til det, og da vil jeg betrakte det
som om jeg er blitt betalt med
pengene. Jeg haaber at disse pen-
ger vil komme til at gaa gjennem
rigtig mange hænder, før de kom-
mer til et menneske som er lavt-
tænkende nok til at stanse dem
paa deres vei.

Det er nu min maate at gjøre
det mest mulige gode med faa
penger.“

Hjemmet.

Anvendelse av eggeskal.

Eggeskal har hittil ikke fundet me-
gen anvendelse i husholdningen;
man har brukt dem til at skylle
vandkarer med og lignende, men
ellers er de blitt kassert. Nu har
man imidlertid fundet en ny anvend-
else for dette propre og billige ma-
teriale, idet det, anvendt ved klæ-
vask paa en maate som vi nærmere
vil beskrive, har en udmærket virk-
ning paa det hvite tøy. De tørrete
tomme eggeskal skal man varme paa
en ovnsplate, støte dem i en morter
og opbevare dem i hvite papir-
kræmmerhus. Naar der skal vaskes
hvitt tøy, i særdeleshet lette ting
som bluser, kraver, blonder, fine
skjorter og lommestørker, tar man
en spiseskefuld støtte eggeskal til
hvert nyt sæt vand, idet man helst
bør anbringe eggeskallene i en
molpose som er saa stor som en
haand og i hvilken de støtte egge-
skal flyter løst omkring. Ogsaa til
skyllevandet tilsætter man en saadan
portion skal, likesom i det vand,
hvori tøyet skal kokes. Enhver hus-
mor vil bli forbauset over hvor hvitt
og pent det hvite tøy blir efter denne
behandling. Eggeskallenes fine kalk

virker som klor paa vasketøyet uten
at det medfører den ubehagelige lugt
som der er ved klor og uten at tøyet
tar skade av de ætsende egenskaper
som er forbundet med klor. Her er
det bare eggeskallenes blekende egen-
skaper som gjør sig gjældende. Det-
te middel koster intet; men man maa
endelig passe paa at eggeskallene er
renset omhyggelig, før de støtes, hvis
de er urene. Desuten maa tørrings-
prosessen ikke vare for længe, da
skallene ellers kan bli brune. Hvis
enkelt stykker har faat en brunagtig
farve maa de tas bort.

Straaematter

renses bedst med en stiv børste som
man dypper i varmt saltvand. Naar
matten er blitt renset paa denne maate
— og det maa gjøres over det
hele for at der ikke skal bli skjøl-
der — henger man det til tørring,
helst i det fri.

Maateholden levevis.

„Uten mat og drikke duer hel-
ten ikke“, det er valgsproget hos
mange mennesker som har god ap-
petit og ikke er plaget av fordøi-
elsesbesværigheter. Men ofte gr de
for meget eller for sin tilbøielig-
het for mat og drikke, og da kan det
hænde at de pludselig faar et gift-
anfald eller slemme nyrtesmerter.
Sygdommer i hjernens blodkar kan
ogsaa henføres hertil, likesom suk-
kersyke ofte opstaar hos de men-
nesker som ikke forstaar at holde
maate. Naar saadanne sygdom-
mer opdages itide og tas under
rational behandling, kan de i alminde-
lighet kureres og metoden er da al-
tid diæt og stort maatehold med
at drikke. De færreste er klare over,
hvor litet organismen i virkelighe-
ten kræver for at holde sig sund
og arbeidsdygtig op i en høi alder.
Hvor ofte har man ikke hat anled-
ning til at iagttå mænd og kvinder
som ser ti—tyve aar ældre ut end
de virkelig er, fordi de lider av hjer-
tesvakhet og vedblivende fordøi-
sesvanskeligheter som følge av

ufornuftig levevis. Naar de saa tar
kur for disse sygdommer, er et av
hovedmomentene at ernæringen re-
guleres, saa de bare kan nyde let-
te, hurtig fordøielige, men dog næ-
rende spiser, hvilket bevirker at de
befris fra sine svakheter, gjør dem
arbeidsdygtige og bidrar til at deres
utseende kommer til at svare til
deres alder. Derfor skulde man i
det daglige liv saavidt mulig
anvende de metoder som brukes paa
sanatorierne for at kurere sygdome-
ne, idet man indfører maateholden
levevis, megen bevægelse i fri luft
samt varme og kolde bad, hvorved
sundheten og et muntert sind vil
kunne holdes triskt hoit op i alder-
dommen.

At stoppe mea kvindehaar.

Vore bedstemødre var meget er-
farne i den kunst at stoppe
kvindehaar; nu brukes det ikke saa
meget, men da man bruker saa
mange slørløse stoffer til nutidens
damedragter, vil det være praktisk
i vanskelige tilfælder at forsøke den-
ne metode. Fine uldstoffer kan ogsaa
stoppes med det, like som smaa ri-
ter paa vanter, da jo traaden næsten
ikke er synlig; paa fine slørløse
kan man utbedre smaa rifter og smaa-
huller som ellers vilde ha ødelagt
kjolen, hvis man hadde benyttet sil-
ke eller andet støppemateriale.

Fra „Nordisk Mønster-Tidendes broderi-
avdeling bestiller undertegnede hermed
materiale til haandarbeide nr. 25

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 2.00 bedes betalingen
indsendt i frimerker sammen med bestil-
lingen. — Betalingen tas pr. postopkr.
uten utgift for abonnenterne.

— 99 —

Hvad der interesserer damerne.

Heklet chemiseblonde.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Denne pene, net'e chemiseblonde kan, alt efter hvor smal eller bred man ønsker den, hekles med finere eller grovere garn. Da pladsen ikke tillader at gjengi chemiseblonden i hele dens bredde, maa man for dejen indlil midten rette sig efter beskrivelsen og ærmestripene. Man slaar først op 57 l. (luftmasker) og hekler derpaa i frem- og tilbage-gaaende rader saaledes:

1. rad: 1 st. (stang- eller pinde-maske) i den 54. l., 2 st. i de følgende 2 l., 5 l., 5 opslagsmasker springes over, 1 st. i den næste l., 3 l., 1 f. m. (fast maske) i den trediefølgende l., 3 l., 1 st. i den tredienæste l., 5 l., fra * gjentas endnu 2 ganger, derpaa springes 5 opslagsmasker over, 1 st. i den følgende l., 9 st. i de følgende 9 l., 3 l., arbeidet vendes.

2. rad: 1 st. i den næste st., 2 st., 2 l., 1 st. i den trediefølgende st., 3 l., 1 st. i den tredienæste st., 5 st. om de følgende 5 l., 1 st. i den næste st., 5 l., 1 st. i den følgende st., 3 l., 1 f. m. i den trediefølgende l., 3 l., 1 st. i den næste st., fra ** gjentas endnu 2 ganger; 1 st. i hver av de 3 sidste st. (den sidste er dannet av 3 l.), 3 l., arbeidet vendes.

3. rad: 3 st. i 3 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 1 st. i den følgende st., 6 st., hvorav de 5 griper om 5 l., 5 l., 1 st. i den næste st., 6 st. (5 av dem griper om 5 l.), 2 l., 1 st. i den trediefølgende st., 2 l., 1 st. i den trediefølgende st., 2 st. om 2 l., 1 st. i den næste st., 2 st. om de følgende 2 l., 4 st. i 4 st., 3 l., arbeidet vendes.

4. rad: 1 st. i den næste st., 8 st., 2 st. om 2 l., 1 st. i den følgende st., 2 st. om 2 l., 1 st. i den næste st.,

ger, derpaa 5 l., 1 st. i den sjettefølgende st., 6 st., 8 l., arbeidet vendes.

13. rad: 5 st. i den 1. til den 5. av de 8 l., 4 st., 2 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 7 st., 5 l., 7 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 9 st., 3 l., arbeidet vendes.

14. rad: 15 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 18 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., fra □ gjentas endnu 1 gang; derpaa 6 st., 8 l., arbeidet vendes.

15. rad: 5 st. i den 1. til den 5. l., 4 st., 2 l., 1 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 10 st., 5 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 9 l., 4 st., 3 l., arbeidet vendes.

16. rad: 3 st., 4 l., 1 f. m., 4 l., 25 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 7 st., 5 l., arbeidet vendes.

17. rad: 1 st. i den 1. og 1 st. i den 2. l., 4 st., 2 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 7 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 2 l. og 1 st.; 9 st., 8 l., 4 st., 3 l., arbeidet vendes.

18. rad: 3 st., 8 st. om 8 l., 4 st. i 4 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 4 st., 3 l., arbeidet vendes.

19. rad: 3 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 6 st., 2 l., 10 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 21 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 3 l., arbeidet vendes.

20. rad: 6 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 l., 10 st., 2 l., 4 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., 6 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 3 st., 3 l., arbeidet vendes.

21. rad: 3 st., 5 l., 10 st., 2 l., 7 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 12 st., 9 l., 13 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 3 l., arbeidet vendes.

22. rad: 3 st., 2 l., 19 st., 4 l., 1 f. m., 4 l., 46 st., 3 l., arbeidet vendes.

23. rad: 3 st., 5 l., 10 st., 2 l., 7 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 12 st., 8 l., 13 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., 3 st., 3 l., arbeidet vendes.

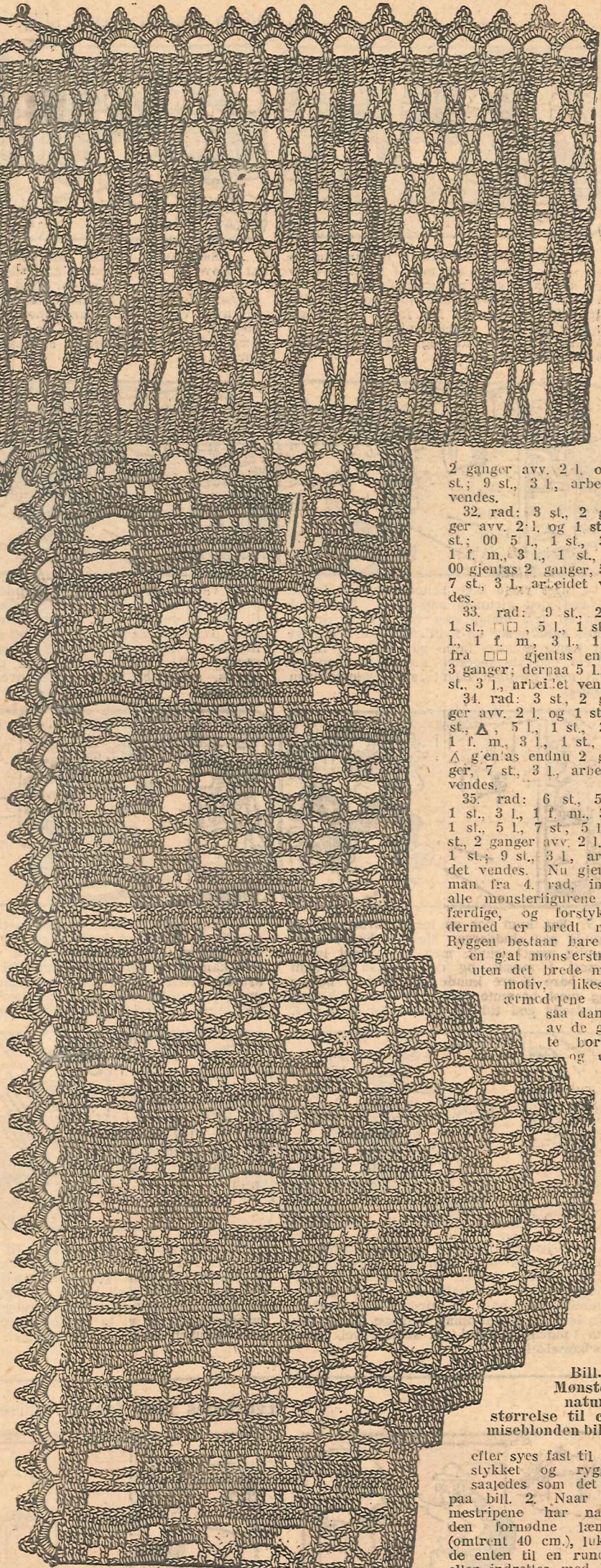
24. rad: 6 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 l., 10 st., 2 l., 4 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 3 st., 3 l., arbeidet vendes.

25. rad: 3 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 6 st., 2 l., 10 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 21 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., 9 st., 3 l., arbeidet vendes.

26. rad: 15 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 4 st., 3 l., arbeidet vendes.

27. rad: 6 st., 2 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 7 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 9 l., 4 st., 3 l., arbeidet vendes.

28. rad: 3 st., 4 l., 1 f. m., 4 l., 25 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 7 st., 3 l., arbeidet vendes.

2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 3 l., arbeidet vendes.

32. rad: 3 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 00 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., fra 00 gjentas 2 ganger, 5 l., 7 st., 3 l., arbeidet vendes.

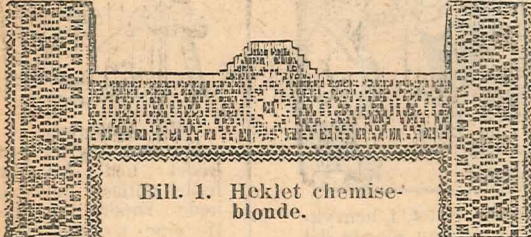
33. rad: 9 st., 2 l., 1 st., □, 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., fra □□ gjentas endnu 3 ganger; derpaa 5 l., 10 st., 3 l., arbeidet vendes.

34. rad: 3 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., Δ, 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., fra Δ gjentas endnu 2 ganger, 7 st., 3 l., arbeidet vendes.

35. rad: 6 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 7 st., 5 l., 7 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 3 l., arbeidet vendes. Nu gjenar man fra 4. rad, indtil alle mønstrefigurene er færdige, og forstykket dermed er bredt nok. Ryggen bestaar bare av en g'at mønstrestrupe uten det brede midtmotiv, likesom ærmedene ogsaa dannes av de glatte border, og der-

Bill. 2. Mønster i naturlig størrelse til chemiseblonden bill. 1.

etter syes fast til forstykket og ryggen, saaledes som det ses paa bill. 2. Naar ærmestripene har naadd den fornødne længde (omtrent 40 cm.), lukkes de enten til en runding eller indrettes med lukning paa skulderen. Det stykke av ærmene ovenfor rygstykket skal være 6½ cm. langt. Tilslutt omhekles halsutringningen og ærmekantene med følgende to rader. 1. rad: 1 f. m. om 3 rand-l., 7 l., 1 f. m. om de følgende 3 rand-l., 7 l. osv. — 2. rad: om hver l.-bue hekles 3 f. m., 1 picot (d. v. s. 4 l. og 1 f. m. i den første av disse) og 3 f. m. Ved hjørnene slynger picotene sammen, saaledes som det ses paa bill. 2.

Bill. 1. Heklet chemiseblonde.

2 l., 1 st. i den trediefølgende st., 2 l., 1 st. i den trediefølgende st., 5 st. om 5 l., 7 st. i 7 st., 5 st. om 5 l., 1 st. i den næste st., 5 l., 1 st. i den følgende st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 4 st., 3 l., arbeidet vendes.

5. rad: 3 st., 5 l., 1 st. i den næste st., 9 st., hvorav de 5 griper om 5 l., 5 ganger avv. 2 l. og 1 st. i den trediefølgende st., 9 st., 9 l., 1 st. i den niendenæste st., 3 st., 3 l., arbeidet vendes.

6. rad: 3 st., 4 l., 1 f. m. i den femtefølgende l., 4 l., 1 st. i den næste st., 24 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st. i den trediefølgende st., 12 st., 3 l., arbeidet vendes.

7. rad: 3 st., 5 l., 1 st. i den sjettefølgende st., 9 st., 5 ganger avv. 2 l. og 1 st. i den trediefølgende st., 9 st., 3 l., 4 st., 3 l., arbeidet vendes.

8. rad: 3 st., 8 st. om 8 l., 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 18 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 4 st., 3 l., arbeidet vendes.

9. rad: 3 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., 5 l., 1 st. i den sjettefølgende st., 6 st., 5 l., 1 st. i den sjettefølgende st., 6 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 3 l., arbeidet vendes.

10. rad: 3 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., fra † gjentas endnu 2 ganger, derpaa 3 st., 3 l., arbeidet vendes.

11. rad: 3 st., ††, 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., fra †† gjentas endnu 2 ganger; 5 l., 10 st., 3 l., arbeidet vendes, og fra 2 rad gjentas, indtil man har heklet 3 mønstrefigurer; man maa dog lægge merke til, at det brede midtmotiv allerede begynder ved 8. rad av den tredje mønstrefigur. I slutten av 8. rad hekles til vendingen 5 l. is'edenfor 3.

9. rad: 1 st. i den 1. og 1 st. i den 2. av disse 5 l., 4 st. ved siden av, ellers hekles ganske som beskrevet ovenfor.

I 10. rad hekles tilslutt: 7 st. i 7 st., 8 l., arbeidet vendes.

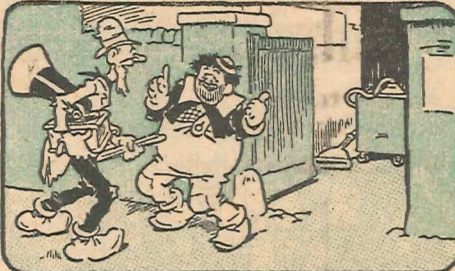
11. rad: 5 st. i den 1. til den 5. av de 8 l., 4 st., ellers som før beskrevet.

12. rad: 3 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 0 5 l., 1 st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 st., fra 0 gjentas 2 gan-

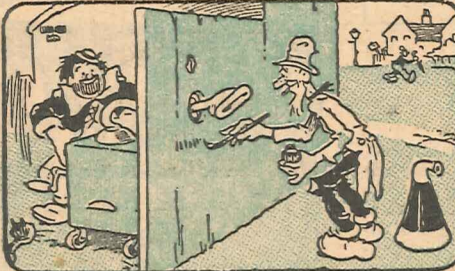
De to landstrykeres sidste eventyr.

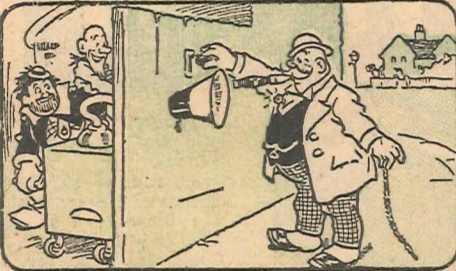
1. „Tilfældet og en gunstig skjæbne havde sat min kamerat og mig i besiddelse av en saa godt som ny gramfon. Vi prøvde først paa at tjene litt ved at slaa og spille paa gaten for folk. Men disse syntes at være aldeles uimottagelige for ædlere kunstnydelser, og ingen vilde unde os en liten skjerv.

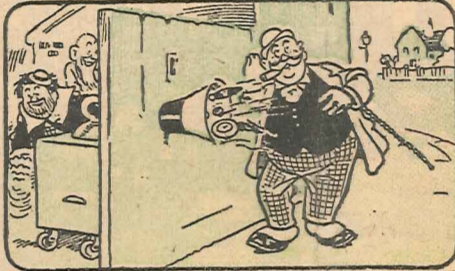
2. Saa pakket vi vore saker sammen for at prøve et andet sted. Underveis kom vi forbi en gaard, hvor der stod en støvsugemaskin. Pludselig slog det ned i mig, at hvis vi forente gramfopen og støvsugeren til et apparat, saa de virket sammen, vilde det gi meget sktørre udbytte for os.

3. Vi stille saa støvsugeren op bak et plankegjærde hvori vi laget et hul, og stak støvsugerslangen gennem aapningen, hvorefter min kamerat malte paa gjærdet en indbydelse til publikum om at putte en 25-øre i aapningen, saa vilde man faa høre den yndigste og fineste melodi.

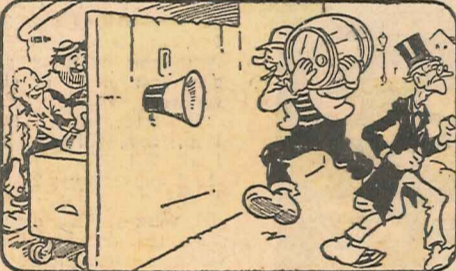
4. Det varie ikke længe, før den første 25-øre gled gennem aapningen. Den kom fra en tyk mand som var rikelig pyntet med guldkjæder og brilliantnaaler. Saa snart vi hørte mynten falde gav jeg mig til at dreie paa støvsugeren, mens min kamerat med medfødt talent satte grammofonen i gang.

5. Virkningen var overraskende. Mens den tykke mand henrykt og betat lyttet til de skjønne toner sørget støvsugeren med paaskjønnelsesværdig iver og nidkjærlighet for at mandens forskjellige værdisaker ganske stille vandret fra ham og over til os, som slet ikke var lei over denne byttelek.

6. Da den tykke mand hadde mættet sin sjæl med musik kom der en tynd, ældre herre. Han var ogsaa en ynder av god musik og ofret glad sin 25-øre. Støvsugeren sørget likesom før for, at heller ikke denne mand altfor meget skulde besværes av denne verdens gods og guld, overflødig penge og lignende.

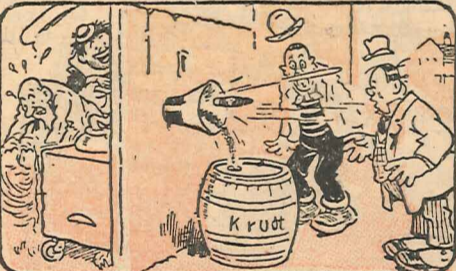
7. Saa kom der en mand forbi med en tønne paa skulderen. Manden hadde oien-synlig meget travlt, men var yderst interessert i musik, og da han saa at man for bare 25-øre kunde faa verdens bedste og mest berømte musik at høre, fik han pludselig god tid og stanset for at prøve.

8. Han satte tonden ned paa gaten, fandt en 25-øre frem og kastet den i spændt forventning ned i aapningen. Nu var det min kamerats tur til at overtage det haarde arbejde med at dreie støvsugemaskinen, mens jeg paatok mig den mer kunstneriske assistanse og dreide paa grammofonen.

9. Manden med tonden lyttet i henryk-kelse til musikken og mens han gjorde det blev korken sagte suget ut av tonden, og indholdet begyndte at spasere over i støvsugeren. En cigarrøkende herre var imidlertid kommet til og hadde stillet sig op for ogsaa at nyde godt av den fine orkestermusik.

10. Gjennem hullet i gjærdet kunde jeg se, hvorledes den sidst ankomne herres cigar — en deilig, fin „Havanna“ med mavebelle — pludselig blev suget ut av munden paa ham og forsvandt i tragten. Nu blev de begge opmerkssomme paa at ogsaa tøndens indhold gik samme vei. Stor forbauselse!

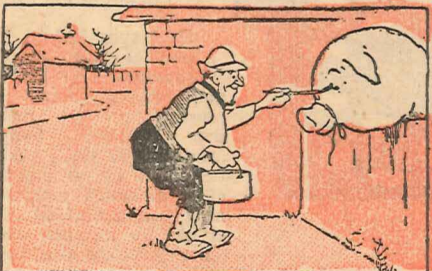

11. Laang tid fik de dog ikke til at forbauses. For med et lod der en yoldsom eksplosion. Tonden indeholdt krutt, viste det sig, cigarrens gjød hadde antændt dette, og resultatet blev at baade støvsugeren og grammofonen og vi to og de to med kraft blev slynget langt ut i rummet.

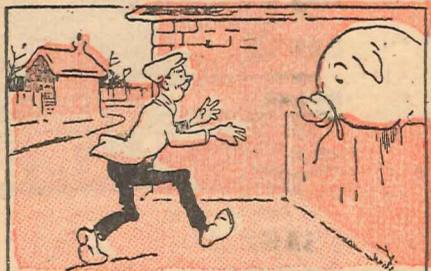

12. Ved et av disse merkelige træf, som tilværelsen er saa rik paa daltte min kamerat og jeg samt en stor del av vort bytte midt ned i et retslokale, hvor den forbløffede dommer øieblikkelig optok forhør og idømte os to havareerte stakkarer en haard straf. Som om vi ikke alt var straffet haardt nok!

Hvorledes man fanger grisetyver.

Farmer John hadde saa ofte hat besøk av grisetyver at han besluttet at sætte skræk i disse, saa de for eftertiden lot iallfald hans griser ifred. Han laget derfor ved hjælp av en sæk mel og litt maling en kunstig gris av overnaturlige dimensjoner.

Da tyven kom igjen banket hans hjerte heftig av glæde over at se den herlige, fete kjæmpegris, og i tankene utmalte han sig allerede hvilke deilige retter der vilde kunne tilberedes av alt dette flesk, og hvilket tilskud til et slunkent spiskammer den vilde være.

Han tok der or „grisen“ i repe, og vilde fore den bort, men aapnet derved for sækken, saa melet strømmet ut og satte sit umiskjendelige stempel paa ham. Litet vilde flugt nu hjælpe: han var en merket mand, som mest av alt trangte til at faa børstet sine klær — og det besørget farmer John.

Smaapluk.

Ved eksamen. Professoren: „Hvorledes opstaar nordlyset?“

Kandidaten: „Jeg har visst det... men jeg kan ikke i øieblikket komme paa det.“

Professoren: „Et frygtelig tap for videnskapen! De er det første menneske som har visst hvorledes nordlyset opstaar... og De har glemt det igjen!“

Mellem venner. Ida: „Han generer sig selvølgelig. Du burde ha gi ham et vink om at kys ikke vilde bli unaadig mottat.“

Anna: „Jeg forsikrer... jeg gjorde alt hvad jeg kunde... Jeg fortalte ham at jeg var saa hæs saa jeg kunde ikke skrike... Ikkegyldig hva d i verden som hændte mig... men det hjalp ikke noget.“

En optimist. Mureren (styrter paa hodet ned fra et høit stillas, halvveis nede roper han op til sine kamerater): „Foreløbig gaar det meget godt!“

„Er det noget alvorlig, doktor?“ „Nei, bare en byld i nakken! Men De skal allikevel holde øie med den!“

Reisende statistiker: „Hvad er dødelighetsprocenten paa denne kant?“

Indfødt: „Den samme som alle andre steder: en død for hver indbygger!“

„Hvad er det for et fint bæger?“ spurte kunden juveleren. „Det er en væddeløpspokal,“ svarte denne.

„Jasaa!“ sa den fremmede, og nappet pokalen, „saa la os løpe om kap om den!“ Dermed for har ut av doren og forsvandt om gatehornet med juveleren efter sig. Han vandt bægeret.

Her er bøker for enhver!

Bøkerne sendes mot etterkrav + porto. Opgiv paa bestillingssedlen bøkernes numre.

Nr. 210. **Landmandens Dyrtegebok.**
Letfattelige anvisninger for landmændene til at kjende og helbrede de fleste sygdommer hos heste, hornkvæg, faar, svin og gjeider samt til opdrætning, pasning og fodring av disse dyr.
Pris kr. 1,25.

Nr. 211. **Brev- og Formularboken.**
Ofte staar man i den situation at skulle skrive og besvare breve, der falder lidt utenfor den almindelige ramme. Det er derfor praktisk altid at have denne nyttige bok ved haanden, den bringer ca. 90 anvisninger til at skrive alle slags breve til alle mulige leiligheter, glædelige som sorgelige, samt en masse formularer til alle almindelige dokumenter saasom klager, ansøkninger, kontrakter, attester, kongebreve etc.
Pris kr. 1,00.

Nr. 213. Agnes Werner: **Ny Kokebok.**
En virkelig dyrtidskokebok, som bør findes i ethvert hjem. Over 1000 opskrifter paa god, billig og velsmakende matlavning, samt tillige bake-, slagte- og syltebok.
Pris kr. 1,50.

Nr. 215. **50 Timer i Engelsk.**
Lærebok i det engelsk-amerikanske sprog. Utmerket bok for utvandrere, som paa kort tid skal lære sig selv at tale sproket uten grammatik.
Pris kr. 0,50.

Nr. 240. **Jeg gratulerer.**
En samling av gratulationsvers til barnefødsel, barnedaab, forlovelse, fødselsdag etc. samt mange muntre smaa rim.
Pris kr. 0,50.

Nr. 241. **Selskapssangeren.**
En samling av alvorlige og humoristiske sange til alle mulige festlige leiligheter: Konfirmation, bryllup, fødselsdag etc.
Pris kr. 0,50.

Nr. 218. **Den glade Abe.**
En morsom og nyttig bok, praktisk altid at have i lommen, naar man skal til selskap, gjilde eller overhovedet overalt, hvor folk samles i festligt lag. Inneholder en samling gaader, tryllekunst, anekdoter, vittigheter, humoresker, selskapsleke etc.
Pris kr. 0,60.

Nr. 217. **Trylleboken.**
En masse letutførlige anvisninger paa trylle-, kort- og behændighetskunst. Glimrende til underholdning i selskap.
Pris kr. 0,60.

Nr. 221. **Det østerlandske Blomstersprok.** (Harenetts sprok.)
Hvorledes man ved blomsternes tavse sprok kan meddele sin elskede de lønlige ord, man bærer i sit hjerte. Boken inneholder tillike et avsnitt: »Blomsternes Orakel» samt »Stamboksvers».
Pris kr. 0,60.

Nr. 242. **Mark Twains humoristiske Fortællinger.**
5 forskjellige samlinger. Hver samling inneholder en masse humoristiske historier av den berømte forfatter.
Pris pr. samling kr. 1,00.

Nr. 219. **Den syngende Mand.**
Nordens bedste visebok. Ialt utkommet i 8 bind. Hvert bind inneholder 150 ældre og nyere sange (232 s.) Der er fædrelandssange, rørende kjærlighetsdigte og de glade revyviser, kort sagt, der er noget av alt.
Pris pr. bind kr. 1,50.

Nr. 256. **Mad. Hansens Logerende.**
En samling av humoristiske fortællinger. Læserne vil le sig fordærvet over at læse om den joviale Madam Hansens fataliteter med sine mange forskjellige logerende.
Pris kr. 1,20.

Nr. 257. **Onkel Peter fortæller.**
En samling av humoristiske historier, fortrinlig egnet til oplæsning og gjenfortælling.
Pris kr. 1,50.

Bestillingsseddel

til
Olaf Langdal,
Nørregade 51 - København K.

Undertegnede ønsker sig mot etterkrav tilsendt følgende numre:

Navn
Adresse
Poststation A.F.J. 10.

Tiger-Cyklen

er og blir den beste — og er utbredt overalt. 5 — fem — aars skriftlig garanti. Letløpende. Moderne. Elegant. Glimrende anbefalet. Forlang prisliste. Agenter antas! Skriv idag til **Olaf E. Anseth,** Cykkelforretning, Rekvissita, Markveien 58, Kristiania. Telefon 21140. Telegramadresse „Tiger“.

5 aars garanti.

Fregner

fjernes paa faa dage kun med **Crème Any.** Etter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med **Crème Any;** det vil De ikke angre! Pris kr. 4,50. Utensby porto 50 ore.

3-dobbel portion 10 kr. postfrit mot beløpet kontant i rekomm. brev Kun ekte fra

Apotheker Wolff's Magasin, Grønsen 10, Kristiania. A.

„Havedyrkeren“

indeholder veiledning for grønsaksdyrking i smaa haver og i massekultur, for blomsterkultur i haven og i stuen, for herskaps haver og parker og omhandler forøvrigt alt vedrørende havebruk, om gjødnings-spørsmål, sprøytning i frugthaven, torvprisen etc. Uundværlig for havebrukere.

Abonnement: Kr. 3,50 til nytaar. Adresse: **Frognerveien 29,** Kristiania.

Musikinstrumenter

Norsk katalog nr. 189 gratis.

Edmund Paulus,

Markneukirchen nr. 189, Tyskland.

Haarfletter

av søgte haar og i alle farver fra 9,00, 12,00, 15,00 og 20,00 kr.

Prøve av haaret indsendes. Exp. diskret mot oppkrav.

Nordregt. ll. **Einar Lehn** Trondhjem.

Specialitet:

Bedre

Harmonikaer.

Wilhelm Lanka, Gera Reuss. Tyskl. 7. Harmonika fabrik. Prisl. gratis o. franko

„Graat Haar“

forsvinder, naar man benytter

Apotheker Wolffs Haarfarve.

Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig. Letvindl. Kr. 4,50 pr. æske. Porto for utenbys 50 ore. 3-dobbel portion 10 kr. postfrit mot beløpet kontant i rekomm. brev.

Wolff's Magasin, Grønsen 10, Kristiania. A.

!!! Skjønnhet !!!

har oftest en større magt end rikdom, siger en av verdens største vismænd **Aristoteles.** Utenom den naturlige forandning, er hudpleien det viktigste av alle midler til at oppnaa og bevare skjønnheten. Et i alle dele ideelt middel er **Lady-Cream.** Ved stadig bruk av **Lady-Cream** oppnaas en fin og frisk ansigtshud, paa samme tid elastisk, myk, klar og ungdommelig. Der findes intet andet skjønnhetsmiddel, som forener de bedste egenskaper paa hygieinens område med en saa straalende skjønnhetsvirkning som **Lady-Cream.** Forsendes overalt mot postopkrav + porto eller forskudsbetaling i portioner à kr. 4,00 og 5,50.

Internationalt Kemisk Institut, Postboks 5, Kristiania, Solli.

BÉRTR. C. MIDDELTHON, FRIMERKEFORRETNING, Stavanger, Norge.

Utvalg tilstilles samlere og handlere i Skandinaviens. Samlinger kjøpes gjerne.

Verdens bedste ideal-barberknive. Undersøkes ad elektrisk vei, at deres uovertræffelige skarphet varer over 100 aar. Sendes mot etterkrav 8 kr., 2 stk. 15 kr. franko. Over 2 millioner er i bruk. Sterke barberknive av ekte svenskt grævlinghaar. Hver ore faas igjen etter tre måneders prøve, hvis De ikke blir tilfreds. Bemerk! Ingen humbug. Opfinderen **W. Svensson,** Gullringen, Sverige.

„Hjemmenes Vel“.

Gaardbrukere eller andre der vil gi studerende ungdom frit sommerophold i ferien og hvis mulig reisegodtgjørelse, mot vederlag i kroplig arbeide, bedes at henvende sig snarest til „Hjemmenes Vel“, Nedre Voltgate 20, Kristiania.

Man plages ofte

av liktorne eller om, haard hud paa fotterne. Et nyt og sikkert virkende middel herimot er „**Excellent**“. Sendes utenbys mot forskutsbetaling eller postopkrav for kr. 1,80 pr. il. porto fra **MORSEAGENTURET,** Keyserst. 1, Kristiania.

„Lomme-Kino“ Elegant Apparat med meget skarp Linse og ekstra stærk Forstørring **Kr. 245**

Porto. 2 Stk. portofrit. Rigtige Films, ogsaa farvelagte; Interessant og billig Underholdning for saavel Børn som Voksne. Egner sig fortrinlig som Gave. Enhver Amatørfotograf kan selv fremstille Billeder til Apparatet. Til hvert Apparat følger 30 forskjellige Films.

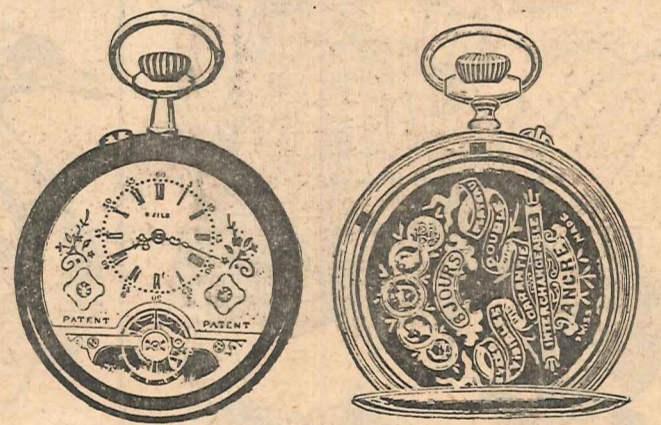
Originalfilms fra Krigsskuepladserne kan købes ekstra. 30 Stk. for Kr. 1,25. Sendes mod Efterkrav fra **Olaf Langdal,** Nørregade 51, København K.

Generende haarvekst fjernes straks ved bruken av **Dr. Thompsons Depilatorium.** Kr. 4,25 pr. æske. Porto for utenbys 50 ore. **Wolffs Magasin,** Grønsen 10, Kristiania. A.

Prima meierismør kan letvint og økonomisk fremstilles paa hver gaard med vort nye patent „Fama“ meieri (kombineret separator og kjerne). Pris kr. 220,00 ved den sidste officielle serieprøve ved Norges Landbrukskole viste vor „Fama“ separator sig at være den bedste og billigste av samtlige prøvede maskiner. Forlang katalog, uttalelser og prøveberetning. Eneforhandling for Norge: **Bernh. Øye's Maskinforretning,** Kristiania — Bergen — Trondhjem. Norges største utvalg i alle slags moderne landbruksmaskiner. Agenter antages.

Beskyt Deres Idé ved et Patent. Hos os faar De hurtig, grei og samvittighetsfuld behandling. **Det Tekniske Finansiinstitut a.s.** Aktiekapital: Kr. 1,000,000,00. Telefon 16176. Chr. Augustgt. 14. Telgr. adr. „Teknikerbanken“. Kristiania.

Skaldethed helbredes fuldstændig ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot etterkrav. Attester kan sendes mot 20 ore i firm. **Arnt E. Hansen,** Torvgaten 14, Kristiania.

(Formindsket tegning av urets forside og den inderste bakkapsel).

Værdi 25 kr. selges for kun 13 kr. 15 ore
5 — fem — aars garanti for god og sikker gang.

Vi gir Dem paa dette ur vor allerlængste garanti for god og sikker gang, nemlig i hele 5 — fem — aar. Hvert ur blir naturligvis forinden avsendelsen omhyggelig efterset og regulert.

Bestillingsseddel.

A. F. J. D.

VAREMAGASINET A/S KRISTIANIA.

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. etterkrav — stk. av det avterte Schweizer ur med 8 døgns verk, der skal leveres mig til den billige pris av 13 kr. 15 ore pr. stk. plus porto. Der garanteres for god og sikker gang i 5 — fem — aar og jeg forbeholder mig ret til at returnere uret og erholde mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved mottagelsen ikke er fuldt tilfreds med uret.

Navn
Adresse
Husk paa den punkterte linje at angi, om De ønsker et eller flere ure.

192 timer eller 8 hele dogn gaar dette egte schweitzer-ur efter hver optrækning. Det er indlysende, at verket i et saadant ur har muligheter for at være 8 gange saa holdbart, som i et almindeligt ur, hvor fjæren og de dermed forbundne hjul hvert dogn maa trækkes op paany. Hittil har lommeure med 8 døgns verk kun været i handelen til forholdsvis høie priser, men det er gaat med disse ure likesom med andre ting: naar de kan fabrikeres i store mængder, bliver prisen betydelig billigere. Vi har fra en verdenskjendt fabrik i Schweiz efter store anstrengelser endelig aat et større parti av disse ure hjem, som vi idag tilbyr til en ekstra billig pris. Urets værdi er 25 kr., men vi bortsælger det for cirka halvdelen, nemlig **13 kr. 15 ore** pr. stk., for at enhver kan faa raad til at anskaffe sig dette enestaaende gode og holdbare ur. Verket er et egte schweitzer-verk, meget solid forarbeidet, og gaar som ovenfor bemærket i 8 hele dogn efter hver optrækning. Selve uret er av hvidt, holdbart metal, forsynet med svære for- og bak-kapsler og cremfarvet talskive med forgyldte ornamenter og synlig gang. Se forøvrigt ovenstaaende tegninger av urets forside og den inderste bakkapsel og De vil straks se, at det er noget aldeles enestaaende, vi idag tilbyr Dem.

Vort forraad vil snart igjen være utsolgt; vil De derfor sikre Dem uret, da opsat det ikke til imorgen, men indsend vedstaaende bestillingsseddel endnu idag.

Saafernt De ved mottagelsen ikke er fuldt tilfreds med uret, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.

Paaklædningsdukken Else, hendes hønsegaard og hendes svanedam.

Hønsegaarden klistres sammen som modellen viser, og paa hønse-
sene og svanene sættes føtter av tynde skiver fra en flaske-
kork. Hønsene grupperes foran hønsehøuset og omkring mat-
køppen, og svanene lar man svømme i en vaskevandsbolle.

